

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΥΠΟ

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

26 ΜΑΪΟΥ 2017 Κάρπου Αποστόλου, Αλφαίου Αποστόλου, Άβερκίου, Έλένης Μαρτύρων, Αλεξάνδρου Νεομάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΖ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2166

«Νῦν ἐπέστη ὁ καιρός...»

Ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς μὴ «ΑΓΙΑΣ» καὶ μὴ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ» τῆς Κρήτης γιὰ ἓνα μακρὸ χρονικὸ διάστημα ἀκολουθήσαμε τὴν τακτικὴ τῆς σιωπῆς, ὥστε νὰ μὴ μάς καταλογίσουν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν γενικὴ ἐξέγερση, οὐ μὴ ἀλλὰ καὶ τὴν διέγερση τῶν συνειδήσεων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν!

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ τὴν ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ μὰς πρὸς τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ μὰς Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, μπορούμε πλέον νὰ ὁμιλήσουμε πιὸ ἀνοικτὰ. «Νῦν ἐπέστη, λοιπόν, ὁ καιρός»

νὰ δώσουμε στὴν εὐρύτερη δημοσιότητα τὴν ἀπὸ 23ης Νοεμβρίου 2016 καταθεθεῖσα Δήλωσή μας πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, στὴν ὁποία μὲ διαυγῆ τρόπο ξεκαθαρίζουμε τὰ πράγματα ἐν σχέσει μὲ τὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Ὡσαύτως καὶ τὴν ἀπὸ 24ης Νοεμβρίου

Τοῦ Σεβ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβροσίου

2016 συμπληρωματικὴ Δήλωσή μας, καθὼς ὁλοκληρώνονταν οἱ ἐργασίες τῆς ἐκτάκτου Συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας μας.

Τέλος δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς 18ης Φεβρουαρίου 2016 σχετικὴ Ἀναφορά μὰς πρὸς τὴν Διαρκὴ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ταῦτα πάντα πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν καλοπίστων ἀναγνωστῶν τῆς ἱστοσελίδος μας. Ὅσοι δὲν διαβάζουν, ἀλλὰ παρερμηνεύουν ἢ καὶ διαστρεβλύνουν τὰ λόγια μας, ὅπως π.χ. οἱ τοῦ τύπου τοῦ Σεβ. Μητρο-

πολίτου Ζιμπάμπουε, δὲν μὰς ἀπασχολοῦν! Κριτὴς μὰς εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεός.

Δήλωσης ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Μακαριώτατε,

Συνήλθομεν σήμερον, κατόπιν τῆς ὑπ'

ἀριθμ. Πρωτ. 5300/ Διεκπ. 2404/3.11.2016 Ὑμετέρας Προσκήσεως, προκειμένου νὰ ἐνημερωθῶμεν «περὶ τῶν διεξαχθεισῶν ἐργασιῶν τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας» καὶ νὰ συζητήσωμεν ἐπὶ τῆς ὧς ἄνω Εἰσηγήσεως.

Δυστυχῶς μόνος ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος καὶ ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσει τὰς σκέψεις του -ἐν συνειδήσει ὁμιλῶν- ἐτόλμησε νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν λάθρῃ ἢ καὶ παραλείψεις, αἰτνὲς ἐσημειώθησαν κατὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος: «Ὁ φονταμενταλισμὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ δική του ἀλήθεια εἶναι μοναδική!»

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ «ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ!» ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Μερικαὶ ἐπίκαιροι ἐρωτήσεις διὰ τὸ «σκήνωμα» τῆς Ἀγ. Ἑλένης

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἔλευση στὴν Ἑλλάδα τοῦ Ἁγίου Λειψάνου τῆς Ἁγίας αὐτοκράτειρας καὶ ἱσαποστόλου Ἑλένης, τὸ ὁποῖον εἶχαν κλέψει ἐδῶ καὶ 8 αἰῶνες οἱ Βενετοὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπως ἐκλεψαν καὶ χιλιάδες ἄλλα Ἁγία Λείψανα, ἐρωτοῦμε τοὺς Ἀρχιερεῖς: Τί ἐπράξαν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Λειψάνου τῆς Ἁγίας Ἑλένης στὴν Ἑλλάδα;

Γιατί δὲν ζητοῦν τὴν μόνιμη ἐπιστροφή ὅλων τῶν κλεμμένων Ἁγίων Λειψάνων ἀπὸ τοὺς Λατίνους στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὅπου ἀνήκουν;

Ἐτοί δὲν ἔγινε μὲ τὸ Ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἀγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, ποὺ ἐπέστρεψε στὴ Θεσσαλονικὴ; Γιατί ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ζήτησε νὰ ἔρθει στὴν Ἑλλάδα τὸ τεμάχιο τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ποὺ βρίσκεται στὸν Πανάγιο Τάφο στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ φυλάσσεται στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὸν ὁποῖο μάλιστα εἶχε κτίσει ἡ Ἀγ. Ἑλένη; Αὐτὰ ὅλα ἐπρεπε νὰ γίνουν, πρὶν ἀπευθυνθῶν τοὺς Παπικούς. Ἀραγε, τώρα ἐστὼ καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Λατίνους νὰ παραμείνι τὸ κλεμμένο ἱερὸ λείψανο τῆς Ἁγίας Ἑλένης γιὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα;

Τὸ ἴδιο βέβαια ἔγινε καὶ μὲ τὸ Λείψανο τῆς Ἀγ. Βαρβάρας ἐνῷ ὑπάρχει ἡ θαυματουργὴ Κάρα τῆς Ἁγίας στὸν Ἱ. Ναὸ Παναγίας Ἐπισκεψῆς Τριῶνων.

Φίλοι Ἀγ. Ὅρους Ν. Καρδίτσας
Τηλ. 6974939273

Σχέδιον νόμου διὰ τὴν «ΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΦΥΛΟΥ» ΠΡΟΣΟΧΗ! - Εἰσάγεται πλαγίως ἡ δυνατότης υιοθεσίας παιδιοῦ ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια!

Τοῦ κ. Χρήστου Μπονατάκη

Μία τραγικὴ συνέπεια, ποὺ προκύπτει ἀπ' τὸν παρὸν σχέδιον νόμου εἶναι ὅτι φαίνεται νὰ εἰσερχεῖται ἀπ' τὸ «παράθυρο» ...ἡ δυνατότητα υιοθεσίας ἐνὸς (ἀνήμωρου καὶ ὑπερασπιστοῦ τὸν ἑαυτοῦ του) **παιδιοῦ, ἀπὸ ὁμόφυλα ...ζευγάρια!**

Πολὺ ἀπλά δηλαδὴ, ἐὰν προσέλθει στὴν ὁποία ὑπηρεσία υιοθεσιῶν, ...«ζευγάρει» δύο ἀνδρῶν (ἢ δύο γυναικῶν), οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐπείτα ἀπὸ μεταβολὴ φύλου ἐνὸς ἐκ τῶν δύο, θὰ ὑπάρχουν ἐπισημῶς ὡς μία σχέση μεταξύ ἀντρα καὶ γυναικός, τότε, ὁ ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας θὰ ὀφείλει ἰσῶς νὰ προωθήσει τὸ αἴτημα υιοθεσίας, **καθ' ὅτι -ἐὰν τὸ σχέδιον νόμου ἐπικυρωθεῖ- τὸ αἴτημα αὐτὸ -ἐπισημῶς τουλάχιστο- θὰ γίνεται ἀπὸ ...«ετερόφυλο ζευγάρει»!**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ Ἐκκλησία στόχος τῶν Ἀντιχριστῶν

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

ἘΝΑ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ δυναμικὴ ἀντίδρασή του στὴν ἐμφάνισή καὶ σταδιακὴ ἐπικράτησή τοῦ κακοῦ στὸν κόσμον. Ὁ πιστὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ διάβολο καὶ τὰ ὄργανά του. Ἀπέναντι στὴν ἁμαρτία δὲν εἶναι μετριопαθής οὔτε καὶ τὴ συγκαλύπτει, ἀλλὰ οὔτε βάζει καλοὺς λογισμοὺς στὸ νοῦ του, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐλέγξει. Ἀλίμονο, ἂν ὁ διάβολος καὶ τὰ ὄργανά του βρίσκουν στέγη προστασίας στὸ χριστιανό. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἁμαρτία καὶ πρέπει νὰ ἐλέγχεται καὶ νὰ καταδικάζεται, γιὰ νὰ προστατεύονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀφυπνίζονται οἱ ἁμαρτωλοί. Ὁ πιστὸς εἶναι ἀδιάλλακτος μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀνοήτως στὸν ἁμαρτωλό. Ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἠθικὴ κατάρτιση τῶν συνανθρώπων του, ποὺ εἶναι βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, δὲν εἶναι ὀρθόδοξη τακτικὴ ἀντιμετώπισης τοῦ κακοῦ ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν κοινωνία. Πρέπει νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὅσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τὶς βαριές κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἀρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὀνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

5ον

Ἡ ἐπιρροή τοῦ Τεκτονισμοῦ στὰ πράγματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνωσῆς, στὸ εὐρωπαϊκὸ καὶ παγκόσμιο γίνεσθαι, γενικότερα, εἶναι μεγάλη. Πάντοτε, καὶ τώρα. Ἰδιαίτερα τώρα.

Εἶναι δὲ τόσο μεγάλη αὐτὴ ἡ ἐπιρροή στὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης, ὥστε ἐξεχόντες κατὰ καιροὺς ἡγέτες αὐτῆς νὰ ἀναπτύσσουν ἐπισημότερες μετὰ τοῦ Τεκτονισμοῦ σχέσεις.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὰ πράγματα χρονολογικῶς, ἀνατρέχοντες -

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὁμιλία τοῦ Πατριάρχου ἀντιτίθεται εἰς τὸ γεγονὸς τῆς Πεντηκοστῆς! Ἡ ιεραποστολὴ ἀντικαθίσταται ἀπὸ «τὸ βάθος τῆς ἀληθείας» εἰς κάθε θρησκείαν!

Διαθρησκειακὴ συμπροσευχὴ τοῦ Πατριάρχου Κων/λεως ἐνάπιν ὑαλίνης σφαίρας (2007), ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν Μητέρα- Θεάν Γῆν.

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπραγματοποίησεν ὁμιλίαν τὴν 27ην Ἀπριλίου 2017 κατὰ τὴ διαθρησκειακὸν συνέδριον «RELIGIONS AND PEACE» Al-Azhar and Muslim Council of Elders' Global Peace Conference» εἰς Κόβρον τῆς Αἰγύπτου. Μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε καὶ τὰ ἐξῆς, τὰ ὁποῖα μετεφράσαμεν ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν καὶ σχολιάζομεν:

«Οἱ κρίσιμες λειτουργίαι τῆς θρησκείας εἶναι ἐμφανεῖς στοὺς ἀκόλουθους τέσσερις τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπαρξεως καὶ συνύπαρξης:

1. Ἡ θρησκεία συνδέεται μὲ τίς θεαθεῖς ἀνησυχίες τοῦ ἀνθρώπου. Παρέχει ἀπαντήσεις σὲ κρίσιμα ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα, δίδοντας προσανατολισμὸ καὶ νόημα στὴ ζωὴ. Ἡ θρησκεία ἀνοίγει στὰ ἀνθρώπινα ὄντα τὴ διάσταση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Διαγραφὰ ἀπὸ τὸν κατάλογον πρὸς ἀρχιερατείαν;

Μετὰ τὴ δημοσίευσή τοῦ κατὰ λόγον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεία ἐκλογίμων Ἀρχιμανδριτῶν, στὸν ὁποῖο προστέθηκαν ἔντεκα Ἀρχιμανδριτές, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους περιλαμβάνεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Φιλοθέου Δέδε τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱωαννίνων, προκλήθηκε σχετικὴ ἀναστάτωση στοὺς ἐκκλησιαστικούς κύκλους ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στὴν περιφέρεια τοῦ Νομοῦ Ἱωαννίνων, καθὼς ὅπως εἶναι γνωστὸ στοὺς ἐκκλησιαστικούς, δικηγορικούς, δικαστικούς καὶ ὄχι μόνον κύκλους, τὸ ὄνομα τοῦ συγκεκριμένου Ἀρχιμανδριτοῦ ἔχει ἐμπλακὴ σὲ (ἐκκρεμεῖς ἀκόμη σὲ βάρος του) δικογραφίες. Ἄν ἀληθεύουν μάλιστα οἱ πληροφορίες ὅτι σοβαρὰς κατηγορίας βρίσκονται ὑπὸ προχωρημένη

εἰσαγγελικὴ διερεύνηση καὶ ἀγανένονται ἅμεσα ἐξελίξεις, εἶναι ἠθικὸς ἐπιβεβλημένο νὰ παραμείνῃ ὁ συγκεκριμένος Ἀρχιμανδριτὴς προσωρινὰ ἐκτὸς καταλόγου μέχρις ὅτου ξεκαθαρίσῃ τὸ τοπίο; Τοῦ κ. Παναγιώτου Κατραμάδου

τὴν ὑπόληψή τερα, κατὰ πρὸς ὄφελος τοῦ ἴδιου, τῆς συνολικῆς εἰκόνας τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τῆς περιφέρειας Ἱωαννίνων ποὺ θὰ βρισκόταν γιὰ λάθος λόγους στὸ ἐπίκεντρο τῆς δημοσιότητας.

Παραθέτουμε ἓνα ἀπὸ τὰ κατηγορητήρια ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδικασθοῦν προσεχῶς:

«Κατηγορητήριον

Εἰσαγγελία Πρωτ/κῶν Ἱωαννίνων Δικασμός: 20.10.2017

Μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖο Ἱωαννίνων

Α.Β.Μ. Δ13/497, Α.Β.Ο. 1899/14

Πράξη: Συκοφαντικὴ δυσφήμιση

Κατηγορούμενος

Δέδες Φιλόθεος (Ἰωάννης) τοῦ Χρήστου, (Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Μητροπόλεως Ἱωαννίνων), Κάτοικος Ἱωαννίνων (ὁδὸς Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ 10)

Κατηγορεῖται ὡς ὑπαίτιος τοῦ

ὡς ἄνω ἡμερομηνία, εὐρισκόμενος ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱωαννίνων, ἰσχυρίσθηκε γιὰ τὸν ἐγκαλοῦντα ἱερέα Μιλτιάδη Χανδόλια τοῦ Βασιλείου τὰ ἐξῆς ψευδῆ γεγονότα: «Φύγετε ρουφιανοί, ποῖο Δεσπότη νὰ σὰς ἀφήσω νὰ δεῖτε, ἐσεῖς χαφιέδες καὶ ὁ Περιφερειάρχης σας μπλέξατε τὸ ὄνομά μου μὲ τίς εἰκόνας, φτιάξε μία μνήσχη καὶ βάλτε κι αὐτοὺς μάρτυρες κι ἄς εἶναι ψευδομάρτυρες, τοὺς ξερῶ ἀπὸ τὴ δική τῆς ἐφημερίδας», ἐνῷ ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποία γνωρίζε ἦταν ὅτι ὁ ἐγκαλούμενος οὐδέποτε ἐμπλέξε τὸ ὄνομά του μὲ τίς εἰκόνας καὶ οὐδέποτε ψευδομαρτύρησε. Τὰ ὡς ἄνω γεγονότα ἦταν ἱκανὰ νὰ βλάψουν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψή τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἀφοῦ τὸν παρουσίαζε ὡς πρόσωπο, ποὺ τελεῖ ἀδικία καὶ παράνομη πράξη.

Παρ. ἀρθρ. 1, 14, 16, 17, 18, 26 παρ. 1α, 27, 51, 53, 57, 61, 63, 79, 80, 363-362 Π.Κ.

Ἰωάννινα, 02-12-2014

Ὁ Εἰσαγγελεὺς Ἰωάννης Ν. Παῖσιος

Ἀντιεισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν

Μάρτυρες 1... 2...»

Παρακαλοῦμε τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ θέσῃ ὡς κριτήριον γιὰ ὅλους ὅσοι περιλαμβάνονται στὸν πρὸς ἀρχιερατεία κατάλογον ὄχι μόνον τὰ τυπικὰ προσόντα ἀλλὰ καὶ τυχόν ἐκκρεμότητες μὲ τὴν δικαιοσύνη, ὥστε νὰ διαφυλάσσωσι τοὺς ὑπομνησμοὺς κατὰ τὸ δυνάτον ἀνεπιληψίως. Πάντοτε οἱ δημοσιογράφοι καραδοκοῦν γιὰ σκάνδαλα καὶ μὲ τὰ συγχρονα μέσα τῆς τεχνολογίας ὄχι μόνον τίποτε δὲ μὲνι κρυφὸ ἀλλὰ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ γνωστοποιεῖται σὲ ὅλο τὸν πλανήτη. Δὲν εἶναι σπάνιες οἱ φορές ποὺ ἀκόμα καὶ ἓνα μικρὸ γεγονός λαμβάνει ὑπερβολικὴς διαστάσεως καὶ ἐξεγείρει τὸν λαόν. Γι' αὐτὸ στὴν κρίσιμη ἐποχῇ ποὺ εὐρισκόμαστε πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ ὁ τίποτε θὰ ἀσκήσῃ πείσθ τῆς Ἐκκλησίας προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθῶν ἀληθινοὶ πολιτικοὶ καὶ ἱδιοτελεῖς στόχοι.

Ἐπίσης εἶναι ἀδήρητ ἀνάγκη κάποτε νὰ διεξαχθῇ εὐρύτερη συζήτηση ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἱεραρχίας περὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἰκανοτήτων τῶν ὑποψηφίων καὶ ὄχι ἁπλῶς τῶν τυπικῶν τους προσόντων.

Ἡ Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τὴν ὁγδόην Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μὰς τιμᾷ τοὺς Πατέρας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου Ἀγ. Ὅρους.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου, Ἀγ. Ὅρους.

Νέαι οἰκουμενιστικὰ προκλήσεις!

Τοῦ Αρχιμ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Προϊσταμένου Ἱ. Ν. Τιμίου Σταυροῦ Πειραιῶς

Συμπληρῶνεται ἥδη ἓνας χρόνος ἀπὸ τὴ σύγκλησιν τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης καὶ ὁ κάθε συνειδητὸς πιστὸς μπορεῖ νὰ καταλάβει τίς τρομακτικὲς ἐπιπτώσεις τῆς στὸ ἐκκλησιαστικὸν σῶμα. Στὴ σημερινὴ ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα ἔχουν διαμορφωθεῖ **δύο κυρίως τάσεις**, ἢ ἀποπροσανατολιστικὲς σχετικὰ μὲ τὴν «Σύνοδο» αὕτη. Ἡ μία τάση κατευθύνεται ἀπὸ οἰκουμενιστικὸν κύκλους καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ «Σύνοδος» δὴθεν ὑπῆρξε ἓνα μεγάλον καὶ ἱστορικὸν γεγονός γιὰ τὴν Ἐκκλησία, δὲν ἐβλάψε τὴν Ὁρθόδοξή πίστιν καὶ διεκήρυξε τὴν ἐνότητα στὴν πίστη, στὴν λατρεία καὶ στὴν διοίκηση ὅλων τῶν κατὰ τόπους Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ δευτέρη κατευθύνεται ἀπὸ ὀρισμένους συντηρητικούς κύκλους, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν μέσα στὰ συνοδικὰ κείμενα τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ κατωχύρωση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀναγνώριση τῶν ἑτεροδόξων αἰρετικῶν ὡς ἐκκλησιῶν. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ὑποβαθμίζουν, τὴν παρουσιάζουν ὡς ἐν ἀσχηματὸν γεγονὸς ποὺ ἥδη «ξεχάστηκε». Κάποιοι μάλιστα ἐσπέυσαν νὰ ποῦν ὅτι ἡ «Σύνοδος» αὕτη «πέθανε καὶ ἐτάφη»!

Εἶναι ὅμως ἐτοί τὰ πράγματα; Ασφαλῶς ὄχι! Οἱ θιασῶτες τῆς «Συνόδου» θεωροῦν τίς ἀποφάσεις τῆς ἔγκυρης, ὑποχρεωτικὲς καὶ ἐφαρμοστέες ἀπὸ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τίς Αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες. Τώρα μάλιστα μὲ περισσότερη ἀνσχη καὶ μὲ περισσότερη θρασύτητα, μὲ τὸν «ἄερα» τῶν ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου», καταπατοῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ποὺ ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχὲς καὶ διακρύψουν urbī et orbī τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν ἑτεροδόξων αἰρετικῶν, ἐνῷ ὅσοι διαφωνοῦν καὶ προχωροῦν σὲ διακοπὴ μνημοσύνου, ὑφίστανται ποικίλους διωγμούς καὶ ἀπειλοῦνται μὲ καθάριση.

Αὐτὸ φάνηκε καθάρᾳ ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρόσφατα γεγονότα, δηλαδὴ τὰ ταξίδια τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Αἴγυπτον. Σύμφωνα μὲ τὴν εἰσηγητικὴν ἀπὸ κ. Βαρθολομαίου ἐπισκέπτει τοὺς Πατριαρχικὸ Κέντρο στὸ Σαμπέτζι τῆς Ἑλβετίας ἀπὸ 22 ἕως 24 Ἀπριλίου ἐ.ἑ., γιὰ νὰ τιμηθεῖ ἡ 50ῇ ἐπέτειος ἀπὸ τὴν ἱδρυση τοῦ ἐν λόγω Κέντρου καὶ ἡ ἱδρυση τοῦ Ἰνστιτοῦτο Μεταπτυχιακῶν Σπουδῶν Ὁρθόδοξης Θεολογίας, ποὺ λειτουργεῖ στὸ Σαμπέτζι. Δὲν παρέλκει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν ἐδρὰ τοῦ Π.Σ.Ε., ὅπου ἐξεφώνησεν λόγο, δυστυχῶς οἰκουμενιστικόν. Μεταξὺ ἄλλων εἶπε: «**Εμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύομεν πὼς σκοπὸς τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τελευταία προσευχὴ τοῦ Κυρίου μας: ὅλοι νὰ γίνουν ἓνα**» καὶ συμπληρώσε πῶς, γιὰ αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τόνισε ὅτι ἡ ὀρθόδοξη συμμετοχὴ στὸ κίνημα γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητας μὲ ἄλλους Χριστιανοὺς στὴ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ξένη πρὸς τὴ φύσιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀλλὰ μάλλον ἀντιπροσωπεύει μίαν **συνεπιέκφραση τῆς ἀποστολικῆς πίστεως καὶ παράδοσιν** σὲ νέες **ιστορικὰς συνθήκες**», (ιστολόγιον Πενταπόσταγμου). Ὅποιος ἔχει στοιχειώδεις γνώσεις Ὁρθόδοξου θεολογίας καὶ δὲν εἶναι φανατικὰ προκατελημμένος ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴν ἰδεολογία, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, τί ἀκριβῶς ἐνοεῖ ἐδῶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Κατ' ἀρχὴν δίνει στὴν περιβόητη φράση τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου: **«ἵνα ὡσιν ἓνα»**, (Ἰω.17,11), μία οἰκουμενιστικὴ ἐρμηνεία. Γυρῶ ἀπὸ τὴν ἐρμηνείαν τῆς φράσεως αὐτῆς ἔχουμε ἀσχολληθεῖ καὶ στὸ παρελθόν. Ὑπενθυμίζομεν ἐδῶ κάποιες ἐρμηνευτικὰς παρατηρήσεις. Οἱ οἰκουμενιστὲς χρησιμοποιοῦν τὴν ἐν λόγω φράσιν καὶ μάλιστα κατὰ κόρον, γιὰ νὰ δηλώσουν ὅτι αὕτη δὴθεν ἀναφέρεται στὴν μελλοντικὴ ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς δὴθεν προ-ανήγγειλε ὅτι ὅλες οἱ χριστιανικὲς ὁμολογίαι δὲν ἀποκρίνουν στὸ μέλλον ἐνότητα μεταξύ τους καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν «Μίαν» ἐκκλησίαν, ὑπονοώντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία τώρα εἶναι διεσπασμένη. Ὅσοστό ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίον αὐτὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἀντιθέτως εἶχαν καταλῆξιν νὰ βλεποῦν τὴν κραταίαν στρατηγικὴν τοῦ θεοῦ σὰν ἀπειλή.

Στὸ δεύτερον ὅμως Λικινικὸ πόλεμον τοῦ 322-323, ὅταν ὁ Λικινίος χρησιμοποίησε τὸν Βυζάντιον γιὰ βάση ὅλης τῆς ἐκτραπέσης τοῦ ἐναντίον τοῦ Κωνσταντινίου

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

‘Ο χορὸς τῶν Ἀγίων Πατέρων

Η ΕΒΔΟΜΗ Κυριακή ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρες τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὴν ὁποία συγκάλεσε τὸ 325 ὁ πρῶτος χριστιανὸς αὐτοκράτορας Μ. Κωνσταντῖνος, γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἡ φοβερὴ αἵρεση τοῦ ἀρειανισμοῦ. Ἀλλ’αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἀφιερώσει ἀνάλογες ἐορτές καὶ γιὰ τοὺς Πατέρες τῶν ἄλλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, γιὰ νὰ δηλώσῃ πόσο σημαντικὴ ὑπόθεση εἶναι γι’ αὐτὴν τὸ συνοδικὸ σύστημα. Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπέτελεσε τὴν ἀπαρχὴ τῶν μεγάλων Συνόδων, μὲ οἰκουμενικὸ κύρος, οἱ ὁποῖες ἐξέφραζαν τὴν ὥσθα ἐμπειρία τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Οἱ Ἐπισκοποὶ ἀπὸ περὰτὼν τῆς γῆς, μεταφέροντας τὴν ἁγιοπατερικὴ ἐμπειρία τοῦ πληρωμάτος τῶν τοπικῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, συνάχτηκαν, γιὰ νὰ ἐννοήσουν αὐτὲς τῆς ἐμπειρίες, γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ σὺνθεσα ἀλήθεια τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ νὰ ἀποφανθεῖ ἡ Ἐκκλησία, διὰ

τῶν ἐκπροσώπων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ποιά εἶναι τὰ ὅρια τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ ψεύδους. Νὰ θέσει αὐτὰ τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα δὲ μποροῦν νὰ τὰ ὑπερβαῖν ὅσοι θέλουν νὰ σωθοῦν, διότι ἡ ὁποία ὑπερβασὴ τοὺς ὀδηγεῖ στὴν αἵρεση καὶ ὡς ἐκ τούτου στὴν ἀπώλεια τῆς σωτηρίας. Ἐτοῖ πολитеυτήτῃς ἡ Ἐκκλησία μας τὰ κατοπινὰ χρόνια, στὰ χνάρια τῶν θεοφόρων ἐκείνων Πατέρων. Ἀλλὰ φεῖ! Στὶς δυστηγες ἡμέρες μας οἱ σύγχρονοι «πατέρες» λοξοδρόμησαν, μὲ θέλοντες νὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸ ἐκείνων, πρὸς χάριν μίᾱς ἀκατανόητης «ἀγάπης» πρὸς τοὺς ἀμετανόητους αἰρετικούς. Τρανὸ παράδειγμα ἡ «Σύννοδος» τοῦ Κολυμβαρίου, ἡ ὁποία, ἀπὸ κάθε ἀποψη βρίσκεται στὸν ἀντίποδα τῶν Ἁγίων Συνόδων τοῦ παρελθόντος. Ἐκεῖ, ὄχι μόνο δὲν ἀκούστηκε ἡ λέξὴ αἵρεση, ἀλλὰ κλήθηκαν οἱ ἀμετανόητοι καὶ θρασεῖς αἰρεσιάρχες ὡς τιμητικὰ πρόσωπα, ὡς ἐκπρόσωτοι τοῦ «οὐδετέρου» Δυστυχῶς!

ρωτᾶμε: ‘Ο ἄνθρωπος εἶναι ἄλλοῦ γι’ ἄλλοῦ!

Προκλητικὴ συμπροσευχὴ εἰς τὸ Βέλγιον!

ΟΠΟΙΟΙ ἐπιμένουν ὅτι ἡ ὁπόδοις ἐκκλησιαστικῆς ὑπόστασις στοὺς αἰρετικούς ἀπὸ τῆ «Σύννοδο» τοῦ Κολυμβαρίου εἶναι «τεχνικός ὁρος», ἂς ρωτήσουν τὸν «ἅγιον» Βελγίον νὰ τοὺς διαβεβαιώσῃ γιὰ τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δέχεται τοὺς αἰρετικούς ὡς «ἐκκλησίες», μπταίνοντας στοὺς ναοὺς τοὺς καὶ συμπροσευχόμενος. Βεβαίᾳ δὲ μείνει μόνο ἐκεῖ, ἀλλὰ «νταραβερίζεται» καὶ μὲ ἀλλοθρόσκους «μνοθεϊστές», ἀφοῦ (καὶ πάλι) τὸν ἴδιο Θεὸ Πατρώουθεν μὲ διαφορετικὸ τρόπον. Δεῖτε ἐνὰ τελευταῖο τοῦ «κατόρθωμα»: «Δέηση τελέσθηκε σήμερ Δευτέρα 22 Μαρτίου 2017 στὸ Ρωμαιοκαθολικὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀεροδρομίου τῶν Βρυξελλῶν γιὰ τὰ θύματα τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως ποὺ συνέβη ἀκριβῶς ἐνα χρόνον πρὶν, παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου κ. Ἀθηνάγουρου, καὶ ἐκπροσώπων τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. [...] Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἀκολούθησε πορεία εἰρήνης μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Ὁρθοσκειῶν τοῦ Βελγίου, τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ Ὁρθοσκευμάτων κ. Koen Geens, καθὼς καὶ κληρικῶν καὶ πιστῶν τῶν τριῶν νομοθεσιτικῶν Ὁρθοσκείων, ὅπου δόθηκε ἐνα ἡχηρὸ μῆνυμα εἰρήνης, ἀρμονικῆς συνυπαρξῆς καὶ ἀλληλεγγύης» (Ἰστ. Ἀκτινές)! Προφανῶς, μὲσα στὸν σκοτασμὸ τοῦ, δὲ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ πῶς μὲ τῆς ἀνόσιες αὐτὲς πράξεις τοῦ προκαλεῖ τὸ Θεό, αἰρώντας τὴν χάρι Του καὶ συσσευόμενους εἶσι περισσότερη τρομοκρατία!

‘Ο κ. Φραγκίσκος ἀρνεῖται τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν πρακτικὴν τῆς μαγείας!

Η ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ μορφὴ ἐδραίωσης τοῦ σατανισμοῦ εἶναι ἡ πίστις τοῦ διαβόλου ὅς ἐν ὑπάρχει! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ «βλακεῖες» τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ὅπως λ.χ. ἡ μαγεία, διαπράττει ἐνα ἀπὸ τὰ σοβαρότερα σφάλματά του, διότι ἀμβλύνεται ὁ φόβος τοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ διάβολος κάνει «πολὺ καλὰ» τὴ δουλειά του! Ἐνας «ὕψηλᾳ ἱστάμενος» ὁ ὁποῖος θεωρεῖ «βλακεῖες» τὴ μαγεία εἶναι καὶ ὁ «ἀλάθητος» κ. Φραγκίσκος! Δεῖτε τί δήλωσε: « “Οἱ μάγισσες δὲν υπάρχουν ποὺ εἶναι τοῦ φόβου, καὶ μὲσα στὸ Βατικανό”, εἶπε τὴν Κυριακὴ ὁ πάπας Φραγκίσκος, ἐπισκεπτόμενος καθολικὴ ἐνορία στὴν περιοχή Ὀττάβια, σὺν λαϊκῇ, ἀποκεντρὴ συνοικίᾳ τῆς Ρώμης. Ὅταν κοριτσάκι τὸν ρώτησε “τί φοβάται” καὶ τοὺ ἐξομολογήθητε ὅτι ἐκεῖνον φοβάται τῆς μάγισσας, ὁ ἀργεντινὸς ποντιφίκοις ἀπάντησε: “Οἱ μάγισσες δὲν υπάρχουν καὶ δὲν προκαλοῦν φόβο. Μπορεῖ νὰ κάνουν δύο ἢ τρία πράγματα, ἀλλά αὐτὰ εἶναι βλακεῖες. Οἱ μάγισσες δὲν ἔχουν καμιά δύναμη. Εἶναι ἐνα ψέμα”. (Ἰστ. Τὰ Νέα)! Δὲ μὲς εἶπε ὁ «ἀλάθητος»: αὐτὰ τὰ «δύο ἢ τρία πράγματα» ποὺ κάνουν οἱ μάγισσες, μὲ ποιά δύναμη τὰ κάνουν; Καὶ αὐτὰ τὰ «δύο τρία πράγματα» ἠμῶντες δημιουργοῦν δράματα στὴν κοινωνία καὶ ἀποκόπτουν, τόσο τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς υπάρξεως, τῆς μάγισσας, ὅσο καὶ τὰ τραγικὰ θύματα τοὺς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὰ ὀδηγοῦν στὸν «ἔξω ἀπ’ ἐδῶ»; Διὰβάσαμε τὴν Ἀγία Γραφὴ νὰ μαθεῖ οἱ τῆ μαγείας εἶναι ασατανικὴ πρακτικὴ καὶ ἐνέργεια: Δὲ διάβασε τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νὰ πληροφορηθεῖ τὴ θέσθ τοὺς γιὰ τοὺς μάγους καὶ τὴ μαγεία; Διηλαθῇ ἡ Ἀγία Γραφή καὶ ἡ Ἐκκλησία μας παραπληροφοροῦσε σχετικὰ μὲ τὴ μαγεία ὡς χώρα; Ἀλλά τί

καὶ συνεχίζει νὰ κάνει ἡ «ἐκκλησία» τοῦ ἐδῶ καὶ δέκα αἰῶνες; Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ γίνονται στὸ σκοτεινὸ βασιλεῖο τοῦ, τὸ Βατικανό, καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὸ ὁμολογήσῃ πρὸς τὰ ἔξω; Τὸ κωμικοτραγικὸ εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἀσυνάρτητα καὶ ἀθεολογήτα τὰ λέει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος «τὸ παίζει» «ἀλάθητος» διδάσκαλος τῆς ἐκκλησίας! Καλὸ ἔ;

Δικαιολογημένη ἀντίδρασις διὰ τὰ «τηλεοπτικὰ σκουπίδια»!

ΙΔΟΥ σὲ ποιά κατάντια ὀδηγήσαν οἱ ἐπιτήδειοι τὰ τελευταῖα χρόνια τοὺς Ἕλληνας καὶ ἰδίως τὴ νεολαία μας, στὸ «μεθύσι» καὶ τὴν ἐσχάτη ἀποχαυνώση τῶν «τηλεοπτικῶν σκουπιδιῶν»! Ὁ λόγος γιὰ τὴν πρόσφατὴ ζωντανὴ μετάδοσι τοῦ Survivor, ἡ ὁποία ἐκεῖ σπάζει ρεκόρ τηλεθέαςος! Εὐτυχῶς ἐξαίμε μῖα ὑγὴ ἀντίδραση ἀπὸ τὸ χῶρο τῶν ἐκπαιδευτικῶν. Δεῖτε: «Ἐκκληρὶ κριτικὴ κατὰ τοῦ τηλεοπτικοῦ ριδαίτη Survivor ἀσχοῦν καθηγητὴς τῆς Γ΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονικῆς, κάνοντας λόγο γιὰ “τηλεοπτικὰ σκουπίδια”. Ὅπως σημειώνουν μετὰξὺ ἄλλων, οἱ καθηγητῆς, σὲ ἀνακοινωσὴ τοῦ, τὸ ριδαίτη τηλεπαίχνιδι διδάσκει οἱ “κανεῖς ἐξευτελισμός, καμιά μικρὴ προδοσία, κανένα συναισθηματικὸ ξεγύμνωμα, κανένα κάρφωμα ποὺ διπλοῦντο σου δὲν εἶναι ντροπὴ, προκειμένου νὰ ἐπιβιώσῃς κανεῖς. [...] (προβάλλεται στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ) ἐνὰ ἀκράσι διαστρεφικὸ, ἀνταγωνιστικὸ, “ἀθλητικὸ παίχνιδι”, στὸ ὁποῖο ἀνώνυμοι καὶ διάσημοι ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, διεκδικοῦν μέχρι “τελικῆς πτώσεως” τὸ ἐπαθλο ποὺ συνήθως εἶναι ἡ ...τροφὴ! Ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄρτο, πάρτε θεάματα... μὲ ἄρτο! [...] Δὲν εἶναι “ἀπλᾶ ἐνα παίχνιδι” εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τοῦ βάρβαρου, παράλογου, παρηκμασμένου πολιτισμοῦ τοῦ κυρίαρχου συστήματος στὰ παιδιὰ μας ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τερσήσει τὸ πραγματικὸ παίχνιδι, τὸ γέλιο, τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα!» (Ἰστ. Τρί-bune.gr)! Συμφωνοῦμε καὶ ἐπισυνάμουμε, σὲ αὐτὴ τὴν κατάντια μὲς ὀδήγησε τὸ «σύστημα», γιὰ νὰ μᾶς ποδηγετεῖ ὀλοκληρωτικὰ!

«Ὀπλοτέρη Ρώμη ἡ προφέρουσα πολὺν»

‘Ὅσσον γαῖης οὐρανὸς ἀστερόεις»[7].

Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσουμε τὴ γραφίδα τοῦ Σκιαθιτῆ καλλιγένη τοῦ λόγου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδη, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ ἐξαίσιον θέαμα:

«Τὴν εἶδον τόσας φορεῖς. Τὴν εἶδον ἀπὸ τῆς γῆς, τὴν εἶδον ἀπὸ θαλάσσης. Καὶ τὴν ἐκαμάρωσα, ὡς καμαρώνουν οἱ νυμφαγωγοὶ τὴν νύμφην εἰς τὰς νήσους. Καὶ εἶναι ὄντως νύμφη ἡ Πόλις, Νύμφη τῆς Ανατολῆς, νύμφη τοῦ Γένους. Νύμφη τοῦ κύματος καὶ τῶν ἀφάρων, καὶ νύμφη τῶν κήπων καὶ τῶν λευμῶν. Ἐπάνω εἰς τοὺς ἀφάρους καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἀνήθ. Ἐκεῖ ὅπου, ὁπισθεὶν πλατάνων καὶ κυπαρισσιῶν, εἰς τὰ χλοερά ἐκείνα ταῖρια, ἀνελίσσεται ὀλη τῶν ἀνέμων τῆς τοικιλία, ἀπὸ τοῦ νερκίσου καὶ ὑακίνθων, μέχρι τοῦ γασεμοῦ καὶ τῶν ρόδων, ἐκεῖ ὅπου ὁ δινηγὲς Βόσπορος σχηματίζει τὴν παγινιώδη ἐκείνη ἀναφορά τοῦ, ὅταν τὸ ρεῖμα τοῦ Εὐξείνου τὸ ὁλόδροσον ἔρχεται νὰ φιλήσῃ τοῦ Γένους τὴν νύμφην καὶ βασιλίσσασιν...»

Τὴν εἶδον ἀπὸ θαλάσσης τὴν εἶδον ἀπὸ ξηρὰς..... ἀπὸ θαλάσσης ἀναταυρομένην ὑπὸ τὰς ἀμφιβαλεῖς σκιάς αἰωνοβίων πλατάνων, μὲ ὑψηλοὺς μαύρους δορυφόρους κύκλῳ, τὴν ὕψιν τεχντῇ παρατάξιν τῶν σιωπηλῶν καὶ ἀκινήτων κυπαρισσιῶν...

Ἡ Κίνα ἐκχριστιανίζεται

Πρὸ τῶν εὐθύνων τὴν φέρει τὴν Ὁρθοδοσίᾳ ἡ πρόσδοσις τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Κίνας. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἀγγίζει τὰ 2.000.000.000 καὶ ἐνὸς κατάρρεσι τὸ ἄδσο καθεστὼς ἔχει ἀφεστέδ στὰ χεῖρα τῶν προτεσταντῶν. Ὡς ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ ἄρθρου τῆς Didi K. Tatlow στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή»:

«Μία προτεσταντικὴ ἐκκλησία ψηφίστηκε ἀπὸ ἀγαλμα τοῦ Μάο στὴν Τσανγκκά προκαλεῖ ἀντιπὰ ὁρδῶσεις. Σύμφωνα μὲ κάποιους ὑπολογισμοὺς, οἱ προτεστάντες ἀνέρχονται σὲ περίπου 60 εκατομμύρια. Σύμφωνα μὲ πρῶτες ἐκτιμήσεις κληρικῶ, οἱ ἐπίσημοις ἐκκλησίαις τῆς Τσανγκκά διαθέτουν περὶ τοὺς ἑκατὸ χιλιάδες πιστούς. Φυσικὰ, τὰ ἀναμνηστικὰ τῆς ὁψῃς τοῦ Μάο μὲ τὴν πόλιν, βρίσκονται παντοῦ... Ὁ Μάο ἦταν γιὰ τῆς Τσανγκκά καὶ αὐτοκράτορας. Ἦταν ὁ πῖο ἐπιτυχημένος ἄνδρας στὴν Κίνα...», λέει ὁ Τὰν Χετονγκ, πρῶνιν δημοσιογράφος... «Ἡ πίστις τὸν κόμμα ἔχει πεθάνει καὶ γιὰ τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους ὅλα εἶναι ἀδιάφορα. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι καλὸς καὶ Ὁ Μάο εἶναι καλὸς», καταλήγει ὁ Τάνν.

ὉΘΕΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Στὶς 26 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἅγιος Ἀλεξάνδρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴ καὶ ἐπειδὴ ἦταν ὁμοφροσ στὴν ὄψη καὶ οἱ Τούρκοι τὸν ἐπιβουλεύονταν οἱ γονεῖς τοῦ σὲ νεαρά ἡλικία τὸν ἔστειλαν στὴν Σμύρνη. Ἐκεῖ ὁμως ἔπεσε στὴν αἵβεια καὶ ἀρνήθηκε τὸν Κύριο καὶ περιεφρόταν σὲ διάφορους τοπίους μὲ τὸ σχῆμα τοῦ Δερβίση. Ὅμως, ἐπειδὴ ἔλεγχόταν ἡ συνειδήση του, ἡ συμπεριφορὰ του ἦταν σεμνὴ καὶ μάλιστα ἐλέγχε τοὺς Ἀγαρηνοὺς γιὰ τὶς ἀδικίες ποὺ ἔκαναν στοὺς χριστιανοὺς. Βρισκόμενος κάποτε στὴν Ἀγύπτου ἐπέπληξε τὸν σκλήρα καίτοις μουσουλμάνους ποὺ ἔθελαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Γιὰ αὐτὸ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κατέληξε στὴν Χίο, ὅπου παρέμεινε γιὰ δέκα ὀκτὼ χρόνια ὡς Δερβίσης, διδάσκοντας τοὺς Τούρκους τὴν σωφροσύνη μὲ τὸ παράδειγμα του. Μετὰ πέρασε στὴν Σμύρνη, ὅπου ἐκεῖ ὁ Θε-

ὸς τὸν πληροφορήσε ὅτι ἤλθε ἡ ὥρα νὰ τὸν ὁμολογήσῃ δημόσια. Ἐτοῖ παρουσιάσθηκε λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς στὸν κρητὴ καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ μάλιστα τοῦ πέταε τὸν δερβίσι-κο σκούφο ποὺ φοροῦσε. Οἱ Τούρκοι, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι ἦταν μεθυσμένος, τὸν φυλάκισαν καὶ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ὅταν τὸν ἀνέκριναν αὐτὸς καὶ πάλι ὁμολόγησε μὲ παρηρησία ὅτι εἶναι χριστιανὸς, γιὰ αὐτὸ τὸν ξαναφυλάκισαν. Ὅταν τὸν ὀδήγησαν γιὰ τρίτῃ φορά στὸν κρητὴ, ἐπειδὴ ἦταν Παρασκευὴ, ἡ ἱερὴ ἡμέρα τῶν μουσουλμάνων, εἶχαν μαζεθεῖ ἀγάδες, πρσεστοὶ καὶ πολὺς λαὸς, τότε ὁ ἅγιος μὲ πολὺ θάρρος ὁμολόγησε καὶ πάλι τὴν πίστη του, γιὰ αὐτὸ δειάξαν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἐτοῖ στὶς 26 Μαΐου τοῦ 1794 ὁ δῆμιος ἀπέκοψε τὴν τιμία κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου καὶ ἐτοῖ ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἀζώωθηκε τῆς οὐρανίας μακαριότηας.

« Η ΠΟΛΙΣ ΕΛΩ »

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στὴν ἱδρυτικὴ στήλῃ τῆς Πόλης αὐτῆς «Σοὶ Χριστέ, κόσμου Βασιλεὺς καὶ δεσπότης, σοὶ προτίθην μὴ τῆνδε τὴν δούλην πόλιν καὶ σκῆπτρα τῆςδε καὶ τὸ πᾶν Ρώμης κράτος φυλάττε ταύτην, ὥς᾽ ἐ’ ἐκ πάσης βλάβης»[4].

Ἀπὸ τῆς 11 Μαΐου τοῦ 330, ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τῆς Πόλης τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453 (τὴ μέρα ποὺ μὲ θέληση θεοῦ ἀνδράπηκε ἡ φυσικὴ τάξη) ὀριοθετοῦνται τὰ χρόνια τῆς μεγαλόσυνης τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ταυτόσημο τὸ Βυζάντιο μὲ τὴν Κωνσταντινούπολη.

«Μέσα στὴν κατακερματισμένη δυτικὴ μεσαιωνικὴ Εὐρώπῃ, ἡ Πόλι, ἡ Νέα Ρώμη-Κωνσταντινούπολη, ἔμεινε πᾶνω ἀπὸ 1000 χρόνια ἡ μοναδική, ἡ νόμιμη κληρονόμος τῆς Ρωμαϊκῆς παγκοσμιότητος. Ἀντιπροσωπεύοντας τὸ ἰδεώδες τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς συνοχῆς ὁλοπνιεῖ τὴν οἰκουμενικὴ ὑπόστασις τῆς αὐτοκρατορίας»[5].

Ὁ Γάλλος Φιλέλληνας καὶ λογοτέχνης Σατωβριάνδος, ποὺ γνῶρισε τὴν Πόλη, σημειώσε μὲ θαυμασμό, «Δὲν θάταν καθόλου ὑπερβολὴ νὰ πεί κανεῖς ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι ἡ πῖο ὁμορφη πινελιά τοῦ σύμπαντος».

Ἀξίζει νὰ ἀναφερθῶμεν στὴν Πόλη καὶ στὶς καλὲς τῆς, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε τί σημαίνει καὶ τί σημαίνει ἡ Ἄλωσις τῆς.

Ὁ κομποτάσις ἐγκωμιαστικῆς, Μανουὴλ Χρυσολωρᾶς, σὲ πανηγυρικὸ τοῦ, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα αναφέρει: «Ἄν καὶ τίποτε ἄλλο δὲν θὰ εἴχαμε νὰ ποῖμε, ὅμως θὰ θαυμάζαμε τὴ θέσθ τῆς ἀνάμεσα στὶς δύο ἡπείρους, τὴν Εὐρῶτῃ τηλαθὰ καὶ τὴν Ἀσία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐννοσις τῶν δύο θαλάσσων, τῆς βωρείας καὶ τῆς μεσημβρινῆς, εἶναι θαυμαστικὴ, ὥστε ἀπὸ τὴν μία μεριά τῶν ἡπείρων, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη διὰ τῶν θαλασσῶν, ἡ καλύτερα καὶ διὰ τῶν δύο, νὰ συνδεθῇ σὰν μὲ ἐνα κοινὸν σύνδεσμον καὶ πάλι νὰ ἀποκλείῃ μετὰξὺ τῶν - σὰν νὰ ἐκτεθεῖ πᾶνω σὲ πύλες - τὴν οἰκουμένην καὶ τὰ θῆματα ποὺ φέρεῖ ἐπάνω τῆς. Καὶ τοῦτο - ὅτι ἐξουσιάζει δύο ἡπείρους καὶ δύο θαλάσσοις - δὲν εἶναι μόνον χρῆσιμον καὶ ὠραῖον, ἀλλὰ δικαίως δὲν θὰ ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι εἶναι καὶ βασιλικόν»[6]. Κι ὁ σπουδαίτερος ἐγκωμιαστής τῆς, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἔγραψε: «Ἡ νεώτερη Ρώμη, δηλαδὴ τὸ Βυζάντιον, ὑπερέχει τῶν ἄλλων πόλεων, ὅσον ὁ ἑναστόρις οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆ».

«Ὀπλοτέρη Ρώμη ἡ προφέρουσα πολὺν»

‘Ὅσσον γαῖης οὐρανὸς ἀστερόεις»[7].

Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσουμε τὴ γραφίδα τοῦ Σκιαθιτῆ καλλιγένη τοῦ λόγου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδη, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ ἐξαίσιον θέαμα:

«Τὴν εἶδον τόσας φορεῖς. Τὴν εἶδον ἀπὸ τῆς γῆς, τὴν εἶδον ἀπὸ θαλάσσης. Καὶ τὴν ἐκαμάρωσα, ὡς καμαρώνουν οἱ νυμφαγωγοὶ τὴν νύμφην εἰς τὰς νήσους. Καὶ εἶναι ὄντως νύμφη ἡ Πόλις, Νύμφη τῆς Ανατολῆς, νύμφη τοῦ Γένους. Νύμφη τοῦ κύματος καὶ τῶν ἀφάρων, καὶ νύμφη τῶν κήπων καὶ τῶν λευμῶν. Ἐπάνω εἰς τοὺς ἀφάρους καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ἀνήθ. Ἐκεῖ ὅπου, ὁπισθεὶν πλατάνων καὶ κυπαρισσιῶν, εἰς τὰ χλοερά ἐκείνα ταῖρια, ἀνελίσσεται ὀλη τῶν ἀνέμων τῆς τοικιλία, ἀπὸ τοῦ νερκίσου καὶ ὑακίνθων, μέχρι τοῦ γασεμοῦ καὶ τῶν ρόδων, ἐκεῖ ὅπου ὁ δινηγὲς Βόσπορος σχηματίζει τὴν παγινιώδη ἐκείνη ἀναφορά τοῦ, ὅταν τὸ ρεῖμα τοῦ Εὐξείνου τὸ ὁλόδροσον ἔρχεται νὰ φιλήσῃ τοῦ Γένους τὴν νύμφην καὶ βασιλίσσασιν...»

Τὴν εἶδον ἀπὸ θαλάσσης τὴν εἶδον ἀπὸ ξηρὰς..... ἀπὸ θαλάσσης ἀναταυρομένην ὑπὸ τὰς ἀμφιβαλεῖς σκιάς αἰωνοβίων πλατάνων, μὲ ὑψηλοὺς μαύρους δορυφόρους κύκλῳ, τὴν ὕψιν τεχντῇ παρατάξιν τῶν σιωπηλῶν καὶ ἀκινήτων κυπαρισσιῶν...

Καὶ ἀπὸ ξηρὰς ἀναδυομένην ἐκ τῶν κυμάτων, τὴν ὠραν τὴν γλυκεῖαν τῆς αὐγῆς, μὲ ἐνα θαθύχρονον τεργὸν πέπλον σκεπασμένην, τὸ ὁποῖον σιγὰ-σιγὰ ἐπανεγείρει ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὰς ροδαῖνους ἀβρὰς χείρας τῆς, ἴνα ἀναφανῇ εἰς τὸν κόσμον τὸ ὑπερρῆς θέαμα νῶν καὶ παλαιῶν... ἀναμμένην θαρρεῖς, ἐν θεατρικῇ φωνηγυρίᾳ ἐορτῆς, εἰς τὰ ὑαλώματα καὶ τοὺς χρυσοὺς ὀρόφους, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσήγαμε πύρρους χαρὰς ὁ ἥλιος. Καὶ πλέουν τότε μέσα εἰς τὸ πέλαγος φωτὸς, ἐξαισιῶς πανηγυρικοῦ, συνοικισμοὶ ἀπεραντοῖ, ἄλφοι κεκαλυμμένοι μὲ κατοικίας, καὶ ἀκαταί μὲ παλᾶτια βασιλικὰ καὶ μέγαρα ὀργόντων. Πέλαγος οἰκίων καὶ κύματα παλαιῶν καὶ νῶν καὶ τζαμιῶν».

Καὶ προσθέτει ὁ Μωραϊτίδης: «Αφορμὴ τῆς κτίσεως ὑπῆρξεν ἐν ὄνειρον, ἵνα ὀπτασθῇ. Καὶ ἐν ὄνειρον καὶ μίαν ὀπτασίαν ἐκληρόδησε, κτισθεῖσα εἰς τὸ Γένος. Ἄγγελοι τὴν ζωγράφησαν καὶ ἄγγελοι ἐχάραξαν τὸ σχέδιόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὑπάρχει γραγμένον μὲ χρυσὰς γραμμὰς εἰς τὰ φυλοκάθρια τοῦ Γένους»[8].

«Ὅλες οἱ Πολιτεῖς τὰ θαβοῦν, μὰ ὅσο υπάρχουν ἄνθρωποι ἡ Κωνσταντινούπολη θὰ μείνει

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπήτους μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίου Ὁρθόδοξοι Ἐνωσις». Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 120110290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζῆς εἶναι: (BIC) EETHNGRAA.
Ὁ Ὁ.Τ. δὲν ἔχει κερδοσκοπικὴν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἔξοδα ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ ἀποκλείσκει καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσὴν καὶ διάδοσιν τοῦ Ὁ.Τ..
Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ὁ.Τ..

ἀθάνατη», ἔγραφε τὸν 16ο αἰῶνα ὁ Γάλλος φυσιοδίφης Pierre Giles, ὅταν ἀντίκρουσε τὴ Βασιλειουσαί[9].

Τὸ ἄρθρο μας αὐτὸ ἀξίζει νὰ ἀποτελέσει ἐνα μῆνυμα συγκερασμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ποὺ καὶ τὰ δύο βασίζονται στὸ φῶς καὶ στὴν ἀγάπη τῆς ὁμορφίης καὶ τῆς ἐλπίδος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε,

Σεβαστοί μας Αρχιερεῖς

Πληροφορηθήκαμε ὅτι ὁ Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, σέ ἐπιμόρφωση ἐκπαιδευτικῶν στὸ 2ο ΠΕΚ Ἀθηνῶν, στὶς 9/5/2017, δηλαδή δημοσία ἐν τῇ ἐκίῃ ἐπέβαλε συμφωνία μεταξὺ Πολιτείας καὶ Ἱεραρχίας γιὰ τὰ νέα Προγράμματα τοῦ μαθημάτων τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ δὴλωση αὐτὴ ἔχει μεγάλῃ βαρύτητα στὴ συνειδητὴ τῶν Θεολόγων, ποὺ θεωροῦν δεδομένο ὅτι ἡ Ἱεραρχία, μὲ βῆσις τῆς ἑως τώρα ἀποφάσεως τῆς,προστατεῖται καὶ θὰ προστατεῖται τὸ μάθημα, ἀπ’ ὃ,τι χαρακτηρίζατε ὡς «ἐπικίνδυνον» καὶ «ἀκατάλληλον».

Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα (http://orthodoxia.info/9-3-2017), εἶχατε ἀποφασίσαι καὶ ζητήσει «Νὰ ὑπάρξει νέα συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (ΣΣ) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὴν ὁποία θὰ ληφθῇ ἡ τελικὴ ἀπόφασις μὲ βῆσις τὸ πόρισμα τῆς ἐπιτροπῆς». Ἄν ὁ ἰαχυρισμὸς τοῦ κ. Γιαγκάζογλου ἀληθεύει, θὰ ἔλαβε μὰ μὲς ἐνήμερωστέ γιὰ τὴν ἀντιστοιχί ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, τὴν ὁποία ἐμεῖς οἱ Θεολόγοι δὲν γνωρίζουμε, παρὸς τὴν δημοσίαν τὴν ἐπικατέλει καὶ «χρησιμότητες» ὁ κ. Γιαγκάζογλου, κἀνόντας λόγῳ γιὰ συμφωνία Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Σὲ περίπτωσι πού δὲν ἔχει συζητηθῇ στὴ Σύνοδό τῆς

Ἱεραρχίας τὸ πόρισμα τῆς ἐπιτροπῆς διαλόγου καὶ δὲν ἔχουν ἐτικυρωθῇ ὅσα συζητήθηκαν μεταξὺ Ὑπουργείου καὶ Ἐκκλησίας, τότε τοὺς ἔδωσε ἐγγυήσεις γιὰ τελικὴ συμφωνία, ὥστε νὰ γίνονται ἐπισημῶς τέτοιες δηλώσεις καὶ νὰ καλοῦνται οἱ Θεολόγοι γιὰ ἐπιμόρφωσι, πρὶν ἀκόμη ὁλοκληρωθῇ ὁ διάλογος καὶ πρὶν ἐγκρίνῃ ἡ Ἱεραρχία τὰ βερθαιωμένα Προγράμματα καὶ βερθαιώσιν τοὺς Θεολόγους ὅτι τὰ Προγράμματα ἀλλάξαν;

Ἐσεῖς εἶχατε διακριθεῖ με παρέμβασί σας πρὸς τὸν Πρωθυπουργό, τοὺς Ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ αὐτὰ τὰ Προγράμματα ὅτι:

1. «Εἶναι ἀπαράδεκτα ἐπικίνδυνα, δὲν θὰ ἀποδώσουν καρπούς, ἀλλὰ μεγάλῃ ζημίᾳ στὴν Παιδεία καὶ γενικότερα στὴν Κοινωνία μας».

2. Σεῖς εἶπατε ὅτι: «Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καταργήθηκε καὶ πρόκειται πλεόν γιὰ ἓνα μὴ θεολογικὸ μάθημα».

3. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Ἡ ἀπόπειρα συσώρευσις κοινῶν στοιχείων ἀπὸ διαφορετικὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις εἶναι ὁλοφάνερη πτεισμένη καὶ ἐπιτόλαια, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν σύγχυσι τῶν μαθητῶν».

4. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Τὸ ἐκπαιδευτικὸ υἷκιο ὄχι μόνον δὲν βοηθεῖ τὸ παιδί μὲς ὀρθόδοξος οἰκονείας στὴ διαμόρφωσι μίως συν-

εκτικῆς εἰκόνας γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία, ἀλλὰ κλονίζει τὶς θρησκευτικὰς τοῦ πεποιθήσεις, τοῦ προκαλεῖ σύγχυσι, ἐνσπεύροντάς του τὴν λογικὴ ἀμφιβολία ὅι δὲν ἀποσπείνεται τελικὰ ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι καὶ προφήτης τοῦ Ἰσλὰμ».

5. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Τὸ νέο μάθημα ἐνίμε νὰ μὴ διδασκαλία ἡθικῆς καὶ πολιτικῆς θεωρίας, καλλιτεχνικῆς παιδείας, κοινωνιολογία τῶν θρησκείων, πολιτισμὸς καὶ ἱστορία θρησκείων».

6. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Δὲν μπορεῖ νὰ ἐκρίβυνεται ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, προκειμένου τὸ μάθημα νὰ ὑπερτῆσισι σκοποὺς πολιτικῆς καθοδηγήσεως».

7. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Τὸ συμβουνα, εἰπε ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν τώρα πλεόν ἐνίμε «κατηχητικὸ, διότι προσπαθεῖ, μὲ σαφῇ πολιτικᾷ κριτήριᾳ, νὰ κατηχήσι καὶ νὰ στρατεύσι τοὺς μαθητὲς σὲ μίᾳ ἐκκοσμηκὲν μὲν στάσι ἀπέναντι πρὸς τὴν θρησκευτικὸ φαινόμενο. Παράλληλα συντηρεῖ μίᾳ θεολογικᾷ ρηχὴ προσεγγίσει τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἐκμηδενίζοντας τὴν ἰδιατερότητα τοῦ ὀρθόδοξου δόγματος καὶ τῆς χριστιανικῆς παραδόσης, ἀφοῦ τὰ καταβιβάζει καὶ τὰ μελετᾷ στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀπλοῦ κοινωνικοῦ ἢ φιλοσοφικοῦ κινήματος».

8. Ἐσεῖς εἶπατε ὅτι: «Τὰ καινούργια προγράμματα μὲ ἐπεισαν ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ θρησκευτικά, ἀλλὰ γιὰ ἐπιχειρήση ἀλλοιώσεως τῆς πίστεώς μας».

Αὐτὰ ὅλα Μακαριώτατε διορθώθηκαν; Ποτε; Πῶς; Ποίεῖς καὶ ποὺ εἶναι οἱ διορθώσεις; Ὁ ὁρος ποὺ θέσατε γιὰ τὸν Ὀρθόδοξο χαρακτήρα καὶ προσανατολισμὸ ἐκπληρώθηκε; Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μπορεῖ νὰ βερβαιώσει τοὺς Θεολόγους καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ ὑπεύθυνα καὶ στοιχειοθετημένα ὅτι ἀλλάξαν τὰ Προγράμματα καὶ ἐνίμεν Ὀρθόδοξα; Ἡ μήμητις νὰ κλείσουμε τὰ μάτια καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε τὰ Προγράμματα ἐκείνα ποὺ ἐδῶ καὶ (6) ἐξὶ χρόνιᾳ ἀποδεικνύουμε μὲ ἐπιστημονικὰ θεολογικὰ καὶ παιδαγωγικὰ ἐπιχειρήματα, αὐτὸ ποὺ καὶ ἐσεῖς διαπιστώσατε, ὅτι θὰ βλάψουν τὴν παιδεία καὶ τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία ὡς ἀκάταλληλα καὶ ἐπικίνδυνα;

Τὸ θέμα εἶναι ἀκρως σοβαρότατο Μακαριώτατε. Αὐτὸ ποὺ προσλαμβάνομε, μετὰ καὶ ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Γιαγκάζογλου εἶναι τὸ ἐξῆς: Εἴτε κάποιοι θεωροῦν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῶν Ἐπισκοπῶν εἶναι εὐκόλα χειραγωγησίμη, ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ χανεταί χρόνος, εἴτε ὅτι ὅλοι ἐμεῖς οἱ Θεολόγοι, καὶ τὸ ἴδιὸ τὸ μάθημα, εἴμαστε πόνιας σὲ ἓνα παιχιδιὸ ποὺ ὑπερτερεῖ σκοπιμότητες, τίς ὁποῖες οὐτε τίς γνωρίζουμε οὐτε τίς καταλαμβάνουμε.

Παρακαλοῦμε γιὰ τὴν ἀπάντησίν σας.

Μὲ σεβασμὸ ἀσπαζόμεσαστε τὴ δεξιὰ Σας.

Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
 Ὁ Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπάλιωτης
 Δρ Θεολογίας
 Ὁ Γενικὸς Γραμματέας
Παναγιώτης Τσαγκάρης
 Μρ Θεολογίας

Ἡ Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεολόγων εὐρίσκεται στὴν εὐχάριστη θέσι, νὰ ἀνακοινώσει στοὺς συναδέλφους καὶ νέους θεολόγους, ὅτι στὸ Ἐπιμνημονικὸ Σεμινάριον Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Κατάρτισης στὰ Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ, (Χαλκοκονδύλη 37, ὁροφος 3ος), εἰσηγητῆς στῆς 27-5-2017 ἡμέρα Σάββατο καὶ ὡρὰ 11:00 – 14:00 θὰ εἶναι: ὁ κ. Κωνσταντῖνος Σπάλιωτης, Δρ. Θεολογίας, Διευθυντῆς Γυμνασίου, Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ, μὲ θέμα: «Τὰ Νέα Προγράμματα Σπουδῶν στὰ Θρησκευτικά καὶ ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοσι».
--

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς μακαριότητος ζ' Τὸ ἔργον τοῦ εἰρηνοποιοῦ

Συχνὸν εἶναι τὸ φαινόμενο νὰ ἀλληλοκατηγοροῦνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ὑπάρχει ἀμοιβαῖο μῖσος. Καὶ αὐτὸ ἔχει πολλὰς αἰτίες. Εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἡ πλεονεξία, ὁ φόθος καὶ ἡ ἀντιζήλια, ἡ φιλονεικία καὶ ἡ φιλοδοξία κ.ά. Ἡ κατάστασι ποὺ βιώνουν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴ φιλονικία καὶ τὴν ἐχθρὰ εἶναι δυσάρεστη καὶ ψυχροφόρα. Χάνουν παντελῶς τὴν ἡσυχία τους καὶ ἡ σκέψις τοῦ εἶναι μονίμως στραμμένη στοὺς ἐχθρούς τους. Γι' αὐτὸ εἶναι ἐπικαιρὸς ὁ ἔρδοςμος μακαρισμός, ποὺ ἀναφερεῖται στὸ ἔργο τῆς συμφιλίωσης τῶν ἀνθρώπων: «Μακαίριοι οἱ εἰρηνοποιοί: ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται», δηλαδή «μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μέσα τους τὴν εἰρήνην ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀγαθὸ τῆς ψυχῆς καὶ τὴ μεταβίδουν καὶ στοὺς ἄλλους, εἰρηνευόντάς τους καὶ μὲ τοὺς συναν-

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
4 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Πράξ. β' 1-11
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ζ' 37-52, η' 12
Ἑωθινόν: Πεντηκοστῆς
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«ἀκούομεν λαλούντων αὐτὼν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;» Ἡ ὑπόσχεσις

Ὁ Κύριος, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς, μετὰ τὴν μαθητῶν Του, πολιτείας, τοὺς εἶχε προεῖπει ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάληψιν Του θὰ τοὺς ἐστελεῖ τὸν Παράκλητον· *«συμφέρεῖ ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐάν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἔλθων ἐκεῖνος ἐπὶ τὸν κόσμον ἵστί ἀμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως»* (Ἰωάν. 1ῆ7-8). Συμφωνῶς δὲ με τὰ προηγηθέντα λόγια, ὁ Κύριος καθυσχάζει τοὺς μαθητὰς Του, οἱ ὅποιοι ἀνησυχοῦν ἀκούοντες ὅτι ὁ Κύριος πρόκειται κάποια στιγμή νὰ τοὺς ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ. Πλησίον τοῦ Χριστοῦ αἰσθάνονται παραγορίαν καὶ ἀσφάλειαν. Νιώθουν τὴν ἀγάπην Του συνδραζομένη μετὰ τῆς παρουσίας Του.

Ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου τοὺς ἀνακουφίζουν. Καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἀναληθῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς ἐνύπνιον τὸν μαθητὴν Του καὶ ἐκθέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός, τὸ ἱερὸν κείμενον τονίζει· *«Καὶ αὐτοὶ προσάξουσιν αὐτὸν ὑπέρταρπον εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης»* (Λουκ. ΚΑ' 52). Εὐὼ, λογικῶς, θὰ ἐπιμερμενε κάποιος νὰ ἔχουν θλίμην εἰς τὴν καρδίαν των ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποχωρισμοῦ των ἀπὸ τοῦ Κυρίου, μὰς ἐκπλήρσει τὸ ἱερὸν κείμενον, τονίζον ὅτι, ἐπιστρέφουν εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα *«μετὰ χαρᾶς μεγάλης»*.

Ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑπόσχεσεως

Συμφωνῶς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Διδασκάλου των ὑπάγουν εἰς τὸ ὑπερῶν καὶ ἔχοντες μετ' αὐτῶν καὶ τὴν Ὑπεράγιαν Θεοτόκον, ἀναμένουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπόσχεσεως. Ὅντως, συμπληρουμένων των πενήτηκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, *«ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡςπερ φερόμενης πνοῆς βλαίας, καὶ ἐπλήρωσεν δλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠθήσαν αὐτοὺς διαμεριζόμεναι γλώσσαις αὐαί πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἑνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήρθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρσαν ὁλοῦν ἐτέρας γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα εἰδίδου αὐτοὺς ἀποφθέγγεσθαι»* (Πράξ. Β' 2-4). Μὲ αὐτὸν τὸν πολὺ ἀπλοῦν τρόπο περιγράφει ἡ Ἁγία Γραφή τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Αὐτὸ καθ' αὐτό, βεβαίως, τὸ γεγονός τοῦτο, εἶναι συγκλονιστικόν. Ὅμως τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα εἶναι ἀκόμη περισσότερο καταπληκτικὰ ἀφοῦ γίνονται περισσότερον αἰθητὰ εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα. Βλέπουν ἅπαντες τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ νὰ ὀμιλοῦν μὲ τρόπον μοναδικὸν καὶ θαυμαστόν. Οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἔως ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἶχον στοιχειώδεις ὥς ἀνυπεράκτους γραμματικὰς γνώσεις, ὀμιλοῦν «ἑτέρας γλώσσαις» κατὰ τὸν φωτισμὸν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εὐρίσκονται τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, *«Πάρβοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίον τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἰγύπτου καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἀράβες»* (Πράξ. Β' 9-11), καὶ ὅλως περιέργως, ἀντιλαμβάνονται τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Αποστόλων! Ὅλοι ἀποροῦν, πῶς εἶναι δυνατόν αὐτὸ ποὺ συμβαίνει καὶ ποὺ βλέπουν οἱ πάντες. Ἡ γλῶσσα τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ εἶναι ἀνιληπτικὴ καὶ κατανοητὴ ἀπὸ ὅλους!

Τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Πρῶτον μὲν, νὰ φωτισθοῦν οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι, διὰ νὰ κηρύξουν εἰς πάντα τὰ ἔθνη· δεύτερον δέ, διὰ νὰ φθάσῃ καὶ ἀκουσθῇ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπων καθὲ γένους καὶ καθὲ φυλῆς· τρίτον ὁμως καὶ ἰσως σπουδαιότερον, διὰ νὰ ἀποδεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι, καθὲ φυλῆς καὶ καθὲ γένους ἀλλὰ καὶ καθὲ ἐποχῆς, τὸν σωτήριον λόγον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου. Ἢδὴ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἥρχισε μὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ (Μεσοσίῳ), συνεχίζει δέ με τὴν ἔλευσιν τοῦ Παρακλήτου (Πνεύματος), ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπὸ τῶν Αποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν.

Ἡ ἀνταπόκρισις καὶ λύτρωσις

Μὲ τὸν τίτλον «ἀνταπόκρισις», θέλομεν νὰ ἐρευνήσωμεν, κατὰ πόσον οἱ ἄνθρωποι ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν Οὐρανίαν αὐτὴν προστάθειαν διὰ τὴν σωτηρίαν των. Πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θὰ ἐτολμάσωμεν νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι, εἶχον καθὲ δικαιολογίαν διὰ τὰς ἀποστασίας των. Ὁ Παράδεισος ἦτο κεκατεμένος, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε μὲν, ἀλλὰ ὁ πεπτικὸς ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν τελειότητά του, διὰ νὰ σωθῇ.

Τώρα πλεόν, ὁ Παράδεισος ἠνοίχθη διὰ τῆς Αναστάσεως τοῦ Κυρίου μας· αἱ ἀμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπληρώθησαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ «κατηραμένον χειρόγραφον» τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐσχίσθη διὰ τοῦ θεορρυτοῦ αἵματος εἰς τὸν Γολγοθᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατῆλθε καὶ διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων εἶναι εἰς τὴν ἡμετέραν διάθεσιν· Ἡ σωτηρία ἡμῶν, εἶναι πλεόν προσωπικὴ ὑπόθεσις ἐνὸς ἑκάστου. Αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν, ὅσον μεγάλαι καὶ φοβεραὶ καὶ ἀν εἶναι ἡ φαντάζων εἰς τοὺς φθαρτοὺς ἡμῶν, θεωροῦνται «εὐκόλος ὑπόθεσις» διὰ τὸν ἀμαρτανόταν, ὅταν αὐτὸς ἀποφασίξῃ τὴν ἐν μετανόειᾳ ἐπιστροφήν εἰς τὸν Σωτήρα Χριστόν.

Ὁ φοβερὸς καὶ ἀπαισίος δαίμων, ὁ πρὸ Χριστοῦ, πανίσχυρος καὶ σχεδὸν ἀνίκητος, τώρα δὲ πλεόν, διὰ τῆς Παντοδυνάμου Χάριτος τοῦ Ἀναστάσαντος, εὐκόλως νικάται καὶ ὑποκαθεῖται καὶ ἐκδιώκεται ὑπ' ἐκείνων τῶν μισοῦντων αὐτόν. Τέλος, ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος πρὸ τοῦ Χριστοῦ, θεωρεῖται ὡς ὁ «παμφάνος Ἄδης» καὶ ἀπειλεῖ τοὺς πάντας, δικαιοῦς τε καὶ ἀδίκους, τώρα γίνεται «παίγιον» εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Οὗτοι χάρουσιν εἰς τὸ ἀκουσμά του· ἐμπαίζουσι τὴν «δύναμιν» του· προκαλοῦν ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦν αὐτὸν ὅπως ἐπιταχύνουν καὶ ἐπιτύχουν τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἔνωσιν.

Ἄς ἀνταποκριθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Θεῖαν ταύτην κλῆσιν καὶ ἄς ἰζησωμεν τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς Χάριτος, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου, Ἱεροκήρυξ ἱ. Μ. Πατρῶν

ΑΝΤΙΛΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

68ον
Σταυροφορίαί, ἡ προδοσία τοῦ 1204

Τὴν ἀνοίξι τοῦ 1203, ὅταν οἱ σταυροφόροι μετὰ τὴν κατάκτηση τῆς Ζάρας (σημερινὸ Ζαντάρ) βρέθηκαν σὲ παρόμοια κατάστασις μὲ ἐκείνην τῆς Βενετίας περίπου ἓνα χρόνον πρὶν, ὅτι δηλαδή δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξοφλήσουν τὰ χρέη τους πρὸς τοὺς Ενετούς, ἡ λύσις ποὺ δόθηκε φάνηκε σὰν ἀπὸ μηχανῆς θεός. Στὴν πραγματικότητα ὁμως ἦταν πολὺ καλὰ προετοιμασμένη. Ὅταν ὁ Ἐνρίκο Ντάντολο πρότεινε τὴν πλεύση πρὸς τὴν Κων/πολὴ μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ ὑπάρχει οὐσιαστικὸς λόγος, τὸν λόγο αὐτὸν προσέφερε ἀμέσως ὁ Βονιφάτιος τοῦ Μονφερράτ. Ἢδὴ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή τοῦ τοῦ χερμίνα τοῦ 1201-1202 στὸν Φίλιππο τῆς Σουαβίας, ὅπου ἐνῆκαν ὅταν σὲ τὸν Ἀλέξιο Δ', ἦταν προετοιμασμένος γιὰ ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο. Τὸ χρέδιον ἦταν ἀπλό, ἡ ἀποκατάστασι τοῦ Ἀλεξίου Δ', τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσακίου Β', ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκθρονιστεῖ καὶ τυρωθεῖ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλέξιο Γ', στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνον τῆς Κων/πόλεως. Αὐτὸς ἦταν ὁ οὐσιαστικὸς λόγος, τὸν ὁποῖο ἀναζητοῦσε ὁ Ντάντολο. Γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ ἐκκυστικὸ ἀκόμα τὸ ἐνχείρημα, ὁ Ἀλέξιος Δ' ὑποσχέθηκε ἀρχικά γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι αὐτὴ νὰ ὑπάγῃ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία του στὴν πνευματικὴ κυριαρχία τῆς Ρώμης. Ἐπίσης ὑποσχέθηκε τὴν καταβολὴ 200.000 Κολωνικῶν Μάρκων Ἀργύρου (1 μάρκο = 234 γραμμαρίαι), καὶ τὴν παροχὴ 10.000 στρατιωτῶν γιὰ τὴ συνέχισι τῆς σταυροφορίας.[1]

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὑπόσχεσης τοῦ Ἀλεξίου σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιον τοῦ Ντάντολο καὶ τοῦ Βονιφατίου θὰ ἱκανοποιούσε τὸν Πάπα καὶ τὸ δεύτερον μέρος, τὰ χρεώματα καὶ ἡ στρατιωτικὴ βοήθεια, θὰ ἱκανοποιούσε τοὺς σταυροφόρους. Μὲ μίᾳ τέτοια προσφορά ποὺ ἔλυνε ὅλες τίς οικονομικὰς δεσμεύσεις τῶν σταυροφόρων πρὸς τὴν Βενετία, ὥστε ἐπείτα ἀπὸ τὴν Κων/πολιν νὰ συνεχίζον τὴ σταυροφορία τους καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἐνίσχυση τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀλεξίου, ποῖος μπορούσε νὰ ἔχει ἀντίρρηση ἀκόμα; Ἐκτός ἀπὸ λίγες ἐξαιρέσεις ὅλοι συμφωνοῦσαν. Συμφωνήσε καὶ ὁ πᾶπας Ἰννοκέντιος Γ'. Μεγάλος διπλωμάτης ὅπως ἦταν, ἔθεσε ὁμως ἓνα βασικὸ ὀρο, νὰ μὴ γίνῃ ἁπλὴ ἐπίθεσι ἐναντίον χριστιανῶν, ἐκτός ἐὰν ἐμπόδιζαν ἐμπρακτὰ τὸν Ἱερὸ Πόλεμον[2]. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Ἰννοκέντιος ἐξασφάλισε ἐκ των προτέρων νὰ ἀποσυνδέσει τὸ ὄνομα τοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ἐκείνους ἠγεῖτο ἀπὸ κάθε δυνητικῆ ἐμπλοκῆ σὲ κατάκτηση, ἱερουσαλῆς, λεηλοσάει, σφαγὰς κ.ἄ. χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ καὶ πολιτισμοῦ.

Ἐμεινε μόνον νὰ περιμένουν τὸν Ἀλέξιο, ὁ ὁποῖος ἐφθασε τὸν Ἀπρίλιον ἀπὸ τὴν Γερμανία, ὅπου εἶχε διαμεῖναι στὴν αὐλὴ τοῦ Φίλιππου τῆς Σουαβίας. Στὴν Κέρκυρα οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Ἀλεξίου ἐπικυρώθηκαν μὲ ἐπίσημη συμφωνία. Ἀπὸ ἐκεῖ στὶς 25 Μαΐου συνέχισε ὁ στόλος τὸ ταξίδι του πρὸς τὴν Κων/πολιν, ὅπου ἐφθασαν στὶς 24 Ἰουνίου χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα ἐμπόδιο. Ὁ Ἀλέξιος Γ', ὅπως φαίνεται ἐμπιστευόταν τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, ἡ ὁποία ἐπὶ 900 χρόνια εἶχαν ἀντέξει σὲ κάθε ἐχθρό. Μετὰ τὴν κατάκτηση τοῦ Γαλατὰ καὶ τὸ σπάζιμον τῆς λαυσίδας, ἡ ὁποία ἐμπόδιε τὴν ἐλεύθερη εἰσοδὸ στὸν Κεράτιο Κόλπο, μποροῦσε νὰ ξεκινήσει ἡ ἐπίθεσι στὰ τεῖχη ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Κερατίου, ὅπου ἦταν πιὸ χαμηλὰ. Ὅντως κατάφεραν νὰ ἐπικρατήσουν σὲ ἓνα σπείδι τῶν τεχνῶν. Ὅταν τὸ πληρωφόρηκε ὁ Ἀλέξιος Γ' ἐγκατέλειπε τὴ πόλιν φορτωμένως μὲ πολύτιμους λίθους. Μετὰ τῆς φυγῆς τοῦ Ἀυτοκράτορα ἡ ἄμυνα τῆς πόλεως κατέρρευσε. Οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι φρόντισαν νὰ ἀπελευθερώσουν τὸν Ἰσάακ ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν τοποθέτησαν πάλι στὸν θρόνον, διαμνύοντάς στοὺς σταυροφόρους ὅτι δὲν

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

‘Η ύπεροχή τῆς Ἀληθείας ἐναντι τῆς Δύσεως

Πολλές φορές μέσα ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη στήλῃ ἔχουμε προσπαθήσει νὰ ἀνδοξέσουμε τὸ ἀδιέξοδο τῆς Δυτικῆς πολιτικῆς, ὅπου καὶ ὅποτε καὶ ἂν ἐφαρμόστη-κε, σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὴν ἐμπρακτὴ υλοποίηση τῶν ὁδηγιῶν ποὺ παραλάβαμε ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν. Ἀρκετοί, βέβαια, μπορεῖ νὰ θεωροῦν ὑπερβολικὰ τὰ ὅσα γρά-φουμε κατὰ καιροὺς καὶ γι’ αὐτὸ σήμερ ἀποφασίσα-με νὰ ἀφήσουμε νὰ μιλήσει γιὰ τὸ θέμα ἕνας ἀνθρώ-πος τῆς Δύσης.

Πρὶν ἀπὸ μία τετραετία, στὶς 10 Μαρτίου τοῦ 2013, ἡ Βρεταννικὴ ἐφημερίδα “The Guardian” εἶχε δημοσι-εῦσαι ἕνα θαυμασιὸ ἀρθρὸ τοῦ Βρεταννοῦ Καθηγη-τοῦ Ἱστορίας καὶ Διεθννοῦ τοῦ Κέντρου Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν τῆς Ὁξφόρδης, Peter Frankopan, μὲ τίτλο «Ἡ κρίσις τῆς “εὐρωζώνης” τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρα-τορίας προσφέρει ἕνα μᾶθημα στὴν σημερινὴ Ε.Ε.».

Ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικὰ στὸ ἐπιστόμιον ποὺ συνόδευε τὸ ἀρθρὸ τοῦ ὁ καθηγητῆς, «Ἡ ποσοτικὴ χα-λάρωση, τὰ Γερμανικὰ προγράμματα δίδασκσης ... πα-ραλληλισμοὶ μετὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ 1070 καὶ τῆς σημερινῆς Εὐρώπης εἶναι διδακτικοί».

Ἄς δοῦμε, χωρὶς περαιτέρω σχολιασμό, τὶ ἀκριβῆς συνειδητοποιοῦσε ὁ Γρανκοπαν σχετικὰ μὲ τὴν σημε-ρινὴ κατάσταση στὴν Εὐρώπῃ.

«Μερικὲς φορές εἶναι εὐκόλο νὰ ξεχάσουμε γιὰτί με-λετάμε τὴν Ἱστορίαν. Φυσικά, χρησιμοποιοῦμε τὸ πα-ρελθόν, γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ παρόν, ἀλλὰ ἐπίσης, στὴν ἰδιανικὴ περὶπτωσιν, γιὰ νὰ μάθουμε πέρα πολλὰ ἀπὸ αὐτό. **Τὸ κρίμα, λοιπόν, ποὺ δὲν ὑπάρχει χωρὶς τὸ νέο ἐθνικὸ πρόγραμμα σπουδῶν γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Βυζαντίου.** Τὸ Ανατολικὸ μισὸ τῆς Ρωμαιοῖς Αὐτοκρατορίας ποὺ ἀνθίσε καιρὸ μετὰ τὴν παρακμὴ τῆς Ἰδίας τῆς Ρώμης κατὰ τὴν ὑστερὴ ἀρχαι-ότητα. **Ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἔχει τὴ διακρίσις τῆς ὑπαρξῆς καὶ τῆς ἐπιβιώσεως γιὰ περισσότερο ἀπὸ μία χιλιετία, ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ τῆς Κωνσταντι-νουπόλεως τὸ 330 ἕως καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς, τὸ 1453.**

Δυστυχῶς, ἐπειδὴ γενιὲς δὲν ἔχουν μάθει ποτὲ γιὰ τὴν πανίσχυρῃ ἀνατολικῇ Μεσάζοντι ποὺ κάποτε πε-ρικλείαντ ἀπὸ τὴ Βενετία ἕως τὴν Παλαιστίνην καὶ ἀπὸ τῆ βόρεια Ἀφρικὴ μέχρι τὸν Καύκασο, τὸ μᾶθημα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μάθουν στὸ σύγχρονο κόσμο χάνε-ται στὰ βῆθη τοῦ χρόνου –**ἐνὰ μᾶθημα ποὺ ἡ Εὐρώ-πῃ θὰ μπορούσε νὰ κάνει τώρα περισσότερο ἀπὸ ποτὲ.** Ὅπως καὶ ἡ Ε.Ε., ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἦταν μία πολὺγλωσσῃ, πολυεθνικὴ κοινοπολιτεία ποὺ ἐξαπλωνόταν σὲ διάφορα κλίματα καὶ ποικί-λες τοπικὲς οἰκονομίε, ποὺ ἀπλώνονταν ἀπὸ τῆς πολυβόυεος πόλεως στὴς κυριοπτόλες τῆς θάορας, ἀπὸ τὰ ἀκμάζοντα λιμάνια σὲ μικροὺς ἀγροτικούς οἰκισμοὺς. Ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ εἶχε ἐπίσης ἕνα ἐνιαίον νόμιμον –μὲ ἕνα ἐπιπλέον χαρακτηριστικό: δὲν κυμαίνονταν σὲ ἀξία γιὰ αἰώνες!

Σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴν κοινὴ γνώμην ποὺ ἐκφράζεται σχεδὸν σὲ καθημερινὴ βάση στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτή-των, ὅπου οἱ βουλευτὲς περιμένουν στὴν αὐρά, γιὰ νὰ περιγραφῶσιν τὶς ὑπερβολικὲς ρυθμίσεις τῆς ἰς συνθετῆ νομοθεσίας ὡς “Βυζαντινῆ”, ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατο-ρία ἦταν στὴν πραγματικότητά ἕνα μοντέλο λει-τουργίας –ἰδιαιτέρα ὅταν μελετῇσθὲ στὸ εἶδος τῶν τομέων ὅπου ἡ Ε.Ε. ψάχνει λύσεις. Σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωση, τὸ Βυζαντινὸ δὲν ἦταν γε-μὰ μὲ ἀνατολεοκρατισμικότητα καὶ ἀνισότητες, ἀκόμα καὶ στὴ φορολογίᾳ: τὰ κέρδη δὲν μπορού-σαν νὰ μαζεύονται σὲ μία πὺλ ἐλκυστικῆς περιοχῇ, ὑπονομούμενος ἔτσι τὴ δομὴ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ κυβερνήση στὸ Βυζαντινὸ ἦταν μικρὴ (σὲ μέγε-θος), ἀπλὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ.

Δὲν ὑπῆρχε καμία ἀμφισβησίὰ διὰ τὰ **διάφορα μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας** μπορούσαν νὰ ἔχουν **διαφο-ρετικὴ νομοθεσίαν ἢ φορολογικὴ πολιτικὴ: γιὰ νὰ μπορεῖ τὸ κράτος νὰ λειτουργεῖ μὲ ἕνα ἐνιαίον νό-μιμον, ἔπρεπε νὰ ἔχει δημοσιονομικὴ, οἰκονο-μικὴ καὶ πολιτικὴ ἑνῶσιν, οἱ φόροι ἔπρεπε νὰ κα-ταβληθῶσιν ἀπὸ τὴν περιφέρειαν πρὸς τὸ κέντρο, ἐνῷ ἦταν σαφὲς ὅτι ἔπρεπε νὰ γὰν μεταφερ-θοῦν ἀπὸ τῆς πλούσιους περιοχέως σὲ ἐκείνες ποὺ ἦταν λιγότερον εὐλογημένες** –ἀκόμα καὶ ἂν δὲν ἦταν ὅλοι εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὸ. Ἐλευθερία, γκρινιάζει ἕνας συγχρόνεος τοῦ 11ου αἰῶνα, σήμαινε **ἐλευθε-ρία ἀπὸ φόρους.**

Ἄν οἱ εὐρυσκατές μπορούσαν νὰ μάθουν ἀπὸ τῆ δομῇ τῆς αὐτοκρατορίας, στὴ συνέχεια τὸ ἴδιον θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιμεληθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πῶς ἀσχολήθηκαν σὲ μίᾳ χρόνιᾳ ὕφεσιν, ποὺ προήλ-θε ἀπὸ τὸν ἴδιον θανατηφόρο συνδυασμὸ ποὺ εἶχε πα-ραλῦσει τῆς Δυτικῆς οἰκονομίας σήμερ. Στὸ 1070, τὰ κρατικὰ ἔσοδα κατέρρευσαν, οἱ δαπάνες συνέχισαν νὰ αὐξανόταν γιὰ τῆς βασικῆς ὑπηρεσίης (ὅπως ὁ στρατός), ἐνῷ αὐτὰ ἔγιναν χειρότερα μετὰ ἀπὸ μίᾳ χρόνιᾳ κρίσιν ρευστότητας. **Εἶχε γίνῃ τόσο ἀσχημὴ ἡ κατάσταση ποὺ οἱ πόρτες τῶν ἑθνασυνφυλα-κίων εἶχαν ἀνοίξει διάπλατα:** δὲν ὑπῆρχε λόγος γιὰ τὸ κλειδωμὰ τους, ἔγινε ἕνας σύγχρονος, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε μέσα τίποτα, γιὰ νὰ κλειπῇ.

Στοὺς πευθύνουσιν γιὰ τὴν κρίσιν δὲν ἔδειξαν κανένα ἐλπίδος. Ὁ Herman Van Rompuy² τῆς ἐποχῆς, ἕνας εὐνοήσους ὀνομαζόμενος Νικητοφρίδης, ἐλυκοκλήθηκε ἀπὸ τὸ ἐξαγριζόμενον πλήθος γιὰ τὶς αὐξήσεις τῶν πτωχῶν καὶ τὴν πτώσιν τοῦ βιοποικῷ ἐπιπέδου καὶ τελικὰ βασανίστηκε μέχρι θανάτου. Ἡ ἐκτεταμένη δυσωρέ-σκεια ὁδήγησε καὶ πολλοὺς ἄλλους, ποὺ ἀνεπίσημα

εἶχαν καθαρευθεῖ ἀπὸ τὶς θέσεις τους, νὰ γίνουν μονα-χοί, προφανῶς γιὰτὶ ἔτσι θὰ μπορούσαν νὰ προσεῦ-χονται γιὰ τὴ συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν τους.

Ἡ κρίσις ἔδωσε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ἕνας ἡγέ-της σὰν τὸν Nigel Farage³, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐπιχειρήμα-τα σχετικὰ μὲ τὸ γινὰτὶ τὰ πράγματα εἶχαν πᾶσι στραβὰ ἀκουγόταν “τόσο πειστικῶς”, σύμφωνα μὲ ἕνα σύγχρο-νο ἱστορικὸ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν “ἐνυμμένοι δινόν-τάς του προτεραιότητᾳ” καὶ τὸν ὑποδέχονταν μὲ χει-ροκροτήματα παντού. Ἦταν μίᾳ ἀνάσρ φρέσκοιο ἀέρα σὲ μίᾳ ἐποχῇ ποὺ ἡ παλιὰ φρουρὰ εἶχε παραλῶ-σει ἀπὸ τὴν ἀδράνεια καὶ ἀπὸ μίᾳ τρομερῇ ἔλλειψιν καλῶν ιδεῶν. Στὸ μῆνυμά του, ὅπῃ ἡ τρέχουσα γενιά τῶν ἡγετῶν ἦταν ἀχρηστῇ, ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ διαφωνήσῃ κανεὶς.

Οἱ προηγούμενες πολιτικὲς ποὺ εἶχαν δοκιμασθεῖ ἦταν μίᾳ καταστροφῇ, καὶ δὲν εἶχαν ἀπολύτως κανένα ἀποτέλεσμα σχετικὰ μὲ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων. Αὐτὴ περιλάμβανε ὑποτίμησιν τοῦ νομίματος μὲ τὴν κοπὴ ὅλο καὶ περισσοτέρων νομισμάτων μὲ παραλῶ-λληλὴ μείωσιν τῶν πολυτίμων μετάλλων σὲ αὐτὰ, μὲ ἄλλα λόγια, μίᾳ μορφή ποσοτικῆς χαλάρωσης. Ἦταν σὰν νὰ βάζουμε μίᾳ γὰζα σὲ ἕνα τραῦμα ἀπὸ πυρο-βολισμό.

Καθὼς ἡ κατάσταση χειροτέρευε, εἶχε ἔρθε ἡ ὥρᾱ γιὰ ἕνα καθαρὸ ξεσκαρτάρισμα τῆς παλιᾶς φρουράς. Τὸ νέο αἷμα ἦρθε καὶ μαζί του ἦρθαν ριζοσπαστικὲς νέες ιδέες. Ἡ Γερμανικὴ δίδασκσις ἦταν μίᾳ πρόταση, καὶ παρὰ τὸ ὅτι ἀπέτυχε, ἀκόμα ἀναζητοῦν ἐλπίδες στὸ μέλλον. Ἀλλὰ, ὅπως τὰ τρόφιμα ποὺ λήγουν πρέ-πει νὰ πεταχτοῦν, δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐπιλογὴ παρὰ νὰ ἀναλάβουν ἀποφασιστικὴ δράση.

Ἡ λύσις ἦταν τριπλῇ:

Πρῶτον, τὸ νόμιμον ποὺ ἀποσυρόταν, γιὰ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὸ νέο, εἶχε ἰσοτιμία δικαίης ἀποτίμησιν τῆς ἀξίας του.

Δεύτερον, τὸ φορολογικὸ σύστημα ἀναθεωρή-θηκε, μὲ μίᾳ συλλογῇ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐνεργη-τικῷ ποὺ ἀνήκαν σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορίαν, ποὺ χρησίμευε ὡς θεμελίον γιὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἐσό-δων στὸ μέλλον.

Τέλος, οἱ ἐμπορικὸι φραγμοὶ μειώθηκαν, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν ἐμπόρους μὲ ξένα κεφάλαια νὰ ἐπενδύσουν πρὸς τῷ θῆνᾳ καὶ εὐκόλο ἀπὸ ὅτι στὸ παρελθόν –ὄχι ὁσον ἀφορὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων, ἀλλὰ εἰδικὰ γιὰ τὸ ἐμπόριον. Ἦταν τὸση ἡ δυστυχία τῆς αὐτοκρατο-ρίας ποὺ τὰ μέτρα καὶ οἱ περιορισμοὶ ἔπessαν σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων οἱ ἐπενδυτὲς θὰ μπορούσαν νὰ ἀναγνωριστοῦν ἀμέσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς ντόπιους, τοὺλάχιστον βραχυπρόθεσμα, προκειμένου νὰ τονωθεῖ ἡ οἰκονομία. Ἡ διαδικα-σίᾳ δούλεψε: δὲν ἦταν τόσο ἐπιβῶνδῃ, ὅπως ἦταν οἱ ἀρχικοὶ φόβοι καὶ τελικὰ ἔκανε νὰ ἀνανή-ψῃ ἕνας σθεανὴς ποὺ εἶχε ὑποστεῖ οἰκονομικὴ καρδιακὴ ἀνακοπή.

Ὁ Nigel Farage τοῦ 11ου αἰῶνα, δὲν τὸ ἔκανε μὲ τὸν τρόπο του νὰ εἶναι ἀρεστός καὶ ἔτσι νὰ μπορέ-σει νὰ ἀνέβει στὴν κορυφῇ. Ἀλέξιος Κομνηνός ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀνάγκησε τὸ Βυζαντινὸ, ἂν καὶ πληρώσει τὸ τίμημα γιὰ τὶς μεταρρυθμίσεις του: νὰ μὲν εἶναι ἀρεστός στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του γιὰ τὴ λήψῃ τῶν δύσκολων ἀποφάσεων, ἐνῷ ἀγνοήθηκε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἄργότερα. Σήμερ, ἴσως θὰ πρέπει νὰ ψάχνουμε γιὰ κάποιον μὲ πολὺ δυνατοὺς ὅμως».

Τὸ κείμενον ἀπὸ παραμένει διαχρονικὸ καὶ ἐπιση-μαίνει διὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε σήμε-ρὰ δὲν εἶναι πρωτογνώριμα, οὔτε πρωτοφανή, ἀλλὰ κυρίως δὲν εἶναι ἄλγιστα. Ἡ ἀρνήσις μᾶς νὰ δεχθῶμε τὰ δύσκολα μέτρα εἶναι αὐτὴ ποὺ παρατείνει τὶς δυσ-κολίες. Γιατὶ, ὅμως, τὸ Βυζαντινὸ πῆραν τῆς δύσκολας αποφάσεις, ἐνῷ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνῶσις ἀκόμα ταλάνι-ζεται ἀπὸ τὴν οικονομικὴ ὕφεσιν;

Ἡ διαφορά εἶναι μίᾳ, ἀλλὰ καθοριστικῇ: Στὴν Ανα-τολικῇ Ρωμαιοῖ Αὐτοκρατορία, τὴν ἐποχῇ τοῦ διασω-θήκε ἡ οἰκονομία δὲν εἶχε ἐκκλίνει ἐντελῶς ἢ Θεωσέ-βει, οὔτε ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων στὸ Θεὸ –ὅπως, δυστυχῶς, συμβαίνει στὶς μέρες μας ὄχι μόνον σὲ ὁλό-κληρὴν τὴν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ στὴν Πατριὰ μας– καὶ γι’ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι δὲν δίστασαν νὰ δεχθοῦν τὰ σκληρὰ ἀλλὰ σωτήρια μέτρα.

Ἡ Δύσις καὶ τὸ πνεῦμα ποὺ ἐκφράζει, δὲν χρειάζεται πὺν Θεὸ καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν ἀνθρώπου. Εἶναι, τοὺλάχιστον, οὐτοπία νὰ πιστεῖτε ἂν κανεὶς πῶς ὑπάρχει κάποιος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ τὸν ἀνθρώπου.

Τελικὰ δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ ἥλιος καθε μέρα δύει, στε-ρῶντας μᾶς τὸ φῶς, κατευθυνόμενος πρὸς ... τὴν Δύση! *Μ. Β.*

Σημειώσεις:

1. http://bit.ly/2qH2o57. 2. Σημείωσις ἀρθρογράφου: Τὸ 2013, πού γράφτηκε τὸ ἀρθρὸ, κατεχετὴ τὴν θέση τοῦ προ-έδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου. Σήμερ δὲν ἔχει ἀνα-δειχθεῖ ὁ Πολωνὸς (ἀνεπαλήθμης στὴν χώρα του) Donald Franciszek Tusk. 3. Ὁ συγχρόνεος, δυστυχῶς, δὲν γινώσκει (ὅπως καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι) τὴν ἔξελξις ποὺ δὲ εἶχε ὁ Fa-rage. Ἡ ἀλλοτρίη τῆς στάσης τοῦ Βρεταννοῦ πολιτικοῦ ἀποτέ-λεσε μέλημα πλῆθος γιὰ τὸ κίνημα τῶν εὐρωσυνεκτισμιοῦ, ὄχι μόνον τὸ “Νοήμειο Βασιλεῖ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας, ἀλλὰ σὲ ὁλόκληρὴν τὴν Εὐρώπῃ.

Σχέδιον νόμου διὰ τὴν «Νομικὴ Ἀναγνώριση...»

ΣΥΝΕΧΙΣΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Δηλαδή, ἡ ἐν λόγω αἴτησις υιοθεσίας πρὸς ἀπο-φυγὴ τάχα διακρίσεων (Σχέδιο Νόμου, ἀρθρ. 7, παρ. 2) -ἀνάλογα βεβαίαι μετὰ τὸ **φιλοσοφικὸ-ἰδεο-λογικὸ «προσανατολισμὸν»** τῶν διαχειριζόντων τὸ αἴτημα ἢ καὶ υποχρεωτικὰ (Σχ. Νόμ. ἀρθρ. 5, 1.)- ἴσως νὰ ἔχει ἕως ἐκυρίαρξῃ μετὰ τὴν ἀντίστοιχὴ αἴτησιν ἄλλος πρᾶγματι ἐτερόφυλον ζευγариοῦ.

Ἰδιαιτέρα ἀντιστοιχεῖται τὸ γεγονός, ὅτι μὲ βάση τὸ σχέδιον νόμου (ἀρθρ. 3, παρ. 4): «Δὲν ἀπατεῖται ἐπίσης ἡ ὀμοειδοποίηση προηγούμενῃ εξέτασιν ἢ ἱατρικὴ ἀγνώμῃ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν σωματικὴ...ἢ **ψυχικὴ τὸν ὑγείαν**! Αὐτὸ, πραγματικὰ δὲ ξαφνικά, εἰς ἀκόμα καὶ τοὺς ἐπόμενους τοῦ νομοσχεδίου (!), καθ’ ὅτῃ τὸ **σχέδιον νόμου δειχνεῖ νὰ ἀδιόφορ-εῖται παντελῶς ἐὰν ὁ βουλευόμενος νὰ μεταβῇ εἰς τὸ φύλον τοῦ ὁδηγεῖται στὴν ἀπόφαση αὐτὴ ...ἀπὸ ψυχολογολογικὰ αἰτία!**

Πρόκειται γιὰ ὀλοκληρωτικὴν ὑπόνομησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν υποψηφίων πρὸς υιοθεσία παι-διῶν καὶ τῆς ψυχολογικῆς τους ἀνάπτυξης.

Πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἀποκαλέσει σε-βασμὸν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὰ παιδιὰ, τὴν εἰκόνα ἐκείνῃ κατὰ τὴν ὁποία κάποτε (ἢ καὶ τώρα σὲ ἄλλες χώρες), **θα παραβί-δεται ἀπὸ τὶς κοινωνικῆς ὑπηρεσίης μὲ κάθε ἐπισημοῦτητα ἕνα παιδικὸ ἀστὴ χέρι ἀμφυλίων «γονιῶν»;** τῇ συνοδείᾳ φυσικὰ τῶν ἀπαρτιπτων γιὰ τὴν περιστάσις εὐχὼν ὅπως: ...«συγχρητή-ρια»...«νὰ σὺς ζήσεις»...«καλὴ ἀνατροφή»!

Μὲ βάση τὴ Σύμβυσιν γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Παιδιοῦ ΟΗΕ, ἀρθ. 27, παρ. 1: «Τὰ Συμβαλλόμε-να Κράτη ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα **κάθε παι-διοῦ γιὰ ἕνα κατάλληλο ἐπίπεδο ζωῆς** ποὺ νὰ ἐπιτρέπει **τὴν σωματικὴν, πνευματικὴν, ψυχικὴν, ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνάπτυξή του!**»

Σὲ περὶπτωσιν βεβαία δυνατότητες υιοθεσίας παιδιοῦ ἀπὸ ὁμόφυλου «ζευγυρίου», περισεύει ἡ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΛΟΣ

Τὴν 25ην Μαΐον τὴν Ἐκκλησίαν μας τιμᾷ τὴν νῆμην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τὸν διὰ Χριστὸν σαλόν. Ἀντέμωρ εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Παρακλητῶν Ωρατοῦ Ἀττικῆς.

Ὁδοιπορικὸν περὶ τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς

Γράφει ὁ Πρεσβύτερος Εὐστάθιος Κολλᾶς, Ὁρθ. Θεολόγος, Ἐκκληκὸς Συνήγορος, Ἐπίμως πρίδρος Ἐφημ. Κλήρου Ἑλλάδος

«Ὅτι οὐ δεῖ χριστιανούς Ἰουδαίζειν καὶ ἐν τῷ Σαββάτῳ σχολάζειν, ἀλλ’ ἐργάζεσθαι αὐτοὺς καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν δὲ Κυριακὴν προτιμῶντας, εἶνε δυνάμιτο (= ἀν μπορούίτε), σχολάζειν ὡς χριστιανοί... Βλέπετε οὖν πῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ’ ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι» (Καν. 29 Λαοδικείας· Ἐφεσ. 5, 15-16).

Κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ οἱ Ἑβραῖοι ὀφείλαν νὰ ἐργάζονταν ἔξι ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα, καὶ τὴν ἔβδομῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κάθε ἀσχολία μέχρι καὶ τὸν περιορισμὸ ἀκόμῃ τῆς ὀδοιπορίας τους, «**τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ Σαββάτα (= τελείᾳ ἡμέρᾳ, ἀνάπαυσιν σὲ ἀνθρώπους καὶ κατοικίδια ζῶα), Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου**» (Ἐξοδός 21, 10).

Μὲ αὐτὴ τὴν ἐννοία ἀρχικὰ ἐφαρμόστηκε καὶ ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, «**ὡς ἡμέρα Κυρίου**» καὶ στὴ Καινὴ Διαθήκῃ, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰ δύο βασικά στοιχεία: α.) Νὰ ἀπέχουν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ βαριές ἐργασίες, καὶ β.) Νὰ λατρεύουν τὸν Κύριο, «**κλαυθόντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ,**» (Ἐφεσ. 5, 9), μὲ τὴ δια-φορὰ ὅτι τῇ θέσῃ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος τῶν Ἑβραί-ων, τὸ Σάββατον, στὸ Χριστιανισμῷ, τὴν κατέλαβε ἡ Κυριακὴ, «**ἡ μία τῶν Σαββάτων**» (Ματθ. 28, 1).

Δηλαδή, ἡ μετὰ τὸ Σάββατον τῶν Ἑβραίων, πρώτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, ἡ Κυριακὴ, ἀφιερώθηκε στὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας, ὁ Ὅποιος ἦλθε, καὶ θὰ ἔλθῃ, γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένη, ζώντας καὶ νεκρούς, «**καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρίνει ζώντας καὶ νεκρούς, οὓς τὴν βασιλείαν αὐοῦ ἔσται τέλος,**» (Σύμβολον Ὁρθόδοξου Πίστεως, Α΄ & Β΄ Οἰκ. συνόδων).

Ἡ ἀργία λοιπὸν τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Θεάνθρωπο Κύριόν μας, σὲ ἀντικατάστασιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου τῶν Ἑβραίων. Ὅμως ἡ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι «**ἡ ἀργία εἶναι μῆτηρ πάσης κακίας,**» οὐδέποτε ἀποτόλμησε νὰ ἐπιβάλῃ, ἀναγκαστικὰ, τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς στους Χρι-στιανούς. Ἡ ἐπιβολὴ τῆς υποχρεωτικῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς ὀρί-στηκε μὲ νόμους μεγάλων Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου: Κων-σταντίνου Α΄, Θεοδοσίου Α΄, καὶ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, μὲ τὴ ρητὴ ἐπι-σημανση **ὅτι ἀπὸ τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς ἐξαιροῦνται μόνον οἱ γεωργοί.**

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὄχι μόνον παραβίασε, ἀλλὰ καὶ ἀπο-δέχτηκε τὴν παραβίασιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου τῶν Ἑβραίων σὲ λίαν ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, μὲ τὴ γενικὴ δικαιολογία ὅτι «**τὸ σάβ-βατον διὰ τὸν ἀνθρώπου ἐνέγετο, οὐχ ὁ ἀνθρώπος διὰ τὸ σάβ-βατον**» (Μάρκ. 2, 27-28).

Ἐπίσης στὴν περὶπτωσιν ποὺ οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, κάπο-τε ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὰ σπαρμένῃ χωράφῃ, ποὺ ἦσαν ἔτοιμα γιὰ θερισμό, ἔκοβαν καὶ ἔτριβαν στάχια καὶ ἔτρυναν τὸν καρπὸ τους, καὶ γιὰ τὴν πράξιν αὐτὴ τοὺς κατηγορήσαν στὸ Χριστὸ, ὅτι παραβιάζουν τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, ὁ Χριστὸς ὄχι μόνον δὲν ἐκίασε τὴν πράξιν τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ καταλόγισε ἀνομία τοῦ νόμου στοὺς κατηγορούς τους, καὶ τοὺς ἔδωσε ἀποστομωτικὲς ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ νόμο, σχετικὲς μὲ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, «**καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνω-τε ὁ εὐαγγέλιος Δαυὶδ ὅποτε ἐπείνεσαν αὐτὸς καὶ οἱ μετ’ αὐτοῦ πάντες;... οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ νόμῳ διὰ τοῖς Σαββάσιν οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλόυσι (= μὲ τὰ σάβρια γιὰ τῆς θυ-σίης), καὶ ἀνάιτιοι εἰσι;», (Μάρκ. 2, 27-28, Λουκ. 6, 1-5, Ματθ. 12, 1-8).**

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀναφερόμενων ἀπὸ τὸ Χριστὸ, ὁ ἱερός Ἀγιοσύναιος δηλώνει ἀπερίφραστα, «**ὅτι τὴν Κυριακὴν οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐργάζονταν,**» (ΠΗΔΑΛΛΙΟΝ, σελ.84, ὑποσῆμ. 1). Μὲ τὸ θέμα τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς ἀσχολήθηκε ἡ τοπικὴ Σύνοδος τῆς Λαοδικείας καὶ ἀποφασίσε ὅτι Ὁ Χριστιανὸς, ἂν ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ δὲ μπορούν νὰ κάνουν διαφορετικὰ, μετὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τους, νὰ ἐργάζονταν καὶ τὴν Κυριακὴ, «

Ή γλώσσα τῆς ὁμογενείας τῶν ΗΠΑ

Μεγάλα λάθη ἔχουν γίνει ἀπὸ τοὺς Ἀρχιεπι-σκόπους Ἀμερικῆς εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας. Βεβαίως δὲν ὑπάρχουν «ιερεῖς γλώσσας», ὅμως κάθε λαὸς πρέπει νὰ λατρεύῃ τὸ Θεὸν εἰς τὴν γλῶσσαν του καὶ διὰ τοὺς ὁμογενεῖς αὐτὴ εἶναι ἡ ἑλληνική. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Παρόν»:

«Γιατὶ στὴν ἀγγλικὴ ἡ θεία Λειτουργία, Ἀρχιεπι-σκοπετε Ἀμερικῆς; Ἡ γλώσσα συμβάλλει στὴν ἐπι-βίωση τῆς Ὁμογενείας. Ἡ συζήτησις γιὰ τὴν ἑλλη-νικὴ ὁμογένεια στὶς ΗΠΑ καὶ τὴν ἰσορροπία ποὺ πρέπει νὰ κρατηθεῖ ὥστε νὰ διατηρηθεῖ ὁ χαρα-κτῆρας τῆς ὁμογενείας ὄχι ἀπλῶς τῆς ὀρθόδοξης ἀλλὰ καὶ τῆς ἑλληνικῆς εἶναι πολὺ μεγάλη. Καλὸς ἡ κακὸς, ἓνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς δεσμοὺς ποὺ συνδέουν τοὺς ὁμογενεῖς καὶ κυρίως κρατούν κοντὰ καὶ τῇ δευτέρῃ καὶ τὴν τρίτῃ καὶ τὴν τέταρτῃ πλέον γενεὰ εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὅμως ἡ Ἐκκλη-σία, καὶ ἰδιαίτερα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, θὰ

πρέπει νὰ θυμᾶται ὅτι ἡ ὁμογένεια δὲν εἶναι ἀπλῶς πιστοὶ ποὺ γεμίζουν τὰ παγκάρια καὶ ἐνι-σχύουν συγχρόνως τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στὴν Κωνσταντινούπολη. Αὐτὸ ποὺ συνδέει τὴν ὁμογένεια τελικὰ καὶ συμβάλλει στὴν ἐπιβίωσή της εἶναι ἡ γλώσσα. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὴ ποὺ υἱοθετεῖ τὴν ἀγγλικὴ γλώσσα στὴ θεία Λει-τουργία καὶ κλίνει λόγῳ οικονομικῶν προβλημά-των ἑλληνικά σχολεῖα, κάτι γίνεται λάθος. Βέβαια, πέραν τῶν ταξιδιῶν ποὺ κάνει ὁ ἐκάστοτε ἐφυ-ποργὸς Ἐξωτερικῶν ἀρμόδιος γιὰ τὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό ἢ ὁ γραμματέας Ἀπόδημου Ἑλληνι-σμοῦ (ναί, ὑπάρχει καὶ τέτοιος στὸ μισθολόγιό τοῦ ΥΠΕΞ) κάποιος θὰ πρέπει νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὰ σο-βαρὰ προβλήματα τῆς ἑλληνικῆς ὁμογενείας καὶ τῇ διαμορφώσει μιάς ἐθνικῆς στρατηγικῆς. Διαφο-ρετικά, ὄχι μόνον δὲν θὰ μποροῦν νὰ βοηθηθῶν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ θὰ χαθεῖ σταδιακὰ καὶ ὁ δεσμὸς μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἑλληνικὴ ταυτότητά τους»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς ᾿Αρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὅπως πάντα- σὲ αὐθεντικὰ μασονικὰ ἐντυπα.

2008

Ὁ τίτλος τοῦ σχετικοῦ ἀρθροῦ εἶναι: «Διεθνὲς Τεκτονικὸ Συνεδρίο τῶν Ἀθηνῶν»

καὶ διαβάζουμε:

Μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχία ὁλοκληρώθηκαν οἱ ἐργασίαι τοῦ «[Β'] Διεθνoῦς Τεκτονικοῦ Συνε-δρίου Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖο διοργανώθηκε ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Τεκτονικὸ Τάγμα «Δελφοί», ἀπὸ τῆς 20 ἕως τῆς 23 Ἰουνίου 2008 στὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλη Βρετανία». Τὸ Συνεδρίο αὐτὸ ἀπο-τελεῖ συνέχεια τοῦ Διεθνoῦς Τεκτονικοῦ Συνε-δρίου, ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὴ Μεγάλη Ἀνατολή [Τεκτονικὴ ἀρχή] τῆς Γαλλίας τὸν Ἰου-νιο τοῦ 2007.

Τὸ κεντρικὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου, ποῦ ἦταν ἀνοικτὸ στὴν προσέλευση τοῦ κοινoῦ, εἶχε ὡς ἀκολουθῶς:

«Κτίζοντας τὴν Εὐρώπη - Κτίζουμε τὸν Κό-σμο».

Χρόλιο ποὺ ὑπογράφοντας: - Ποιά, ἀλήθεια, «Εὐρώπη»; χτίζουμε, «κόλι μαζί»; Αὐτὴν ποὺ βλέ-πουμε σήμερα; Ὡμῆ... (Κλίνειν ἡ παρένθεσι).

Ἴδου καὶ μερικὰ ἐκ τῶν θεμάτων ποὺ συζητήθη-καν:

- «Ἡ οἰκονομικὴ Ἀνάπτυξις στὴν ὑπηρεσία τοῦ πολιτή».

- «Ἡ προάσπιση τοῦ Περιβάλλοντος...».

- «Ἡ ἐκπαίδευση τῶν νέων...».

Τὸ ἐπίσημον Μήνυμα τοῦ Πρόεδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως

κ. Jose Manuel Durao Barroso!...

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἐκπληκτικότερο γεγονός τοῦ Συν-εδρίου ἐκείνου ἦταν τὸ ἐπίσημ πρὸς αὐτὸ μῆνυ-μα τοῦ (τότε) θεσμικοῦ Προέδρου τῆς Εὐρά-πεικῆς Ἐνώσης κ. Μπαρόζο. Διαβάζουμε σχε-τικῶς τὰ ἀκόλουθα:

...Τὸ Συνεδρίο ἀνοίξει τῆς ἐργασίας του μὲ ἐπίσημὸ μῆνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρά-πεικῆς Ἐνώσης κ. Jose Manuel Durao Barro-σο, πρὸς τὸ Διεθνὲς Τεκτονικὸ Τάγμα «ΔΕΛ-ΦΟΙ». Μὲ τὸ μῆνυμά τοῦ ὁ Πρόεδρος τῆς Ε.Ε., χαιρέτισε τὴν παρουσία στὸ συνέδριό τῶν Τεκ-τονικῶν Δυνάμεων, τῆς συνεχείας γιὰ τὴν ἐνεργὸ δράση τους στὴν κοινωνία καὶ γιὰ τῆς ἐργασίας ποὺ πραγματοποιοῦν πρὸς ὄφελος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰδέας (...) καὶ εὐχῆθηκε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Συνεδρίου νὰ εἶναι χρήσι-μα τόσο γιὰ τὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ γιὰ τὸν κό-σμο, τὸν ὁποῖο θέλουμε νὰ κτίσουμε καὶ νὰ κληροδοτήσουμε στὶς ἐπόμενες γενεές...

Αὐτὰ λοιπὸν ἐδήλωσε ὁ Πρόεδρος τῆς Εὐρά-πεικῆς Ἐνώσις στὸ ἐπίσημὸ μῆνυμά του πρὸς τὸ Διεθνὲς Τεκτονικὸ Τάγμα «Δελφοί». Ἐπισημῶς:

Ἡμέτερο σχόλιο: Πράγματι, «μασονικῶς», φαί-νεται νὰ «κτίζεται», ὁ κόσμος ἐοῦτος, ἰδιαίτερα κατὰ τῆς ἡμέρας μας. Τί κρίμα!... (κλίνειν ἡ παρέν-θεσι).

Κατὰ ἀκόμῃ γιὰ ἐκεῖνο τὸ Συνεδρίο. Διαβάζουμε:

...Τὸ Συνεδρίο παρακολούθησαν περισσό-τεροι ἀπὸ 350 συνέδριοι, οἱ ὁποῖοι προήρχον-ταν ἀπὸ τῇ Λατινικῇ Ἀμερικῇ, τὴν Βόρειο Ἀμε-ρικῇ, τὴν Ἀφρικῇ, τὴ Μέση Ἀνατολή καὶ τὴν Εὐρώπῃ...

Ἴδου ἐν συνεχείᾳ κάτι ἀκόμῃ ἀπὸ τὰ σχόλια τοῦ Τεκτονικοῦ Περιηδοκίῳ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀντλήσαμε αὐτὲς τῆς πληθοφορίας (αὐτολέγει) ἀλλὰ καὶ τὸ τε-λικὸν συμπέρασμα τῶν συνεδρίων. Γράφουν:

...Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 11ου Διεθνoῦς Τεκτο-νικοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἓνας Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσης ἀπευ-θύθηκε στὶς τεκτονικῆς δυνάμεις κατὰ τρόπο ἐπίσημὸ ἀναγγνίζοντας περὶ τῶν τὸν ρόλο μας καὶ τὴν ἀντιστοφία μας στὴν ἐξέλιξι τῆς κοινωvίας... (Πηγὴ: Τεκ. Περ. ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 2008, τεῦχος 11, σσ. 66-94).

Τὸ «Συμπέρασμα» ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου εἶναι ἐνδεικτικόν...

Τὸ «Συμπέρασμα» ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου, τὸ δημοσιευθὲν θὰ παραπάνω Τεκτ. ἔντυπο, καὶ ποὺ εὐθὺς ἀμέσως θὰ δεῖτε, εἶναι ἐξόχως ἐνδει-κτικὸ τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἐπικρατεῖ στοὺς κύκλους αὐτοῦς, καθὼς καὶ σὲ κάποια ἐπιπέδα ὁλόκληρῆς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσης. Διαβάζου-με:

...Ἐν εἶδει ἐπιλόγου, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦ-με ὅτι οἱ θρησκευτικὲς ὁμάδες πίεσης φανα-τικῶν ἀποτελοῦν μέρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκροδεξιᾶς μὲ νεοφασιστικά καὶ λαϊκιστικά χαρακτηριστικά. Ασπάζονται τὴν ξενοφοβία καὶ κυρίως τὴν ἄρνησι τῆς πολυπολιτισμικό-τητας καὶ τῆς ἀνυσχέως σχετικὰ μὲ τὴν διαφύ-λαξιν τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς μίας καὶ μονα-δικῆς παρωχημένης (!) θρησκείας ἡ τουλάχισ-τον μίας πατριαρχεικῆς ἠθικῆς τάξης. Ὁ ἐθνι-κισμὸς καὶ ὁ εὐρωσκεπτικισμὸς ἀποτελοῦν ἐπίσης πρωταρχικῆς ἀξίης, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ξενοφοβία. Ἐνὰ ἄλλο χαρακτηριστικὸ κρινὸ εὐς σχεδὸν αὐτὲς τῆς ὁμάδες πίεσης εἶναι ἡ λαϊκιστικὴ τὸς στάσις κατὰ τοῦ συστή-ματος, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἐκμεταλλεுεὶ κάθε εἰδος πικρίας κατὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν θεσμῶν, ὅπως ἐμφανίζονται ὡς ἕνα ὁμοιογενὲς καὶ διε-φθαρμένον σύνολο, μὲ μιά προτίμησι τῆς θε-ωρικῆς συνωμοσίας καὶ υιοθέτησι τῆς ἐπικρι-τικῆς γλώσσας τῶν ὑπερμαχῶν τῆς ἐναλλα-κτικῆς παγκοσμιοποίησις.

Τὸ πιδὸ σημαντικὸ στοιχεῖο εἶναι ὡστόσο ἡ καταπολέμησις τῶν δικαιωμάτων τῶν γυ-ναϊκῶν, τῶν ἀνταργαγικῶν δικαιωμάτων (!) καὶ τοῦ κοσμικοῦ χαρακτῆρα τοῦ κράτους, δη-

λαδὴ τῆς πλουραλιστικῆς δημοκρατίας. Κατὰ αὐτῶν τῶν «συμπυμμάτων παρακαμῆς» οἱ φαν-τικὸι αἰσθάνονται ὅτι καλοῦνται νὰ ὀργανώ-σουν τὴν σταυροφορία τους. Πρέπει νὰ ὀργα-νωθοῦν καὶ οἱ ὑπέρμαχοι τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ πλουραλισμοῦ προκειμένου νὰ ἀντικρού-σουν αὐτὲς τῆς ἐπιθέσεις... (ὀπ. π. σελ. 95).

Αἱ ἐπαφαὶ μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν θεσμῶν καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ συνεχίζονται...

2009

Διαβάζουμε σὲ τεκτονικὸ ἐντύπο τοῦ ἔτους 2009 τὰ ἐξῆς, ἐπίσης:

Οἱ Πρόεδροι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσης José Barroso καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου M. Hans - Gerit Rötterling συνάντησαν τὴν 26 Ιου-νίου 2009 τῆς φιλοσοφικῆς μὴ δογματικῆς ὀργανώσεως.

Τὴν 26η Ἰουνίου 2009 ὁ Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσης (...) δέχθηκε στὶς Βρυ-ξέλλες γιὰ ἓνα γεῦμα ἐργασίας μία ἀντιπρο-σωπία φιλελευθέρων καὶ ἀδoγματικῶν Τεκτο-νικῶν Ταγμάτων καθὼς καὶ εὐρωπαϊκῆς ὀργα-νώσεως, ποὺ προσαπίζουν τὴν «Laicité».

Σὲ αὐτὴν τὴν πρωτοβουλία τὸ Διεθνὲς Τεκ-τονικὸ Τάγμα «ΔΕΛΦΟΙ» εκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν... (πηγὴ: Τεκτ. περ. ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 2009, τ. 12, σσ. 99-101).

Ποιοὶ ἐπιτέλους συγκυβερνοῦν αὐτὴν τὴν Εὐρώπην;

2010

Σὲ τεκτονικὸ ἐντύπο τοῦ ἔτους 2010 διαβάζου-με ἐπίσης τὰ ἐξῆς σημαντικώτατα γιὰ τὸ θέμα μας, εἶται ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διερωτηθοῦν οἱ ἀνα-γνώστες: - Ποιοὶ, ἐπιτέλους, καλοῦνται ἀπὸ τοὺς «θεσμοῦς» νὰ συγκυβερνήσουν αὐτὴν τὴν Εὐρώ-πην;

Διαβάζομεν, ἐκπληκτοί, τὰ ἀκόλουθα

Ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος εἶναι:

«ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ

ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ»:

Τὸ τάγμα μας, μετέκρινε στὸ κοινωνικὸ γίγνε-σθαι τῆς Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῆς, εἶχε κληθεῖ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Commission κ. José Manuel Barroso σὲ γεῦμα ἐργασίας γιὰ τὴ συζήτησις καὶ ἀνταλλαγὴ ἀποψεῶν γιὰ τὸ σοβαρότατο θέμα τῆς μάχης ἐναντίον τῆς φτώχειας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις [:].

Ἡ συνάντησις πραγματοποιήθηκε στὶς Βρυ-ξέλλες τὴν 15η Ὀκτωβρίου 2010 στὴν Ἑδρὰ τῆς Commission, Παρουσία τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης κ. Herman Van Rompuy καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Εὐρωκoinο-βουλίου κ. Jozzy Buzek, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Μεγάλων Διδασκάλων τῶν σημαντικε-τέρων Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Τὸ Τάγμα μας εκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν ᾿Υπατον Μέγαν Ταξίαρχην, Μεγάλον Διδάσκα-λο τοῦ Διεθνoῦς Τάγματος [τὸν Ἑλληνα ἀνώ-τατον ἡγέτην αὐτοῦ], ἀδελφον...

Ἡ πρόκλησις τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρά-πεικῆς Επιτροπῆς καὶ ἡ παρέμβασις τοῦ ᾿Υπατοῦ Μεγάλου Ταξίαρχου ἔχουν ὡς ἐξῆς...

Σημείωσις τοῦ ὑπογράφοντος: Ἀκολουθοῦν οἱ 53 ἀράδες τῶν διαλαμβανομένων στὴν πρόσκλη-σις ἐκείνῃ τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπι-τροπῆς καθὼς καὶ οἱ 13ο ἀράδες τῆς «παρέμβα-σις» (καὶ ἀπάντησις) τοῦ ᾿Υπατοῦ Μεγάλου Τα-ξίαρχου, Μεγάλου Διδασκάλου τοῦ Τεκτονικοῦ Τάγματος «ΔΕΛΦΟΙ».

Ἴδου ἡ ἀρχὴ τῆς μακράς παρέμβασης τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Μασονικοῦ αὐτοῦ Τάγματος:

Παρέμβασις

Τοῦ ᾿Υπατοῦ Ταξίαρχου Μεγάλου Διδασκάλου

Τοῦ Διεθνoῦς Τεκτονικοῦ Τάγματος «ΔΕΛΦΟΙ»

Καταπολέμησις τῆς φτώχειας καὶ τοῦ κοινω-νικοῦ ἀποκλεισμοῦ: μιά ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν διακυβέρνησι τῆς Εὐρώπης

Κύριε Πρόεδρε Jose Manuel Barroso

Κύριοι Πρόεδροι Jozzy Buzek καὶ Herman Van Rompuy,

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Εἶναι γεγονὸς ὅτι βρισκόμαστε στὸ μέσον μιάς κρίσις ἀνεῖ προηγουμένου, μιάς βαθθῆς κρίσις οικονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ κυρίως ἠθικῆς, σὲ συνδυασμὸ μὲ μιά κρίσις περιβαλ-λοντικὴ, ἐνῶ ὁ στόχος μας γιὰ τὴ χρονιά αὐτὴ εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς φτώχειας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ... (Ἀκολουθοῦν ἄλλες 122 ἀράδες, τυπωμένες σὲ χαρτί Α4. Πηγὴ: Τεκτ. π. ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 2010, τ. 13, σσ. 98-105).

Ἡμέτερον (τοῦ γράφοντος) σχόλιον;

Οὐδέν, ἀπόλυτος. Ἐνα μόνον διερωτῆμα ἔχου-με:

- Τὴν σοβαρότητα καὶ τῆς ἐνδεχόμενες ἈΛΛΕΣ συνειπίες τῶν στενῶν αὐτῶν «ὑπηρεσιακῶν» σχέσεων μεταξὺ τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσης καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Τεκτο-νισμοῦ, τῆς γνωρίσθουν, ἄραγε, οἱ ἐνταίκαμένοι καὶ διαπεπιστευμένοι στὰ διάφορα γραφεῖα τῆς Εὐρώπης κληρικοὶ μας; (Τῆς συνέπειες δηλαδὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας);

Καὶ ἂν τῆς γνωρίζουν, ἐνημερμένους καταλή-λως καὶ ἐπαρκῶς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας;

Ἄν τὸ κάνουν, «καϊομάμαστε» ἥσυχαι... Ἄν δὲν τὸ κάνουν, τότε τί ἐρχεται ἐναντίον μας, χωρὶς οὐτε καν νὰ τὸ ὑποπτευόμαστε, κλῆρος καὶ λαός;

(Δὲν τελειώσαμε)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ἀπὸ τὸν Μελέτιον Πηγᾶν ὥς τὸν Πατροκοσμάν

Τοῦ κ. Νικολάου Μάννη, ἐκπαιδευτικοῦ

Τὴν πνευματικὴ ἐπιβίωσή μας (τῶν Ρωμίων Ὀρθοδόξων), στὰ χρόνια ποὺ ὅλα “τὰ ‘σκιαεῖ ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά” τῆς Τουρκο-κρατίας, τὴν φειλομεθα σὲ ἐκείνες τῆς ἀγνῆς μορφῆς ποὺ ἔγιναν θυσία γιὰ τὸ Γένος, ἀφιερώνοντας τὸ εἶναι τους στὴν ὀρθόδοξη μόρφωσι, καὶ τὴν δι’ αὐτῆς ἀπελευθέρωσι (πνευματικὴ πρωτισίως), τῶν συμπατριωτῶν τους. Ἐρχόμενος κάποιος σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἐργὸ τῶν μακα-ριστῶν ἐκείνων Διδασκάλων, μπορεῖ εὐκόλα νὰ κατανοήσῃ ποῖο θὰ ἦταν καὶ σήμερα τὸ ἀντίδοτο στὴν σημερινὴ σκλαβιά, ποὺ εἶναι κυρίως σκλα-βία μυαλῶν καὶ ψυχῶν. Καὶ ἡ λύσις αὐτὴ εἶναι ἡ κατὰ Θεὸν μόρφωσι, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ θυσιαστικὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀνδρεῖο φρόνημα.

Πρῶτος στὴν χορεία τῶν Διδασκάλων, ποὺ ἐπιλέχθηκαν νὰ παρου-σιασθοῦν μὲ τὸ παρὸν κείμενο, εἶναι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας **Με-λέτιος ὁ Πηγᾶς** (1550-1601). Γεννήθηκε στὸν Χανόακα (Ἡράκλειο) τῆς Κρήτης καὶ σπούδασε στὸ περίφημο Πανεπιστήμιο τῆς Πάδοβας στὴν Ἱταλία, ἀρνούμενος ὅμως νὰ παραλάβῃ τὸ πτυχίό του, γιὰ τὴν κτήσι τοῦ ὁποῖου ἀπαγοῦνταν «Δήλωση Πίστεως» στὶς ἀποφάσεις τῆς Ψευ-δοσυνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας. Μετέβη στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἔγνε Πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Σιλβέστρου, τὸν ὁποῖο διαδέχθη-κε στὸν θρόνῳ τὸ 1590, «τῇ ὁμοψήφῳ γνῶμῃ κλήρου καὶ λαοῦ». Τὸ 1593 συμμετείχε στὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξο Σύνοδο, ἐνῷ κατὰ τὰ ἐτῆ 1596 - 1598 ἀνέλαβε Τοποτηρητὴς τοῦ χρεοῖοντος πα-τριαρχικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀρνούμενος νὰ δεχθεῖ τὸν θρόνο ποὺ τοῦ προτάθηκε ἀπὸ τὸν ἐκεῖ κλῆρο καὶ λαό. Κοιμήθηκε νεώτατος στὶς 13 Σεπτεμβρίου τοῦ 1601. Ἄρρησε τεράστιο συγγραφικὸ ἐργο, ἀνεκτίμητῃ πνευματικῆς ἀξίας καὶ δικαίως χαρακτηρίστηκε ὡς “ὁ μετὰ τὸ σχίσμα νέος Φωτῖος”. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐργα του (ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ παραμένουν εἰσεῖτι ἀνέκδοτα) εἶναι τὰ ἐξῆς: “Διάλογος ὀρθόδο-ξως χριστιανῶν”, “Κατὰ Ἰουδαίων”, “Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα”, “Ὀρθό-δοξος διδασκαλία”, “Περὶ τῶν ἀρχάντων Μυστηρίων”, “Τόμος Ἀλεξαν-δρινὸς περὶ τοῦ Πασχαλίου” (τὸ ἐργὸ αὐτὸ ὑπῆρξε καθοριστικὸτατο γιὰ τὴν στάσι τῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὴν Ἱμμερολαϊκὴ Και-νοτομία τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διότι ἐπῆρεάσε τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεις τοῦ 12Τ’ αἰῶνος). Οἱ δὲ ἐπιστολὲς του (πραγματευόμενες διάφορα ζητήματα) πλησιάζουν τῆς πεντακάσιες.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ γραπτὸ ἐργὸ ὁ κλεινὸς Μελέτιος ἄφησε ὡς κληρονομιά στὸ Γένος καὶ ἓνα ἐμψυχο θησαυρὸ: τὸν ἀνιψιό, ἀγαπημένο μαθητὴ καὶ διάδοχό του. Ὁ **Κύριλλος Λούκαρις** (1570-1638) γεννήθηκε καὶ αὐτὸς στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης καὶ ἀκολούθησε παρόμοια, μὲ τοῦ θείου καὶ πνευματικοῦ πατρός του, πορεία. Σπούδασε στὴν Βενετία καὶ στὴν Πά-δοβα ἀρνούμενος κὶ ἐκεῖνος νὰ παραλάβῃ τὸ πτυχίό του. Κατέστη ἓνας ἀπὸ τοὺς πιδὸ μορφωμένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του καὶ ὁμιλοῦσε, ἐκτός τῆς ἐλληνικῆς, τὴν λατινικὴ, τὴν ἱταλικὴ, τὴν τουρκικὴ καὶ τὴν ἀρα-βικὴ γλώσσα. Ἐγνε Πρωτοσύγκελλος τοῦ Μελετίου, καὶ μὲ τὴν ιδιότη-τά αὐτὴ συμμετείχε στὴν Πανορθόδοξο Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπό-λεως (1593). Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἀποστέλλεται ἐπιστευμένα (τὸ 1595), ὡς Πατριάρχης Ἐξαρχος, στὴν Πολωνο-Λιθουανικὴ Κοινο-πολιτεία, γιὰ νὰ ἀγωνισθεῖ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία κινδύνευε ἐξ αἰτίας τῆς τότε ἐμφανιζομένης Οὐνίας. Ἐκεῖ ἶδρσε σχολεῖο καὶ τυπο-γραφεῖο, γιὰ νὰ διαδίδονται ἀνοθεύτως τὰ ὀρθόδοξα δόγματα. Τὸ 1601, ὁ Μελέτιος Πηγᾶς προαισθανόμενος τὸν θάνατό του, τὸν κάλεσε γιὰ νὰ τὸν διαδεχθεῖ στὸν θρόνο τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ 1620 ὁ Κύριλλος ἐκλέ-χθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ πατριαρχεῖας συνοδικὰ πέντε φορές, ἀφοῦ οἱ σκευερνίες παπικῶν καὶ λατινοφρόνων τὸν ἐρρι-χναν συχνὰ ἀπὸ τὸν θρόνο. Πολεμῆσε μὲ μεγάλῳ ζῆλῳ τοὺς παπικοὺς καὶ γιὰ νὰ σταματήσει τὴν προπαγάνδα τῶν Ἰησοῦταιν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἱδρῖσει σχολεῖοι στὴν Κωνσταντινούπολη, ὀργάνωσας τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο, τὸ λεγόμενο Πατριαρχικὸ, ὥστε, μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία, νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ὀρθοδόξους. Οἱ Ἰησοῖτες (ἡ μᾶλλον “Ἀντιχριστίτες”, κατὰ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία τὸν Τρανό), ἔπτευ-σαν νὰ τὸν κατηγορήσουν στοὺς Ὁθωμανούς, πῶς τὸ τυπογραφεῖο του, εἶναι τάχα ἐργοστάσιον ὀπλῶν καὶ πῶς ἐτοιμάζει νὰ ξεστιάσῃ τὸν λαὸ σὲ ἐ

«Νῦν ἐπέστη ὁ καιρός...»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τὴν **κμὴ ἐπαρκή** (κατὰ τὴν προσωπικὴν τοῦ ἀντίληπν) **προετοιμασίᾳ** τῆς ἐν Κρήτῃ Συνόδου, δύο-τρεῖς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων τῇ Ἀρχιερωσύνῃ καὶ τῇ ἡλικίᾳ Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων, ἐκ τῶν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἐδρᾶν τῆς αἰθούσης Συνεδριῶν καθημένων, ὅλως αὐθαίρετως καὶ κατὰ τρόπον ἀσεβῆ καὶ ἀνάδελφον, μὲ ὕψος δὲ ὀργίλων, διέκοπτον αὐτὸν ὀμιλοῦντα, προκειμένου καὶ μὴ θιγῇ τὸ κύρος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, πρωτεργάτου ὄντος εἰς τὴν προετοιμασίαν καὶ τὴν πραγματοποίησην τῆς ἐν θέματι Συνόδου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐσεβᾶστως προάγομαι, ἵνα δηλωσάτω πρὸς τὸ ἱερὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας μας τὰ ἑξῆς:

1. **Ἀρνούμαι νὰ συμμετάσχω εἰς τὴν διεξαγομένην συζήτησιν** καὶ τὰ ἐκθέσω τὴν ταπεινὴν μου ἀποψιν, **οὐχὶ διότι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐμνημόνευσεν τοῦ ὀνόματός μου** εἰς τὴν πρὸς Ὑμᾶς ἀπευθυθεῖσαν ἐπιστολήν, **ἀλλὰ διότι δὲν ἀποδέχομαι τὴν ἀφιλάδελφον ταύτην καὶ ἀληθῶς «βάρβαρον» συμπεριφορὰν** τοῦ τ. Σεβ. Μητροπολίτου ΑΒΓ. Κ. Χ.... καὶ τῶν λοιπῶν δύο Ἀδελφῶν καὶ εἰς ἐνδείξιν διαμαρτυρίας!

2. **Ἀρνούμαι ἐπίσης νὰ συμβιβασθῶ μὲ τὴν σκέψιν**, ὅτι εἰς τὴν Αἰθούσαν ταύτην ὑπάρχουν Ἀδελφοί μας Ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι δροῦν ὡς **«Ἡρακλεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου»**, τὸν ὁποῖον ἄλλωστε Θρόνον ὀλοὶ σεβόμεθα μὲν ὡς θεορόν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δὲν ἀμειπολόμεν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμεν λόγους ἢ καὶ πράξεις τῶν Προσώπων, ἀπτα κατέχουν τὸν Θρόνον πρὸς διασφάλισιν τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν Πίστεως, τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, δεδομένου ὅτι τὸ «ἀλάθη-τον» εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνήκει **εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὰ πρόσωπα**, τὰ κατὰ καιροῦ ἀναδοχόμενα εἰς τὸν Θρόνον! Ὅσοι, λοιπόν, ἐκ τῶν Ἀδελφῶν μας Ἱεραρχῶν ἐπιθυμοῦν νὰ παίξουν τὸν ρόλον ὡς «Ἡρακλεῖς τοῦ Θρόνου», ἄς γνωρίσουν ὅτι πλανώμεται πλάνην οἰκτρὰν!

3. **Ἀρνούμαι ἐπίσης νὰ ἀποδεχθῶ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν «ΑΓΙΑ καὶ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»**, διὰ τὴν ἐν Κολυμπαρίῳ τῆς Κρήτης συνελευθούσαν Σύνοδον Ἐκπρωστών τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καθ' ὅσον:

• **Δὲν συμμετεῖχον ἐν Αὐτῇ ἅπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι**, εἴη Ἀρχιεπίσκοποι, Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι, εἴ μὴ μόνον οἱ Προκαθημένοι τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ μία Ἀντιπροσωπία Ἱεραρχῶν τῆς, μάλιστα δὲ οὐχὶ ἅπαντες!

• **Οἱ συμμετέχοντες Ἱεράρχαι-Μέλη ἐκάστης Ἀντιπροσωπίας τοπικῆς πινος Ἐκκλησίας δὲν εἶχον δικαίωμα ψήφου, εἴ μὴ μόνον οἱ Προκαθημένοι!** Ἀρα δὲν δύναται νὰ ὀνομαζέται αὕτη Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος, ἈΛΛΑ μόνον **«Ἀντιπροσωπευτικὴ Συνέλευσις Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»**.

• **Δὲν συμμετεῖχον ἄσσαι καὶ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι!** Τέσσαρες Ἐκκλησίαι, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ παλαιόφαν Πατριαρχεῖον τῆς Ἀντιοχείας, ἠρνήθησαν νὰ συμμετάσχουν! Ἐπομένως ἡ ἐν Κολυμπαρίῳ τῆς Κρήτης συνελευθούσα Σύνοδος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομαζέται «ΜΕΓΑΛΗ» Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ὁρθότερον ἢα ᾗτο νὰ ὀνομασθῇ **«περιτμημένη»** ἢ, ἐπὶ τὸ λαϊκώτερον, **«κουτουρεμένη»** Σύνοδος Ὁρθοδόξων Προκαθημένων!

4. **Ἀρνούμαι ἐπίσης νὰ ἀποδεχθῶ τὴν ἀποψιν**, τὴν διατυπωθεῖσαν ἀπὸ τοῦ λογίου μὲν, συγχρόνως δὲ καὶ φιλότατο μοι, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ΑΒΓ Κ. Χ....., καθ' ἣν **«δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ κρίνωμεν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Κρήτης, καθ' ὅσον τοῦτο θὰ ἀπέτελε βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος»!!!**

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσωμεν εὐλαβῶς, ὅτι κατὰ τὴν κρατήσασαν παγίαν καὶ καταπαγνυθεῖσαν ἀρχὴν μία Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζεται ὡς ἐκτενής, χαρακτηρίζεται ὡς Μεγάλῃ καὶ κατατάσσεται μετὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων **πρώτων** μὲν ἀπὸ τὴ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, **δὴλ. ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἀναγνωρίσιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν Ἀποφάσεών τῆς ἐκ μέρους τῶν πιστῶν, ἐκ δευτέρου δὲ ἀπὸ μίαν χρονικῶς νεώτεραν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας**.

• Πῶς θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὁ Σεβασμιώτατος τὸν χαρακτηρισμὸν «Ληστική Σύνοδος», ὅστις ἔχει ἀποδοθῇ εἰς τινα Σύνοδον τοῦ παρελθόντος;

• Πῶς θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ἐπίσης τὴν νῦνιστὴν καὶ ἀπορριθεῖσαν Σύνοδον τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας;

5. **Τούτων οὕτως ἐχόντων κακῶς, κάκιστα μάλιστα, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης μας κ. Βαρθολομαῖος ἔσπευσε νὰ ὀνομάσῃ προκαταβολικῶς τὴν ἐν Κολυμπαρίῳ Σύνοδον ὡς ΜΕΓΑΛΗΝ καὶ ΑΓΙΑΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ!** Διερωτώνμεθα: μήπως ἄς ἀνθρωπὸς ἐξήλωσε τὴν δόξαν τῶν Ἁγίων καὶ Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων; Ἐὰν παρ' ἐλπίδα οὕτω πῶς ἔχουν τὰ πράγματα, τότε ἄς μὴ λησμονώμεν, ὅτι «τὸ σφάλειν ἀνθρώπινον». Ὅποτε **ὅστις ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς κάποιον πλανηθέντα**, εἴτε Πατριάρχην, εἴτε Αρχιεπίσκοπον ἢ Μητροπολίτην ἢ Συγγενὴ ἢ Φίλον ἢ Συνεργάτην κ.λπ., **ὀφείλει νὰ τοῦ ὑποδείξῃ μὲ ἀγάπην τὸ σφάλμα!** Πολλῷ μάλλον ἔὰν ἀγαπᾷ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν!

6. **Ἀρνούμαι ἐπίσης νὰ ἀποδεχθῶ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν «Ἐκκλησία», ὡφ' οἱανδήποτε ἐννοίαν καὶ παραλλαγὴν τοῦ ὀρου διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν ὡς καὶ τὴν Προτεσταντικὴν χριστιανικὴν Κοινότητα καὶ Ὁμολογίαν!** Ἡ κατὰ Μαῖον μῆνα τοῦ τρέχοντος ἔτους 2016 συνελευθούσα ἡμετέρα Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὁμοφώνως καὶ ἀνευ πινὸς δισταγμοῦ εἶχεν ἀπορρίψει τὸν ὄρον τούτων.

• Ἐπ' εὐκαιρία ἐρωτῶμεν τὸν Σεβ. ΑΒΓκ. Χ..... : ἡ κατὰ Μαῖον συνελευθούσα καὶ ἀποφασίσασα Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος δὲν συσεκοφῆθ καὶ δὲν ἀπεφασίσεν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, Διὰτι, ἄραγε, δὲν διαμαρτύρεται καὶ διὰ τὴν ἐν Κολυμπαρίῳ ἀθέτησιν τῆς Ἀποφάσεως ἐκείνης τῆς ἡμετέρας Συνόδου; Ἀπλοῦστατα, διότι σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ ὡς «Ἡρακλῆς», δὴλ. ὡς ὑπερασπιστὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου!

7. Πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην

κ.κ. Βαρθολομαῖον ἀπαντῶμεν μετὰ παρρησίας μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐσεβᾶστως:

• Τόσον πολὺ ἐθρομβήθητε, Παναγιώτατε, ἀπὸ τὴν ἰσχνὴν φωνὴν ἐνὸς ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου Ἱεράρχου; Μήπως ἡ ἀνησυχία αὕτη ἐξωτερικεῖται, ἐνδεχομένως δὲ καὶ καταμαρτυρεῖ, τὴν ἐνοχλήν, ἣν τινα αἰσθάνεσθε εἰς τὴν καρδίαν Σας; Μήπως φοβέσθε τὴν κατάρρευσιν τῶν ἐν Κρήτῃ ἀποφασισθέντων; Τόσον πολὺ Σὰς ἠνώχλησεν ἡ φωνὴ ἐνὸς ταλαπιδώρου Ἱεράρχου μίᾱς μικρᾶς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας; Ἡμεῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἔχομεν τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, τὸ Λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς σεβσμίας Ἱεράς Μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας!

• Ἡ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον Πατριαρχικὴ ἐπιστολή, γνωσθεῖσα εὐρέως διὰ τοῦ Internet, συνιστᾷ βαρύτατον κανονικὸν παράπτωμα Ὑμῶν, ἥτοι ἀποτελεῖ εἰσπήδησιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα μίᾱς ἄλλης τοπικῆς Ἐκκλησίας! Παραβιάζει δὴλ. τὰ «sacra interna»

© Χρήστος Μπόνης | Romfea.gr

Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας (23.11.2016). Εἰς τὰ πρῶτα ἔδρανα ἐκάθηντο οἱ Σεβ. Μητροπολίται: Σπάρτης, Περισιερίου, Θεσσαλονίκης, Μετεώρων, Καρυστίας, Θάσου καὶ Καλαβρύτων.

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

• Παναγιώτατε, ἡμεῖς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀναγνωρίζομεν καὶ ἔχομεν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, **οὐχὶ ὅμως καὶ Πάπαν!**

• Βαθυσεβάστως ὑπενθυμίζομεν πρὸς Ὑμᾶς, τὸν σεπτόν Προκαθημένον τῆς Ὁρθοδόξης, ὅτι ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ὑπάρχει καὶ -ὡς ὁ Νόμος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ- τυγχάνει πανοβστος! **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΝ ΚΟΡΑΝΙΟΝ!** Ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης **δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσφέρῃ ὡς δῶρον τὸ Κοράνιον καὶ νὰ τὸ ὀνομάξῃ Ἅγιον Κοράνιον**, ὡς Ὑμεῖς ἐπράξατε, **λίαν ἀφρόνως δὲ, ἐν τῇ Ἀτλάντῃ τῶν Η.Π.Α.** «Φίλος μὲν Πλάτων, φιλότῃ δ' ὅμως ἡ ἀλήθεια!» Τελεῖα καὶ παύλα!

8. Μακαριώτατε, ὡς ἕνα ἐκ πρεσβυτέρων κατὰ τὴν ἀρχιερωσύνην Μέλους τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἱκετεύωμεις Σὰς παρακαλῶ νὰ προστάξετε τὸ ἱερὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας μᾶς ἀπὸ φωνᾶς καὶ ἀποψέας λανθασμένας ἢ καὶ αἰρετιζούσας! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγκαταλέγμενται μετὰ τῶν Ἱεραρχῶν μας πρόσωπα, τὰ ὁποῖα διατυπώνουν καὶ διακηρύσσουν πεπλανημένως δοξασίς! Ἰδοὺ ἐπὶ παταδῆγματι μία πεπλανημένη θέσις Ὁρθοδόξου Ἀδελφοῦ μᾶς:

• Μητροπολίτης ἐν ἐνεργείᾳ, ὀμιλῶν ἐν Θεσσαλονικῇ προσφάτως κατὰ τὴν παρουσίαν ἑνὸς νέου βιβλίου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῆς ἐν Κρήτῃ συνελευθούσης Συνόδου, φέρεται ὡς εἰπὼν καὶ τὰ ἑξῆς: «...ἂν πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὑπάρχει στ' ἀλήθεια Σύνοδος Ἐπισκόπων, ποὺ θὰ ἐπιδώσῃ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ νὰ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίᾳ; Ὅποιοι πεῖ “ναί”, τότε γι' αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ἐξ ἀνθρώπινος ὁργανισμοῦ» (βλ. **Ρομφαία, 22 Νοεμβρίου 2016, ἄρθρο «Ἀναψε φωτιεὶς ὁ Α..... Α.....»**).

9. Τέλος, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν εἰς τὴν παρούσαν Συνέλευσιν τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας, ὑποβάλλομεν ἐγγράφως τὰς ταπεινὰς σκέψεις ἡμῶν περὶ τῆς ἐν Κολυμπαρίῳ Συνόδου, ὡς αὐταὶ ἔχουν δημοσιευθῇ διὰ τῆς προσωπικῆς ἡμῶν ἱστοσελίδος «mkka.blogspot.com» τῆς 3ης Ὀκτωβρίου ἐ.έ. καὶ παρακαλοῦμεν ἐὰν τε τὰ Πρακτικὰ καὶ τὴν ἱστορίαν, ὅπως καταχωρηθῶσιν.

Δήλωσις τῆς 24ης Νοεμβρίου 2016 ἐνώπιον τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας Μακαριώτατε,

Καθὼς ὁλοκληρώνονται σήμερα οἱ ἐργασίαι τῆς ἐκτάκτως συγκληθείσης Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τῆς συγκληθείσης κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5300/Διεκπ. 2404/03.11.2016 Ὑμετέρας Προσκλησεως, θὰ ἤθελα διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ μόνον νὰ σημειώσω σκέψεις τινάς.

1. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας δὲν πρόκειται νὰ ικανοποιήσῃ τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, καθ' ὅσον πεπλανημέναι Ἀποφάσεις τῆς ἐν Κολυμπαρίῳ συνελευθούσης Συνόδου δὲν ἐβλήθησαν κατὰ τὰς συζητήσεις μας. Ἡ περὶ Ἐκκλησιῶν π.χ. Ἀποφασὶς τῆς Κρήτης παραμένει ἰσχυρὰ καὶ ἀλῶβητος! Τώρα πλεόν δὲν ὑπάρχει Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

2. Ἡ δαίσθησίς μου ὑπαγορεύει, ὅτι διὰ τὴν Ἀποφάσεών τῆς Κρήτης ἢ Ὁρθοδόξης Ἐκκλησία μας **ὀδηγεῖται ἀργὰ μὲν, ἀλλὰ σταθερά, πρὸς ἕνα νέον Σχίσμα!**

3. **Τὰ Μοναστήρια μας καὶ οἱ Μοναχοὶ μας εἰς τὴν πλειονότητᾳ τῶν εἶναι ἐξοργισμένοι!**

4. **Μεγάλῃ μερίς τῶν χριστιανῶν μας εἶναι ἀπογοητευμένη!**

5. **Εἰς τὸ διαδίκτυον ὁσημέραι πληθύνονται οἱ ἀντιδράσεις. Κείμενα συνεχῶς δημοσιεύονται κατὰ τῶν Ἀποφάσεων τῆς Κρήτης.**

6. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀπέρριπεν ἐν συν-ὄλῳ τὰ ἐν Κολυμπαρίῳ ἀποφασισθέντα!

7. **Μία ταραχὴ εἶναι διάχυτος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστευόντων!**

8. **Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος διὰ χθεσινῶν δηλώσεών του διειτύπωσε τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἀπέρριψε τὴν συμμετοχὴν τῆς στήν Πανορθόδοξο Σύνοδο, γιὰ νὰ ἀποφνευχθῇ τὸ σχίσμα μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως».**

(βλ. **www.pentapostagma.gr** τῆς 23ης Νοεμβρίου ἐ.έ.)

9. **Ὁ ρόλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἶναι βλαπτικὸς πλεόν διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν!**

10. **Ἡ κρίσις θεσμῶν καὶ προσώπων εἰσήλθε τώρα πλεόν ἐντὸς τῶν τευχῶν! Ἡ μεταπατερικὴ Θεολογία, τὰ περὶ τοῦ μαθητῶν τῶν Θρησκευτικῶν, ἡ οἰοθεσία τέκνων ἐκ μέρους ὁμοφυλοφίλων ζευγαρίων, ἡ ἀπαγόρευσις τῆς χρήσεως τῶν ὀρων «Πατέρας καὶ Μητέρα» εἰς τὴν Ε.Ε. κ.λπ κ.λπ. συνδέθη τὴν μεγάλῃν κρίσιν! Καὶ ἡμεῖς δὲν ἀσχολοῦμεθα!**

11. **Φοβοῦμαι, ὅτι ἡμέραι πονηραὶ ἔρχονται! Εὐχομαι τὰ γεγονότα νὰ μὲ διαφεύσουν.**

Ἰδοὺ καὶ ἕνα προγενέστερον διάβημα
Ἐν Αἰγίῳ τῇ 18 Φεβρουαρίου 2016

Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον κ. Ἱερώνυμον, Πρόδρον τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰω. Γενναδίου 14, 115 21 ΑΘΗΝΑΣ

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐγενόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀποδέκτης τῆς ἀπὸ 10.02.2016 ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. τοῦ Ἑλλογιωτάτου κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν τοῦ Α.Π.Θ., ἀναφερομένης εἰς δια-δικαστικὰ θέματα τῆς μελλούσης νὰ συνελθῇ Μεγάλῃς Πανορθοδόξου Συνόδου εἰς τὴν Κρήτην, τὸ περιεχόμε-νον τῆς ὁποίας μᾶς ἐπὶ ῥητήμασι πάρα πολὺ.

Κατ' ἀρχὴν συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μὲ τὰς διατυπωμένας ἀνησυχίας τοῦ κ. Καθηγητοῦ, ὡς πρὸς τὸν τρόπον διεξαγωγῆς τῆς ἀναγκαίας ψηφοφορίας πρὸς Ἀθῆναι τὸν ὀριστικὸν Ἀποφάσεων. Ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ καθολικὴ ἀποδοχὴ τῶν πρὸς ψήφισιν Ἀποφάσεων ἐκ μέρους ἀπάντων τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων, τότε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας θὰ εἶναι **πλῆσμα-τικὸν καὶ οὐχὶ πραγματικόν!** Δὲν εἶναι δυνατόν αἱ τυχόν διαφωνίαι νὰ μετατεθοῦν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν Μελῶν-Ἀντιπροσώπων τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διότι ἐν τῷαύτῃ περιπτώσει ἡ Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος θὰ ἐξυπηρετῇ μόνον τὴν **διάσπασιν, τὴν διχογνωμίαν καὶ τὴν διχοστασίαν τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας!**

Συνεπῶς ἡ παράγραφος, καθ' ἣν τυχόν δια-φωνία μετὰ τῶν Μελῶν τῆς Ἀντιπροσωπίας μίᾱς Τοπικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ λαμβανέται ὑπ' ὄψιν, πᾶσχει καὶ πολὺ μάλιστα! **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥ-ΝΑΤΟΝ** μία διαφωνία ἐνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων Ἱεραρχῶν-Μελῶν μίᾱς Ἀντιπροσωπίας **νὰ θεωρηθῇ ὡς «σωτερικὸν πρόβλημα» τῆς α ἢ τῆς β Τοπικῆς Ἐκκλησίας.**

Ἐγα ἄλλο σημαντικὸν σημεῖον τῆς ὑποθέσε-ως εἶναι ὁ τρόπος ἐπιλογῆς τῶν Ἱεραρχῶν κ.λπ. Προσώπων πρὸς συγκρότησιν τῆς Ἀντιπροσω-πίας μίᾱς ἐκάστης Τοπικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἔθizes ὁ κ. Τσελεγγίδης. Ἀναλυτικώτερον πῶς:

α) Εἶναι γνωστόν, ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἐσχάτων ἀναπτύσσεται, ἀνεμποδίστως δὲ ἐλέγχο-μεν, ἕνα εὐρὺμα νευτηρόζωντων Αρχιερέων καὶ Πανεπι-στημιακῶν Καθηγητῶν, τὸ ὁποῖον προβάλλει ὡς «Με-ταπατερικὴ Θεολογία», ἀριθμεῖ δὲ ἥδη ἄρκετα Μέλῃ. Δύνανται ἀραγε Μέλῃ καὶ ὁπαδοὶ τῆς κινήσεως ταύτης νὰ ὀριοθοῦν Μέλῃ τῆς Ἀντιπροσωπίας μας;

β) Λόγιοι Αρχιερεῖς καὶ Πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπίσης εὐκαιρως-ἀκαίρως, «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ἐμφανίζονται εἰς τὸ προσκήνιον τῆς δημοσιότητος καὶ προβάλλουν εὐθέως ἀντορθόδοξους ἀποψέας, χωρὶς νὰ συζητῶς-νὰ ἀνακαλύνται εἰς τὴν τάξιν ὑπὸ τῆς ἐκκλη-σιαστικῆς Διοικήσεως!

Ἐπὶ παραδείγματι ἀδελφῶν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολί-της, συγχρόνως δὲ καὶ Πανεπιστημιακοῦ Καθηγητῆς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ προσφάτως ψηφισθέντος Συμφωνοῦ Συμβιώσεως Ὁμοφυλοφίλων, προέβη εἰς τὴν ἐξῆς Δί-λωσην:

«Οἱ ὁμοφυλόφιλοι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἰσχύει καὶ γι' αὐτοὺς ὁ ἀντίστοιχος σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ὄχι ἡ βία καὶ ἡ ἀπόρριψις. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ὁ τρό-πος μὲν τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἀντιμετώπισε τὴν ἀμαρτωλὴ γυναικία τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς χαρτηρίστηκε ἀπὸ τὸν λόγο Τοῦ «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω». Αὐτὸς ὁ κανὼνας ἀπο-τελεῖ τὴν διοικητικὴν γραμμὴν γιὰ τὸν τρόπο μὲν τὸν ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ συμπεριφερόμεθα πρὸς κάθε ἄνθρωπον καὶ συνάνθρωπον, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐρεσρότητα ἢ τὴν διαφοροποικότητά του». Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπορρίπτει τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὰ σέβεται στὸ πλᾶσιον τῶν ἐλευθέρων ἐπιλογῶν καὶ τῶν δικαιω-μάτων τους».

(βλ. Ἐφημερίδα ΕΘΝΟΣ, 28.12.2015, σελ. 13 καὶ news247.gr/eldiseis-29.12.2015).

Ὁσαῦτος κληρικός τις, Πρωτοπρεσβύτερος, Ψυχία-τρος παιδιῶν καὶ ἐφήβων, Ἐπίκουρος δὲ Καθηγητῆς τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἄρθρον του μὲ θέμα «Ὁμοφυλοφιλία, Ἐνα ἀσύμμε-τρο πρόβλημα», ἰσχυρίζεται καὶ τῆς ἑξῆς:

«Πῶς μπορούμε νὰ καταλογίσουμε ἐγκεντρικό-τητα σὲ ἕνα ὁμοφυλόφιλο, ὁ οποίος ἀγαπᾷ τὸν σύντροφό του μὲ πιστότητα καὶ ἀφοσίωση;»

(βλ. «Χριστιανικὴ ζωὴ καὶ σεξουαλικὸς σχέσεις», Ἐκδό-σεις «Ἐν ψυχῇ», Ἀθῆνα, Μάρτιος 2015, σελ. 159).

Νέαι οικουμενιστικά προκλήσεις!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

παρατηρεί: «Ίνα ὡσιν ἓν, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἑμοί, κἀγὼ ἐν σοί [...] Τί εἶναι, λοιπόν, τὸ “Ἐν ἑμῖν”; Στὴν πίστη πρὸς ἑμᾶς. Ἐπειδὴ βέβαια τίποτε δὲν σκανδαλίζει ὅλους, ὅσο ἡ διάσπαση, αὐτὸ κατασκευάζει, ὥστε νὰ γίνουν ἓνα. Τί, λοιπόν; Τὸ κατόρθωσε αὐτὸ, λέγουν; Καὶ πάρα πολὺ τὸ κατόρθωσε. Διότι, ὅλοι ὅσοι πίστευσαν μὲσω τῶν Ἀποστόλων εἶναι ἓνα, μολοῦντι κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀποτάσσθησαν [...]», (Ε.Π.Ε.14.594).
Δηλαδή ἡ αἴτηση τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα «ἵνα πάντες ἓν ὡσιν» εκπληρῶνεται ἤδη ἐντὸς τῆς Μιάς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ταυτότητος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως πάντων. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κάτι τὸ ζητούμενο, ἀλλὰ εἶναι δεδομένη, εἶναι μία πραγματικότητα πού υφίσταται. Δὲν υφίσταται ἐκκρεμότητα ὡς πρὸς τὴν ἐνότητα, ἀλλ’ ἐκεῖνο πού ἐκκρεμεῖ εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν ἑτεροδόξον ἀποδοχὴ τῆς μόνῃς ἀληθούς Ὁρθοδόξου πίστεως. Ἡ φράση «ἓνα ὡσιν ἓν» εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη μὲ ὅσα προηγουμένως εἶπε ὁ Κύριος στὸν παραβολικό λόγο του περὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν κλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν ἀμπέλου. Τὰ κλήματα τὰ ὁποῖα δὲν δὲν φέρουν «καρπὸν» ἀλήθους Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς εἶναι οἱ αἰρετικοί, οἱ ὁποῖοι «αἵρονται», ἀποκόπτονται ἀπὸ τὸν ἀμπελοφυτὸ Πατέρα, καὶ παύουν νὰ ἀποτελοῦν κλήματα τῆς νοητῆς ἀμπέλου, τῆς Ἐκκλησίας. Παύουν δηλαδή νὰ ἀποτελοῦν μέλη τῆς Εκκλησίας. **Ἐπομένως τὸ «ἓνα ὡσιν ἓν», πού λέει παρὰ κάτω ὁ Κύριος, δὲν ἀφορὰ τὰ ἀποκοπέντα κλήματα.** Δηλαδή σὲ καμία περίπτωση δὲν προσευχεται ὁ Κύριος, νὰ παραμείνουν τὰ ἀποκοπέντα κλήματα, (=οἱ αἰρετικοί), ἐνωμένα μὲ τὴν ἀμπέλου, (=τὴν Ἐκκλησία), διότι τὰ κλήματα αὐτὰ ἀπορριπνύνται εἰς τὸ «πῦρ» τὸ ἔξωτερο, σύμφωνα μὲ τὴ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου: «ἐάν μὴ τίς μείνῃ ἐν ἑμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ καύσονται αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται» (Ιωάν. 15,6).

Ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὴν παραερμηνία τῆς φράσεως «ἓνα ὡσιν ἓν», προσέθεσε καὶ ἄλλο λάθος ὁ κ. Βαρθολομαῖος. Ἐκανε λόγο γιὰ **«ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος μὲ ἄλλους Χριστιανοὺς στὴ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»**, διακρίνοντας καὶ ἀντιδιαστέλλοντας αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία. Ὅπως ὁμολογοῦν ἀπὸ Σὺμβολο τῆς Πίστεως, ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ταυτίζεται μὲ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία καὶ ἐπομένως ἡ πολυπλοχὴ ἀποκατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ ἄλλο τρόπο, παρά μόνο μὲ τὴν ἐπάνοδο τῶν ἑτεροδόξων αἰρετικῶν στὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς μόνῃς ἀληθούς Ὁρθοδόξου πίστεως. Πῶς ὁμως θὰ μπορούσε νὰ μιλήσει γιὰ ἐπάνοδο, ἀφοῦ στὴν «Ἕννοδο» τῆς Κρήτης, οἱ ἐτερόδοδοι αἰρετικοὶ ἀναγνωρίσθηκαν πλήρως καὶ ἀληθῆς Ἐκκλησίας; Οὐκῶντας μὲ ἓνα νεφελώδη καὶ ἀόριστο τρόπο σὲ κάποια «Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ἡ ὁποία φάσκει νὰ βρεῖ τὴν ἐνότητα τῆς, οὐσιαστικὰ ἐπαναλαμβάνει τῆς γνωστῆς προτεσταντικῆς θεωρίας περὶ ἀοράτου καὶ ὁρατῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θεωρίας τῶν κλάδων.

Σύμφωνα μὲ τὴν εἰδησεογραφία **«ὁ Πατριάρχης μετὰ τὸ Σαμπέτς ἐπισκέφτηκε τὴν οἰκουμενιστικὴ «μοναστική» κοινότητα Ταϊζέ** στὴ Γαλλία». Σὲ ὁμίλια του μετὰ τῶν ἄλλων ἐξῆρθε τὴν «προσφορά» τῆς «μονῆς» τῆς ὑπόθεσης τῆς προωθήσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ λέγοντας: **«πῶς εἶναι “σὰν νὰ μαρτυρεῖται ὅτι τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου φέρνει κοντὰ τοὺς διαίρεμένους Χριστιανοὺς ἐπιτρέποντάς τους νὰ προχωροῦν μαζὶ στὸ δρόμο τῆς ἐνότητος. Ἡ συμφιλίωση εἶναι ἐπομένως ἓνα παγκόσμιο ζήτημα γιὰ τὴς ἐκκλησίας μας καὶ γιὰ τὸν κόσμο γενικότερα»** (Ποτ. Πενταποταγμα-μιά)! Ἡ συμβολὴ τῆς «Μονῆς» κατὰ τὸν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ἐγκέται στὸ γεγονός ὅτι οἱ μοναζόμενοι κατορθώνουν, παρὰ τῆς μεταξύ τους δογματικῆς διαφορᾶς, νὰ ζοῦν ἐνωμένως καὶ νὰ συμβιώνουν σὰν μία πνευματικὴ οἰκογένεια. Μὲ τὸ παράδειγμά τους δίνουν στὸν κόσμο ἓνα νέο πρότυπο ζωῆς, ἓνα ὑπόδειγμα ἐκκλησιῆς συμβιώσεως καὶ κοινῆς λατρείας, προωθώντας ἐτοῖς σὲ λαϊκὸ ἐπίπεδο τὸν Οἰκουμενισμό, (λαϊκὸς Οἰκουμενισμός). Οἱ πρωτοπόροι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταλαβαίνουν πολὺ καλά, ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὸ τύπου ἐνότητα, τὴν ὁποία ἐπιδιώκουν, εἶναι ἀνάγκη νὰ προωθηθεῖ ὄχι μόνον, σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς, (τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας), ἀλλὰ καὶ σὲ ἐπίπεδο λαϊκῆς καὶ μοναστικῆς βάσεως.

Ἡ φράση του «**ἡ συμφιλίωση εἶναι ἐπομένως....**» εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτική.Κατ’ ἀρχὴν ὁμολοῖ γιὰ τὴ «ἐκκλησιᾶς μας», τοσυβαλλόμενος στὸ ἴδιο σουβολὶ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία μαζὶ μὲ τὴν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν. Ἐπίσης μὲ τὴ λέξή «συμφιλίωση» ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀφῆνε νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι οἱ προτεσταντικὲς «ἐκκλησίες» δὲν ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξή ἰαγίαν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν, ἀλλὰ ἐπειδὴ βρισκονταν σὲ κατάσταση ἔχθρας καὶ διαμάχης, μὲ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία. Ὅμως τῶρα αὐτοὶ ὁ τασκαμὸς πρέπει νὰ τερματιστεῖ καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τέλους ἡ συμφιλίωση, διότι τὸ ζήτημα τῆς συμφιλιώσεως εἶναι «ἓνα παγκόσμιο ζήτημα». Ἐδῶ ὁ Πατριάρχης δέχεται ἡμῶςως πλὴν σαφῶς, ὅτι ἡ συμφιλίωση ὁλῶν τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ θρησκειῶν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα θρησκευτικὸ αἶτημα, πού πηγάζει ἀπὸ τὴ φράση «ἓνα ὡσιν ἓν», ἀλλὰ εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ ἓνα παγκόσμιο ζήτημα, ἓνα ζήτημα πού διακαίως ἐπιθυμοῦν καὶ οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες, οἱ σχεδιαστὲς τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων, πού προωθοῦν τὴν παγκοσμιοποίηση σὲ πολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο.

Παρὰ κάποια ἀναφέρθηκε σὲ κάποιο κείμενο Λουθηρανῶν καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν: **‘‘Ἐς ἀναφόρουμε αὐτὸ τὸ ὠραῖο Λουθηρانيκὸ-Καθολικὸ κείμενο ‘Ἀπὸ τὴ σύγκρουση πρὸς τὴν κοινωνία’, τὸ ὁποῖο, αὐτὴ τὴ στιγμή τῆς μνήμης τῆς 500ῆς ἐπετείου τῆς Μεταρρύθμισης, ἀποδίδει ἀπύλυτα τὴν πνευματικὴ καὶ οἰκουμενικὴ πορεία πού συνεπάγεται ἡ ἀρχὴ τῆς ‘συμφιλίωσης’....Ἡ οἰκουμενικὴ δόμησηση γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνο ὠφελεῖ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο, ἐτοῖς ὥστε ὁ κόσμος νὰ μπορεῖ νὰ πιστέψει. Ὅσο περισσότερο οἱ κοινωνίες μας γίνονται πλουραλιστικές, ὅσον ἀφορὰ τῆς θρησκείας, τόσο μεγαλύτερο εἶναι τὸ ἱεραποστολικὸ καθήκον τοῦ οἰκουμενισμοῦ»**. Δηλαδή ἡ ἐπιδιωκόμενη οἰκουμενιστικὸν τύπου ἐνότητα παρὰ τῆς υπάρχουσας δογματικῆς διαφορᾶς, **«ὄχι μόνο ὠφελεῖ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο, ἐτοῖς ὥστε ὁ κόσμος νὰ μπορεῖ νὰ πιστέψει»**. Μ’ ἄλλα λόγια ὅταν ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνωθεῖ μὲ τὸ ψεύδος τῶν ἀρίστων, ὅταν τὸ φῶς ἐνωθεῖ μὲ τὸ σκότος, τότε αὐτὸ τὸ ἀνάκτωμα, αὐτὴ ἡ ἀνάμειξη, ὄχι μόνο δὲν θὰ εἶναι ὀλέθρια γιὰ τὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀντίθετα θὰ εἶναι ὠφέλιμη. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία θὰ παύσει νὰ εἶναι «**στόλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας**» (Α΄ Τιμ. 3, 15), **τότε θὰ ὠφεληθεῖ ἡ Ἐκκλησία!** Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναγκασιόη-τῃς τῆς ἀναμείξεως φωτὸς καὶ σκότους, κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, εἶναι χρέος τοῦ οἰκουμενισμοῦ, εἶναι τὸ **«μεγαλύτερο ἱεραποστολικὸ καθήκον τοῦ οἰκουμενισμοῦ»**. Καὶ γιὰ εἶναι χρέος καὶ καθήκον; Διότι εἴτι μόνον ὁ κόσμος θὰ μπορέσει νὰ πιστεύσῃ. Ἀλλὰ σὲ ποῖο Χριστὸ νὰ πιστεύσῃ; Σ’ ἓνα ἀνύπαρκτο Χριστὸ πού θὰ ἐνασρκώνει τὴν ἀλήθεια μαζὶ μὲ τὸ ψεύδος. Ἐτοῖς θὰ ἐπαληθευθεῖ ὁ θεολογιστος καὶ προφητικὸς λόγος τοῦ ἀποστόλου:

«Ἐτοῖαι γὰρ καιροί, [καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἤδη ἔφθασε], ὅτε [οἱ ἄνθρωποι] τῆς ὑγιαίνουσης διδασκαλίας οὐκ ἀνεχόνται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὸς ἰδίους ἐαυτοὺς ἐπισημανεύουσιν διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲς τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέφουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπίζονται», (Β΄ Τιμ.4,3-4). Φρίττει κανεῖς καὶ μόνο στὴ σκέψη τῶν παρὰ πᾶν κακοδοξῶν τοῦ Πατριάρχου.

Στὴ συνέχεια ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπισκέφτηκε τὸ Κάιρο, προκειμένου νὰ συμμετάσχει σὲ Διαθρησκειακὴ Συνάντηση, στὶς ἐργασίες τῆς Διεθνούς Διάσκεψης γιὰ τὴν Εἰρήνῃ τοῦ ἱδρυματος Al-Azhar, μὲ τὴ συμμετοχὴ εκπροσώπων τοῦ θρησκευτικοῦ, πολιτικοῦ καὶ ακαδημαϊκοῦ χώρου ἀπὸ διάφορα κράτη. Σύμφωνα μὲ δημοσιογραφικὸ σχόλιο: **«Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος μίλησε γιὰ τὴ σημασία τοῦ Διαθρησκειακοῦ Διάλογου, πού ἀναγνωρίζετὶ τὴ διαφορετικότητα στὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις καὶ προωθεῖ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξή καὶ συνεργασία μεταξύ λαῶν καὶ πολιτισμῶν, ἐνῶ προσέθεσε ὅτι ἔχει μεγάλη σημασία ἡ γνῶση τῆς πίστες καὶ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ ἄλλου γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἐτερότητος καὶ τῆ θεμελίωσης τοῦ διαλόγου. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔκανε ἐπίσης εἰδικὴ ἀναφορά στὴν ἐπὶ σειρά αἰώνων εἰρηνικὴ συμβίωσις Χριστιανῶν, Ἑβραίων καὶ Μουσουλμάνων στὸν χώρο τῆς Μεσογείου»** (Ιοτ. Ρομφαία)! Σὲ κάποιο σημεῖο μάλιστα τῆς ὁμιλίας του ἐτόνισε, ὅτι **«τὸ Ἰσλάμ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξισωθεί μὲ τὴν τρομοκρατία, καθὼς ἡ ἐννοία τῆς τρομοκρατίας εἶναι ἕνῃ πρὸς ὁποιαδήποτε θρησκείαν»**, ἀρα καὶ στὸ Ἰσλάμ. Εἶναι ὅμως ἐτοῖ τὰ πράγματα; Ὅχι βέβαια.

Ἡ ἀντίληψη δι’ ὅθεν τὸ Ἰσλάμ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὴν βία καὶ τὴν τρομοκρατία, τὴν ὁποία ἐδῶ ἐκφράζει ὁ κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ κόρον προαναγγίδζεται σήμερα στὴν Εὐρώπῃ ἀπὸ ἓνα πλήθος μουσουλμανικῶν ὁργανώσεων, οἱ ὁποῖες παρουσιάζουν μία πλασματικὴ εἰκόνα τοῦ Ἰσλάμ. Ὅπως ἔχουμε τονίσει σὲ παλαιότερες δημοσιεύσεις μας, οἱ ὁργανώσεις αὐτὲς κάνουν λόγο γιὰ **«ὀρθόδοξο Ἰσλάμ» καὶ γιὰ «ψευτο-Τζιχάντ τῶν τρομοκρατῶν καὶ ἐξτερισμῶν»**. Τους βολεύει βέβαια αὐτὴ ἡ θέση, ὅπου παρουσιάζεται τὸ Τζιχάντ σὰν κάτι ἕξνο πρὸς τὴν θρησκευτικὴ διδασκαλία τῶν μουσουλμάνων. Ὡστόσο ἡ διδασκαλία περὶ ἐρὸν πολέμου ἢ ὀρθότερα περὶ ὠμῆς βίας καὶ δολοφονικῆς ἐξαφάνισως τῶν ἀπίστων, (μὴ μουσουλμάνων), ἀποτελεῖ δόγμα πίστεως, πού πρέπει νὰ δυνεῖ καὶ νὰ συνεχῇ τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἀληθινοῦ μουσουλμάνου. Πάμπολλα εἶναι τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Κορανίου, πού μιλοῦν ἐκθάβοντα καὶ ἀπερίφραστα περὶ τοῦ Τζιχάντ, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅμως παραδόξως κανένα λόγο δὲν κάνει, ὁ Παναγιώτατος. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ κάνουν τὸν μὴ μουσουλμάνο ἀναγνώστη νὰ ἀνατριχιάζει καὶ ταυτόχρονα νὰ βεβαίωνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει περιθώριο εἰρηνικῆς συμβιώσεως, (ὅπως ἀρέλως νομίζουν οἱ θιασώτες τοῦ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ), μὲ τοὺς πίστους τοῦ Μωαμέθ, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν κατ’ ἐπιταγὴν τοῦ Ἀλλὰχ νὰ διεξάγουν συνεχῇ καὶ ὀλομέτωπο ἀγῶνα, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, γιὰ τὴν παγκόσμια ἐπικράτησὶ τοῦ Ἰσλάμ. Εἶναι σημαντικό νὰ τονιστεῖ ὅτι κατὰ τὸ Κοράνιο ὁ φόνος τῶν ἀπίστων δὲν εἶναι ἔργο τῶν μουσουλμάνων, ἀλλὰ προέρχεται οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀλλὰχ, ὁ ὁποῖος ἐυλογεῖ τὸν ἀγῶνα τῶν πιστῶν του. Πράγμα πού δείχνει ὅτι ὁ Μωαμέθ φρόντισε νὰ δώσει στὸ φρικτὸ ἀμάρτημα τοῦ φόνου θεολογικὴ κατὰχρησιν, ὥστε οἱ πιστοὶ τοῦ Ἀλλὰχ νὰ ἐπιδοδῶνται σὲ ἐγκλήματα τοῦς μὴ ἥσυχῃ τῆς συνειδήσεως τῶν, χωρὶς ἀναστολές. Παραθέτουμε στὴ συνέχεια δύο μόνο, (λόγω ἐλλείψεως χώρου), ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀποσπάσματα τοῦ Κορανίου, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὸν λόγου τοῦ ἀληθῆς: **«Ὁ προφήτῃ! Παρότρυνε τοὺς πιστοὺς τὸν πόλεμο. Ἐν ὑπάρχουν εἰκοσι ἀπὸ σὰς πού ὑπομονετικὰ ἐπιμένουν, δὲ νικήσουν διὰκόσιους καὶ ἀν’ ἀπὸ σὰς εἶναι ἑκατὸ, δὲ νικήσουν χίλιους ἀπὸ τοὺς ἀπίστους...»** (Σούρα 8, ἔδαφ. 65). **«Καὶ ὅταν οἱ ἀπαγορευμένοι μῆνες ἔχουν περάσει, τότε (πολεμάτε καὶ) σκοτώνετε τοὺς εἰδωλόλατρες, ὁπουδήποτε καὶ ἂν τοὺς βρεῖτε, καὶ συλλαβετέ τους καὶ πολιορκεῖτε τους καὶ στήσητε τοὺς παιγίδες μὲ κάθε (πολεμικὸ) στρατήγημα»**, (Σούρα 9, ἔδαφ. 5).

Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανεῖ πόσο «εἰρηνικὸ» εἶναι τὸ Ἰσλάμ καὶ ἐν προκειμένῳ τὸ συγκεκριμένῳ ἱσλαμικῷ ἱδρυμα Al-Azhar, πού κάλεσε τὸν κ. Βαρθολομαῖο καὶ τὸν ἀρεισαριζοῦν τὸν Βατικανοῦ κ. Φραγκίσκο, παραθέτουμε μία συγκλονιστικὴ καὶ ἀποκαλυπτικὴ «ταυτότητα» τόσο τοῦ νὰ λόγου Πανεπιστημίου, ὅσο καὶ τοῦ συγκεκριμένου καθηγητῆ, ὁ ὁποῖος διοργάνωσε αὐτὴ τὴν φέστα. Τὴν ἀποκάλυψη ἔκαμε ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Ἀνδρέας Κυριακοῦ: **«Ὁ σέιχς Ἀχμετ ἂλ Ταγιέμπ, καθηγητῆς τῆς μουαμεθανικῆς φιλοσοφίας στὸ συνυπικὸ πανεπιστήμιον ἂλ Ἀζχαρ καὶ ἱμάμης τοῦ τζαμιόυ του, εἶχε διοργανώσει πρόσφατα τὸ Συνέδριον γιὰ τὴν Εἰρήνῃ, στὸ ὁποῖο μίλησαν, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, μαζὶ μὲ τὸν ἀρεισαριζοῦν τὸν Βατικανὸν Πάπα Φραγκίσκο.**

Ὁ ἂλ Ταγιέμπ, πού ψηφίστηκε τελευταίως ὡς «ὁ πὸν σημαῖων μουσουλμανισμὸς τοῦ κόσμου», ἔχει τὴν ἀποψη ὅτι οἱ «ἀποστάτες» (αὐτοὶ πού ἀρνοῦνται τὸν Μωαμεθανισμό) πρέπει νὰ ἐκτελούνται! Ζητᾷ ἐπίσης τὴν ὀλοκληρωτικὴ κυριαρχία τῆς Σαρίας, (τοῦ μουαμεθανικοῦ νόμου), καὶ ἀρνιέται νὰ καταγγεῖλει τοὺς αἰμοσταγεῖς τρομοκράτες τοῦ Ἰσλαμικοῦ χαλιφάτου» (ISIS) ὡς «μὴ μουσουλμάνους». Καταγγέλλει τὴν τέχνη ὡς ἀνήθικη καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἰδεὰ τῆς μεταρρύθμισης τοῦ Μωαμεθανισμοῦ. Φυσικὰ ὅταν μιλεῖ μὲ χριστιανιστὸν τὸ χεῖλν του σταδρὸν μέλι... Ὁ μετριопαθὴς μωαμεθανὸς μεταρρυθμιστὴς τοῦ Ἰσλάμ ἂλ Μπτερὸν ἀνέφερε ὅτι τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια τὸ 70-80% τῶν τρομοκρατικῶν ἐπιθέσεων στὴν Αἴγυπτον εἶναι προεῖν τοῦ ἂλ Ἀζχαρ!!!» (Ιοτ. ranpayiotistelevisions.blogspot.gr)!

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Διεθνούς Διάσκεψης ὀλοκληρώθηκαν οἱ οἰκουμενιστικὲς φέστες τοῦ Κάιρου μὲ τὴν παράνομη καὶ ἀπαγορευμένη ἀπὸ τοὺς Ἱερους Κανόνες συμπορευσεὺχ ἐς νὰο τῶν μονοφυσιτῶν Κοπτῶν, μὲ συμπορευόμενους τοὺς ἀρεισαριζοῦς «Πατριάρχη» τῶν Κοπτῶν, τὸν «Πάπα» Φραγκίσκο, κάποιον Ἀγγλικανὸ «Επίσκοπο», τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρο κ.ά. Ἡ συμπορευοχὴ ἔγινε στὴ νύχτῃ τῶν 27 δακοχαμένων Κοπτῶν, οἱ ὁποῖοι βρῆκαν πρὶν λόγν καιρὸ τραγικὸ θάνατο σὲ κοπτικὸ νὰο ἀπὸ μουσουλμάνους τζιχαντιστές.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ «Συνόδος» τῆς Κρήτης εἶναι ζωντανά, καὶ ὄχι μόνον δὲν «πέθανε καὶ ἐτάφη» ἀλλὰ κινεῖ τὰ νήματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ! Ἡ σχετικὴ εἰδησεογραφία δὲν ἀφῆνε κανένα περιθώριο ἀμφιβολίας, ὅτι **οἱ ἀποφάσεις τῆς ἀποτελοῦν σήμερα τὸν καταστατικὸ χάρτη τῆς περαιτέρω πορείας τοῦ σύγχρονου οἰκουμενισμοῦ**. Χωρὶς ἀναστολές τῶρα οἱ οἰκουμενιστές, κατοχυρωμένοι ἀπὸ τὴς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου», τρέχουν ἀκόθεκτοι στὸν ὀλέθριο κατ’αφ’ ὁρὸς τοὺς, περιφρονώντας ἄγιες καὶ ἱερές Συνόδους, Ἱερους Κανόνες, τὰ πάντα. Ποῦ εἶναι οἱ ἅγιοι Μάρκοι οἱ Εὐγενικοὶ καὶ οἱ ἅγιοι Γρηγόριοι Παλαμάδες; Καλοῦσι τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ σὲ περισσότερη ἐπαγρύπνηση, καὶ ἀγωνιστικότητα. Ἀλλὰ καὶ σὲ θερμὴ προσευχὴ νὰ ἀναδείξῃ ὁ Θεὸς μεγάλα πατερικά ἀναστήματα, ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρες, πού θὰ συνδυάζουν τὴν θεολογικὴ γνώση μὲ τὸ θιασασκὸ καὶ ὁμολογιακὸ φρόνημα.

Ἐκδήλωσις διὰ τὸν μακ. Μητροπ. Μαραθῶνς

Πλησιάζει τὸ ἐξάμηνον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μαραθῶνς κυροῦ Μελίτωνος, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε πρὸς Κύριον κατὰ τὴν 24ην Δεκεμβρίου 2016. Ἡ Διευθυνσις Πολιτισμοῦ Ἀθλητισμοῦ τοῦ Δήμου Ἁγίων Αναργύρων-Καματεροῦ ἐπραγματοποίησεν ἐκδήλωσιν «ΤΙΜΗΣ & ΣΕΒΑΣΜΟΥ» τὸ Σάββατον 6 Μαΐου 2017. Διὰ τὸν ἐκλινόντα ὠμίλησεν ὡς εκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὁ Θεοφ. Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός. Παρουσιάσθη σύντομον βίντεο, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Μελίτων ἐξετύλιγε πτυχὰς τῆς προσωπικῆς του ἱστορίας εὐλογῶν εἰς τὸ τέλος τῶς παρισταμένων.

Ἐπίσης ἐκοιμήθη τὸς πρωινὰς ὥρας τῆς Τετάρτης 10ης Μαΐου ὁ Μητροπολίτης Μελόχης κυρὸς Φιλόθεος, ὁ ὁποῖος ὅπως εἶχε γράψῃ ὁ «Ἐθνικὸς Κήρυξ» εἶχεν εἰσαχθεῖ καὶ ἐνοσηλεύετο εἰς κρίσιμον κατὰστασιν εἰς τὴν Μονάδα Ἐντατικῆς Παρακολουθήσεως εἰς νοσοκομεῖον τῆς Νέας Ἱερσῆς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ «ΜΑΓΓΑΝΕΙΑ!»...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ βάθος τῆς ἀλήθειας.

2. Ἡ θρησκεία σχετίζεται μὲ τὴν ταυτότητα τῶν λαῶν καὶ τῶν πολιτισμῶν. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ γνώση τῆς πίστες καὶ τῆς θρησκείας τοῦ ἄλλου εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς διαφορετικότητος καὶ γιὰ τὴν κατεῖρξη διαλόγου.

3. Ἡ θρησκεία ἔχει δημιουργήσει καὶ διατηρήσει τὰ μεγαλύτερα πολιτιστικὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπότητας, τῆς θασκῆς ἡθικῆς ἀξίες, τὴν ἀλληλεγγύη καὶ τὴν συμπνοία, καθὼς καὶ τὸ σεβασμὸ δλόκληρης τῆς δημιουργίας.

4. Ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ ζωτικὸ παράγοντα τῆς εἰρηνευτικῆς διαδικασίας. Ὅπως ἔγραψε ὁ ἅγιος Παῦλος: «οὐ γὰρ ἐστιν ἀκαταστάσις ὁ Θεός, ἀλλὰ εἰρήνη» (Α΄ Κορ. 14,33). Ἡ θρησκεία μπορεῖ φυσικὰ νὰ χωρίξῃ προκαλήσεις ἀποσιτία ἀνοχῆς καὶ βία. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι μάλλον ἡ ἀποτυχία τῆς, ὄχι ἡ οὐσία τῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ προσασία τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Δυστυχῶς, ὁ σύγχρονος κόσμος μας χαρακτηρίζεται εἰτε ἀπὸ σχετικισμὸ πού συνδέεται θαδύτητα μὲ τὴν ἐκκοσμίκευσή τὸν τὸν φονταμενταλισμὸ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὡς ἀντίδραση στὸν πρῶτο. Πράγματι, ὁ φονταμενταλισμὸς συχνὰ θεωρεῖ ὅτι ἀπειλεῖται ἡ ἀκόμα καὶ δυνεῖται ἀπὸ τὸν σχετικισμὸ. Ἐνῶ ὁ τελευταῖος ἀρνείται τὴν ὑπαρξή τῆς ἀλήθειας, ὁ φονταμενταλισμὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ δική του ἀλήθεια εἶναι μοναδικὴ καὶ πρέπει ἐπομένως νὰ ἐπιβληθεῖ στὸς ἄλλους, καθιστώντας ἔτσι ἀδύνατη τὴ θρησκεία νὰ χρησιμεύσει ὡς γέφυρα μεταξύ ἀνθρώπων. Στὴν πρόσφατὴ ἱστορία, τὸ φαινόμενον τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τοῦ μετὰ-ἀποικιοκρατικοῦ ἔχει μετατρέψῃ τὸν θρησκευτικὸ ἐξτερισμὸ καὶ τὸν φονταμενταλισμὸ σὲ ἀπλὴ ἰδεολογία, πού χρησιμοποιεῖται γιὰ πολιτικὸς σκοπούς».

Μελετώντας προσεκτικὰ τὸν λόγον τοῦ Πατριάρχου διαπιστώνει κανεὶς ὅτι ὁ λόγος περὶ ἀληθείας εἶχε ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸν λόγον περὶ θρησκείας. Τί σημαίνει αὐτό; Ὁ Πατριάρχης ὡς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος εὐρίσκειται εἰς τὸ λειτουργημα αὐτὸ ὡς διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, διὰ νὰ μαρτυρῇ περὶ τῆς ἀληθείας. Ἀντὶ νὰ πραγματοποιῇ αὐτὸν τὸν ρόλον του ὁ Πατριάρχης ὅπως καὶ ἄλλοι οἰκουμενιστοὶ ἱεράρχη συμμετέχουν εἰς συνέδρια καὶ συναντήσεις, εἰς τὰς ὁποῖας δὲν μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀληθείας ἀλλὰ ὁμιλοῦν ὡς θὰ ὠμίλει ἓνας ἐπιστήμων περὶ τῆς θρησκείας. Ἀντὶ νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν παραδίδουν διαλέξεις περὶ τοῦ φαινομένου τῆς θρησκείας. Διὰτ κανεὶς δὲν συμβολεῖται τὸν Πατριάρχην ποῖος εἶναι ὁ ρόλος του; Διὰτ θεωρεῖται πλέον αὐτονόητον ὅτι Ἐπίσκοπος σημαίνει ἐκεῖνος πού κάνει θεωρητικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου καὶ ὄχι ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τὴν σκοπιὰν τῆς Ἐκκλησίας;

Συμπλήρωσις 103 ἐτῶν Βορειοηπειρωτικού ἀγῶνος

Ἐν Δελβινάκιῳ τῇ 14ῃ Μαΐου 2017 ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Με τὴν ἐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑκατὸν τριῶν (103) ἐτῶν ἀπὸ τὸν Αὐτονομιακὸ Ἀγῶνα (17.2.1914) τῆς Βορείου Ἡπείρου καὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ «Πρωτοκόλλου τῆς Κερκύρας» (17.5.1914), πραγματοποιήθηκαν στὸ ἠρωικὸ Δελβινάκι, **τὴν Κυριακῇ, 14 Μαΐου 2017**, οἱ προγραμματισμένες ἀπὸ τὴν ῾ερα Μητρόπολι ἐκδηλώσεις:

Με τὴν συμμετοχὴ πλήθους κόσμου, Ἑλλαδῶν καὶ Βορειοηπειρωτῶν, τὸ πρῶτὸ τελεσθῆκε ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία καὶ μνημόσυνο γιὰ τοὺς πρωτεργάτες καὶ τοὺς ἠρωϊκῶς πεσόντες κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνο, ἐνῶ στὸ «κοινωνικὸ» ἔγινε ἐποικοδομητικὸ κήρυγμα, σχετικὸ μὲ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπή.

Στὴν συνέχεια, ἐψάλῃ ἐπιμνημόσυνη δέηση ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κυροῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ἀμέσως δὲ μετὰ, ὁ ῾εραρχὸς κ. **ΑΝΔΡΕΑΣ** ἐξεφώνησε ἐπικαιρὴ ὁμιλία γιὰ τὴν πορεία τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας, ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη εἰρηνική πορεία μέχρι τοῦ Ἡρώων τῆς κωποπόλεως, ὅπου ἐψάλῃ ἐπιμνημόσυνη δέσηση πρὸς τὸν ἐν πολέμοις πεσόντων (γενικῶς) καὶ ἐγκρίθηκε διὰ βοῆς τὸ ἀκοῦθο

ΨΗΦΙΣΜΑ

1) Διαπιστώνουμε, ὅτι τὰ δυτικά κυρίως Βαλκάνια ξαναγίνονται πυριποδαποθήκη, ιδιαίτερα ἐπικίνδυνη.

2) Βλέπουμε μὲ κάποια ἀγνία, ὅτι ἡ Ἀλβανία ἔχει ἀπλῶς τὸ μακρὸ τῆς χερί στοὺ γειτονικά της Σκόπια, καλλιεργώντας τὴν

αἰτίαν τοῦ ἐκλογικοῦ ἀλβανικοῦ νόμου, ποὺ προβλέπει ὅτι χάνουν τὸ ἐκλογικὸ τοῦ δικαιώμα ὅσοι μένουν μονίμως στὸ ἐξωτερικὸ. Ὁ ἐξωφρενικὸς αὐτὸς νόμος εἶναι φανερὸ ὅτι ἀποβλέπει στὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Βορ/τῶν ἀπὸ τὴν ἐκλογικὴ διαδικασία, ὥστε νὰ φανῇ αἰσθητὰ μειωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆςΒορείου Ἡπείρου.

5) Κάνουμε ἐκκλήρη στους ἀδελφούς Βορειοηπειρώτες, σὲ ὅσους διαμένουν στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀσκήσουν ὀπισωδήποτε τὸ ἐκλογικὸ τοῦς δικαίωμα τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία νὰ πράξῃ τὸ πᾶν γιὰ τὴν μετὰβαση καὶ ἐπιστροφή τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Οἱ ἐξελίσξες τρέχουν καὶ δὲν μᾶς περιμένουν.

6) Διαμαρτυρόμαστε ἐντόνως γιὰ τὴν παραβίαση, ἀπὸ τὴν Τουρκία, τῶν θαλασσίων συνόρων τῆς Χώρας μας, καθὼς καὶ τοῦ ἐναερίου ἐλληνικοῦ χώρου, καὶ τὴν καλούμε νὰ σταματήσῃ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ παιχνίδια γιὰ τὴν εἰρήνῃ τῆς περιοχῆς μας καὶ γενικώτερα. Τέλος.

7) Ξεπερνώντας τὴν ἀναποτελεσματικὴ μέχρι τώρα μέθοδο τῆς Αὐτονομίας συντασσόμαστε πλὴν μὲ τὴν Ἐνωση τῆς Βορείου Ἡπείρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκ τῆς ῾ερᾶς Μητροπόλεως

Μὴ δημόσιον τὸ Τέμενος;

Ἀπαίτεται λεπτομερὲς ἐξέταση τοῦ καθεστώτος τοῦ Τεμένους ἀπὸ νομικοὺς κύκλους, διότι αἱ πληροφορίαι εἶναι ἀνισορροπητικαί. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνος» τῆς 20ῆς Μαΐου 2017:

«Αποφασίστηκε ἡ ἴδρυσή ἐνὸς νέου νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἐποπτευόμενου καὶ χρηματοδοτούμενου ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας), τῆς «Διοκοῦσας Ἐπιτροπῆς Ἰσλαμικοῦ Τεμένους Ἀθηνῶν» μὲ σκοπὸ τὴ διοίκηση, διαχείριση καὶ συντήρησή τοῦ Ἰσλαμικοῦ Τεμένους, ἥτοι ἐνὸς λατρευτικοῦ χώρου προοριζομένου γιὰ τὴν κάλυψη τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν μουσουλμάνων ποὺ διαβιῶν στὴν Ἀττικῇ... Στὸ κείμενο διευκρινίζεται ὅτι τὸ Ἰσλαμικὸ Τέμενος, λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρας φύσεως καὶ ἀποστολῆς τοῦ, δὲν ὑπάγεται στὴν ἔννοια τοῦ δημοσίου τομέα (ἥτοι τὸ ἰδι-

Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας καὶ ὁ Ὑπ. Ἐθν. Ἀμύνης

Σύγκρουσις ὑπῆρξε μεταξὺ τοῦ Σεβ. Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Π. Καμμενίου. Ὡς ἐπιληροφορήθημεν ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας «Νέοι Ἀνθρωποι» τῆς 19ῆς Μαΐου 2017:

«Μιλώντας στὸν δημοσιογράφου Ἀντώνη Σρόιτερ καὶ τὴν ἐκπομπή "Αὐτοψία" τοῦ Alpha ὁ κ. Καμμενίος εἶπε μεταξὺ ἄλλων: "Ἐγὼ δεχθεῖν αἰτιθεύσεις περὶέρψεις ἀπὸ ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν μάθει νὰ λειτουργοῦν μὲ τὸ ρουσφετί. Ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας ἄς ποῦμε ποὺ ἐπιπίπτει συνεχῶς, διότι ἐγὼ τὰ τετράδια μὲ τὰ ρουσφετία ποὺ μοῦ ἔστειλε δὲν τὰ ἱκανοποιῶ". Ὁ δημοσιογράφος τοῦ Alpha ζήτησε διευκρινίσεις: "Τετράδια ὁλόκληρα δηλαδῇ, ὁ τάδε φαντάρος ἐκεῖ, ὁ τάδε ἐκεῖ κ.λπ.". Μὲ τὸν ὑπουργὸ Ἄμυνας νὰ ἐπανέρχεται λέγοντας: "Οἱ ὅλοι τὸν κατάλαβαν, αὐτὸς ὅχι καὶ ἀποφάσιζε νὰ ἐπιπίπτει στὸν ὑπουργὸ Ἐθνικῆς Ἄμυνας, γιατί θέλει νὰ ἔχει τρία στρατιῶτες καὶ ἓνα βιβλίο ρουσφετία. "Ε,

Εὐγὲ εἰς τοὺς ἀναισθησιολόγους τῆς Σάμου

Παρακαλοῦμεν τὸν Σεβ. Σάμου νὰ τιμῇ με τὴν ἀνωτάτην διάκρισιν τοὺς ἀναισθησιολόγους τοῦ Νοσοκομείου τῆς Σάμου διὰ τὴν ἠρωϊκὴν ἀποφάνειαν νὰ ἀποφύγουν τοὺς φόνους ἀγεννητῶν παιδιῶν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα Huffingtonpost.gr τῆς 16ῆς Μαΐου 2017:

«Τὸ σύνολο τῶν ἀναισθησιολῶν τοῦ Νοσοκομείου Σάμου, μὲ ἀπόφαση τοὺς ποὺ κοινοποιήθηκε ἔγγραφα στὴ διοίκηση τοῦ νοσοκομείου, ἀρνούνται νὰ χορηγοῦν ἀναισθησία σὲ περιπτώσεις κατακτῆς κήσης, ἐκτὸς ἀν συντρέχουν ἱατρικοὶ λόγοι κινδύνου τῆς ζωῆς ἢ τῆς υγείας τῆς ἐγκύου... οἱ ἀναισθησιολογοὶ ἐπικαλοῦνται τὸ ἄρθρο 31 τοῦ Νόμου 3418/2005 (κωδικοῦς Ιατρικῆς δεοντολογίας). Νὰ

ιδεᾷ τῆς «Μεγάλης Ἀλβανίας», ποὺ θὰ φθάσῃ μέχρι τὴν Ἄρτα καὶ τὴν Πρέβεζα.

3) Ζητοῦμε ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴ Κυβέρνηση νὰ σταματήσῃ τὶς καταπιεστικὰ τὸν κτημάτων τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Χειμάρρας, χρησιμοποιώντας ψευδεπίγραφα σουλτανικά «φιρμάνια».

4) Αἰταιοῦμε νὰ ἀποσυρθῇ ἀμέσως ὁ ἐκλογικὸς ἀλβανικὸς νόμος, ποὺ προβλέπει ὅτι χάνουν τὸ ἐκλογικὸ τοῦ δικαιώμα ὅσοι μένουν μονίμως στὸ ἐξωτερικὸ. Ὁ ἐξωφρενικὸς αὐτὸς νόμος εἶναι φανερὸ ὅτι ἀποβλέπει στὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Βορ/τῶν ἀπὸ τὴν ἐκλογικὴ διαδικασία, ὥστε νὰ φανῇ αἰσθητὰ μειωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆςΒορείου Ἡπείρου.

5) Κάνουμε ἐκκλήρη στους ἀδελφούς Βορειοηπειρώτες, σὲ ὅσους διαμένουν στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀσκήσουν ὀπισωδήποτε τὸ ἐκλογικὸ τοῦς δικαίωμα τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία νὰ πράξῃ τὸ πᾶν γιὰ τὴν μετὰβαση καὶ ἐπιστροφή τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Οἱ ἐξελίσξες τρέχουν καὶ δὲν μᾶς περιμένουν.

6) Διαμαρτυρόμαστε ἐντόνως γιὰ τὴν παραβίαση, ἀπὸ τὴν Τουρκία, τῶν θαλασσίων συνόρων τῆς Χώρας μας, καθὼς καὶ τοῦ ἐναερίου ἐλληνικοῦ χώρου, καὶ τὴν καλούμε νὰ σταματήσῃ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ παιχνίδια γιὰ τὴν εἰρήνῃ τῆς περιοχῆς μας καὶ γενικώτερα. Τέλος.

7) Ξεπερνώντας τὴν ἀναποτελεσματικὴ μέχρι τώρα μέθοδο τῆς Αὐτονομίας συντασσόμαστε πλὴν μὲ τὴν Ἐνωση τῆς Βορείου Ἡπείρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκ τῆς ῾ερᾶς Μητροπόλεως

Ποῖος εἶναι ὁ νέος «Οἰκουμενικός» μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως;

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὑπονομεῖ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Πατριαρχείου! Αἱ οἰκουμενιστικαὶ ἐπιλογαὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὑπονομεύουν τὸ Πατριαρχεῖον ὥς πρὸς τὸν τίτλον «Οἰκουμενικόν» καθὼς τὸν τίτλον αὐτὸν χρησιμοποιεῖ πλεὺν ἐμμέσως ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ ΠΣΕ!

Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ ῾εράραρ ποὺ εἶναι διανοῖται τὸν οἰκουμενισμό ὅσοι μένουν μονίμως στὸ ἐξωτερικὸ. Ὁ ἐξωφρενικὸς αὐτὸς νόμος εἶναι φανερὸ ὅτι ἀποβλέπει στὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Βορ/τῶν ἀπὸ τὴν ἐκλογικὴ διαδικασία, ὥστε νὰ φανῇ αἰσθητὰ μειωμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆςΒορείου Ἡπείρου.

5) Κάνουμε ἐκκλήρη στους ἀδελφούς Βορειοηπειρώτες, σὲ ὅσους διαμένουν στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀσκήσουν ὀπισωδήποτε τὸ ἐκλογικὸ τοῦς δικαίωμα τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία νὰ πράξῃ τὸ πᾶν γιὰ τὴν μετὰβαση καὶ ἐπιστροφή τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Οἱ ἐξελίσξες τρέχουν καὶ δὲν μᾶς περιμένουν.

6) Διαμαρτυρόμαστε ἐντόνως γιὰ τὴν παραβίαση, ἀπὸ τὴν Τουρκία, τῶν θαλασσίων συνόρων τῆς Χώρας μας, καθὼς καὶ τοῦ ἐναερίου ἐλληνικοῦ χώρου, καὶ τὴν καλούμε νὰ σταματήσῃ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ παιχνίδια γιὰ τὴν εἰρήνῃ τῆς περιοχῆς μας καὶ γενικώτερα. Τέλος.

7) Ξεπερνώντας τὴν ἀναποτελεσματικὴ μέχρι τώρα μέθοδο τῆς Αὐτονομίας συντασσόμαστε πλὴν μὲ τὴν Ἐνωση τῆς Βορείου Ἡπείρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκ τῆς ῾ερᾶς Μητροπόλεως

Ἡ Τρίτη Παγκρήτιος «Σταυροφορία» τῆς ΟΑΚ διὰ τὸ Κολυμβάριον

Τὴν Τρίτην 16 Μαΐου 2017 ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν «Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης (ΟΑΚ)», τὸ Γ΄ Παγκρήτιον ῾ερατικὸν Σεμινάριον μὲ εἰδικὸν θέμα: «Θεολογικὴ προσέγγιση τῶν κειμένων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ὡς καὶ αἱ δύο προηγουμένα, ἐνὸς ὀνομαζόμενα «Παγκρήτια», ὥς φαίνεται ἀπὸ τὰς φωτογραφίας, ἐλαχίστους κληρικοὺς συγκεντρώνουν, γεγονὸς τὸ ὅστιον ἀπὸ μόνον τὸ ἀμφιρθεῖν τὸν «Παγκρήτιον» χαρακτηριστῆρα. Παραδέτομεν τιήματα τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς 17ης Μαΐου 2017 καὶ σχολιάζομεν.

«Ὁ Σεβασμιώτατος Κισιάρχου καὶ Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιος ἀνέγνωσε τὸ Μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α΄, σύμφωνα μὲ τὸ ὅτιοι:... «ὁ ρόλος τῆς πρὸ ἐνὸς περὶπου ἔτους πραγματοποιηθείσης Συνόδου ἥτοι ἡ διατήρησις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας εἰς οἰκουμενικὸν ἐπίπεδον, χωρὶς ὅμως τοῦ νὰ σημαίνῃ μείωσιν τῆς πληρότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐκδόσεως τοπικῆς ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε καὶ τὰ δύο συστατικά τῆς λέξεως δηλοῦν, ἐπιβεβαιῶσὶ τὴν συνοδοποιαν, τὴν κοινὴν πορείαν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Ἐνῶ αὐτὰ ἱσχυρίζεται ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πληθαίνουν τὰ δημοσιεύματα μὲ τὸν τύπον τῆς εὐρισκομένης ἐνώπιον σχίσματος καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴν «Σύνοδον» μᾶλλον ἐξέδεσε διεθνῶς αὐτήν.

«Ὁ κ. Ἀμφιλόχιος ὑπογράμμισε, ἐπίσης, πῶς, «εἶναι πολὺ

Ὑποδειγματικὴ ἡ πολιτικὴ παρέμβασις τοῦ Προκαθημένου τῆς Οὐκρανίας

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀπηνένηεν ἑκκλησίαν εἰς τοὺς θουλεντάς τῆς Βουλῆς τῆς Οὐκρανίας ποὺ συνεζήτησαν τὴν 18ην Μαΐου 2017 τὰ νομοσχέδια ὑπ'ἀριθμ. 4128 καὶ 4511 ποὺ ἄφορον τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ στάσις του δὲ πρέπει νὰ καταστῇ παράδειγμα πρὸς ὅλους τοὺς Ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς ἡγέτας διὰ τὸ πῶσον σημαντικὸν εἶναι ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀρθρῶνῃ σοβαρὸν λόγον εἰς τὸν δημόσιον χῶρον. Παραδέτομεν τὴν ἑκκλήσιν αὐτοῦ:

«Ἀξιολεβάστοι ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ,

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας πάντα ἐτάσσεται καὶ ἐξοικονοθεῖ νὰ τάσεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τόσο στὴν χώρα μᾶς τὴν Οὐκρανία, ὅσο καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Στὰ κληρῦματά τους ὁ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας συνεχῆς καλοῦσιν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, στὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, στὴν ἀλληλοκατανόησιν καὶ τὸ σεβασμὸ. Εἶναι ἀναλλοίωτες καὶ διαχρονικῆς οἱ ἀλήθειαι αὐτές, ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ ὅμως ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὁ ὀπο-

συγκεκριμένην. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐκκλήσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσῶν κ. Κυρίλλου ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Πάσῳ Δρ. Ὁλαφ Φιούξς Τβέιτ ἀπέστειλε μηνύματα πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Οὐκρανίας Π. Ποροσένκο καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῆς Οὐκρανίας Α. Παρουμπί, ὅπου ἐξέφρασε τὴν ἔντονον ἀνυσυχάν του διὰ τὴν ἐνδεχόμενον ὑπερψηφίσεως τῶν νομοσχεδίων ὑπ. ἀριθμ. 4128 καὶ 4511, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀντιεκκλησιαστικά, καὶ ἐξήτησε νὰ τὰ ἀνακαλέσουν. Εἰς τὰ μηνύματα αὐτὰ ὁ κ. Τβέιτ λέγει ὅτι ἐκφράζει-ἀντιπροσωπεύει τὴν «μεγαλύτερη οἰκουμενικὴ ὀργάνωση μὲ 348 Ἐκκλησίας-μέλη». Ἐρῶσον τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τὸ ΠΣΕ, τότε τὸ ΠΣΕ ἐκφράζει καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους, εἶναι δηλαδὴ ὡς νὰ ἀποδέχεται ὁ Πατριάρχης ὅτι τὸν «οἰκουμενικόν» ρόλον ἀσκεῖ ὁ κ. Τβέιτ! Ὁ Πατριάρχης διατυπώνει ὅτι εἶναι ὁ «πρῶτος» τῶν Ὁρθοδόξων, ἐνῶ μὲ τὴν συγκατάθεσίν του ὁ κ. Τβέιτ εἶναι ὁ «πρῶτος» ὄλων τῶν Χριστιανῶν! Μὲ τὸν οἰκουμενισμὸν ἐπομένως δέχεται ὁ Πατριάρχης τὸ πᾶν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑπάρχει καὶ ἕνας εὐρύτερος ὀργανισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει περισσότερους χριστιανούς μαζὶ μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους! Ἐκφράζει δηλαδὴ μὲ καλύτερον οἰκουμενικὸν τρόπον τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πα-

τριαρχεῖον! Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

Παραλλήλως ὁ κ. Βαρθολομαῖος δίδει τὸ «πάτημα» εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Μόσχας νὰ ζητεῖ διὰ «οἰκουμενικά» ζητήματα τὴν βοήθειαν τοῦ κ. Τβέιτ καὶ ὄχι τοῦ Κωνσταντινουπόλεως. Μάλιστα τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δεσμεύεται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιδράσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιλογὴν τοῦ Μακ. Μόσχας, διότι εἶναι τὸ ἴδιον, ποὺ ἀναγνωρίζει αὐτὴν τὴν «οἰκουμενικὴν» ἐξουσίαν εἰς τὸν κ. Τβέιτ! Ἐπομένως οὔτε τὴν Μόσχαν νὰ κατηγοροῦν οἱ Πατριαρχοὶ οὔτε ἄλλους διὰ τὴν ἀπόλειαν τῆς «οἰκουμενικότητος» τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ τὰς ἰδικὰς τὸν πράξεις, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τοῦ «δεσμοῦ», ἀλλὰ ὁδηγοῦν καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποσύρῃ ὁ Κύριος τὴν χάριν τοῦ.

Ἀκολουθῶς πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν λεγομένων παραδέτομεν τὸ μῆνυμα τοῦ κ. Τβέιτ, ὡς ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὴν ἱστοσελίδα mospat.ru τῆς 17ης Μαΐου 2017:

«Ἐρχοῦνται!

Ἡ ἀδελφότης τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι ἡ πλὴν ἀνοιχτὴ καὶ μεγαλύτερη οἰκουμενικὴ ὀργάνωση μὲ 348 Ἐκκλησίας-μέλη ἀπὸ τῆς 110 χώρας καὶ 500 ἐκ. χριστιανούς ἐκφράζει τὴν ἐντονὴ ἀνυσυχία τῆς ἐξάπισ τῆς προθέσεως τῆς Βουλῆς τῆς Οὐκρανίας νὰ ἐντάξῃ στὴν ἡμερήσια διάταξί τῆς αὐριανῆς συνεδρίασεως τὸ νομοσχέδιο ὑπ. ἀριθμ. 4128 «Περὶ

εὐτυχὲς τὸ γεγονός ὅτι βρισκόμεθα σήμερα σὲ αὐτὸν τὸ χώρα, καθὼς εἶναι σημαντικὸ νὰ κοινωνοῦμε τὴν κοινωνία τῶν προσώπων ποὺ εἶναι ὁ Παράδοσις, σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἀκωνυνυσία ποὺ εἶναι ἡ Κόλαση», σύμφωνα μὲ τὸν ἈΒΒᾶ Μακάριο, καθὼς, «δὲν σοῶμενος ἐμεῖς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σωτήρης, διότι ἕνας εἶναι ὁ Σωτήρας Χριστὸς καὶ ὅχι ἐμεῖς σοῶμεν-στε μέσα στὴ χάρις τῆς, ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Ἄν καὶ ἡ φράσις «κοινωνία προσώπων» καταδεικνύει ἑλλιπὴ θεολογικὴν παιδείαν δὴ συμφωνήσωμεν ἀπολύτως μὲ τὸν Σεβασμιώτατον ὅτι «δὲν σοῶμενος ἐμεῖς τὴν Ἐκκλησίαν... ἐμεῖς σωθόμεθα μέσα στὴ χάρις τῆς». Εἴμεθα σίγουροι, ἐπίσης, ὅτι δὴ συμφωνήσῃ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος πῶς τὰ «μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» ἀποδέχονται ἡ ἀπορρίπτουν Συνόδους καὶ ὄχι μία μειοψηφία Ἐπισκόπων μόνον τους.

«Ὁ Δρ Ζορμπάς στὴ σύνομη εἰσαγωγὴν τοῦ τόνισε πῶς, «ἡ Ἀκαδημία θεωρεῖ ὑποχρεωσὴ τῆς μὴ μείνῃ ἡ Σύνοδος στὴν συστατικὴ τῆς λέξεως δηλοῦν, ἐπιβεβαιῶσὶ τὴν συνοδοποιαν, τὴν κοινὴν πορείαν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Ἐνῶ αὐτὰ ἱσχυρίζεται ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πληθαίνουν τὰ δημοσιεύματα μὲ τὸν τύπον τῆς εὐρισκομένης ἐνώπιον σχίσματος καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴν «Σύνοδον» μᾶλλον ἐξέδεσε διεθνῶς αὐτήν.

«Ὁ κ. Ἀμφιλόχιος ὑπογράμμισε, ἐπίσης, πῶς, «εἶναι πολὺ

Ὑποδειγματικὴ ἡ πολιτικὴ παρέμβασις τοῦ Προκαθημένου τῆς Οὐκρανίας

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἀπηνένηεν ἑκκλησίαν εἰς τοὺς θουλεντάς τῆς Βουλῆς τῆς Οὐκρανίας ποὺ συνεζήτησαν τὴν 18ην Μαΐου 2017 τὰ νομοσχέδια ὑπ'ἀριθμ. 4128 καὶ 4511 ποὺ ἄφορον τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ στάσις του δὲ πρέπει νὰ καταστῇ παράδειγμα πρὸς ὅλους τοὺς Ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς ἡγέτας διὰ τὸ πῶσον σημαντικὸν εἶναι ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀρθρῶνῃ σοβαρὸν λόγον εἰς τὸν δημόσιον χῶρον. Παραδέτομεν τὴν ἑκκλήσιν αὐτοῦ:

«Ἀξιολεβάστοι ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ,

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας πάντα ἐτάσσεται καὶ ἐξοικονοθεῖ νὰ τάσεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τόσο στὴν χώρα μᾶς τὴν Οὐκρανία, ὅσο καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Στὰ κληρῦματά τους ὁ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας συνεχῆς καλοῦσιν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, στὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, στὴν ἀλληλοκατανόησιν καὶ τὸ σεβασμὸ. Εἶναι ἀναλλοίωτες καὶ διαχρονικῆς οἱ ἀλήθειαι αὐτές, ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ ὅμως ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὁ ὀπο-

σκεολόγοι, πολιτικοὶ καὶ ὄλοι οἱ Οὐκρανοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔμειναν ἀδιάφοροι. Ἀλλὰ ὁ βασικὸς ἐκπὶ τῆς αὐτῶν εἶναι ἐκείνος στὸν ὁποῖο ἄφορουν ἅμεσας τὰ ἐν λόγῳ νομοσχέδια καὶ εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Οὐκρανοί, οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν μὲ τὴν υιοθέτησιν τῶν προτεινόμενων τροποποιήσεων. 300.000 καὶ πλεον πολῖτες τῆς Οὐκρανίας ζητοῦσαν προσωπικὰ ἑοῶς, τοὺς ἐκλεκτούς τους, νὰ